

Mộng Nhiều Lâm Lam

Contents

Mộng Nhiều Lâm Lam	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	41
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	63
22. Chương 22	65
23. Chương 24	72
24. Chương 25	77
25. Chương 26	80
26. Chương 27	83
27. Chương 28	84
28. Chương 29	88
29. Chương 30	90
30. Chương 31	93
31. Chương 32	96
32. Chương 33	98
33. Chương 34	103
34. Chương 35	105
35. Chương 36	109
36. Chương 37	113
37. Chương 38	116
38. Chương 39	118
39. Chương 40	121
40. Chương 41	122
41. Chương 42	126

42. Chương 43	129
43. Chương 44	132
44. Chương 45	134
45. Chương 46	137
46. Chương 47	137
47. Chương 48	140
48. Chương 49	143
49. Chương 50	146
50. Chương 51	150
51. Chương 52	155
52. Chương 53: Ngoại Truyện	157

Mộng Nhiều Lâm Lam

Giới thiệu

Thể loại: võng du (game online), ngôn tìnhEdit: Mogami Độ dài: 53 chươngVào một ngày nọ, Ngũ T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-nhieu-lam-lam>

1. Chương 1

Edit: Mogami

Vừa mới bước ra khỏi trường thi thì Ngũ Thi Lâm nhận được điện thoại của cô bạn thân

“Tiểu lâm?”

“Ta đây. Có việc gì đó? Ta vừa mới thi xong”. Ánh mắt nàng phảng phất vẻ mệt mỏi, Ngũ Thi Lâm bước đến cái ‘tiểu đình tử lý’* ở gần trường, ngồi xuống.

“Ta muốn kết hôn! Người còn không quan tâm đến ta?”

“Nga”. Nàng ngạc nhiên thốt lên một tiếng.

“Nga?”

“Kết hôn?” Giống như là đột nhiên hiểu được Tiểu Chi nói gì, Ngũ Thi Lâm chậm rãi trả lời “Người tưởng lừa được ta sao? Không phải người đã nói trước 30 tuổi sẽ không kết hôn sao?”

“Ngu ngốc! Ta có nói ta muốn kết hôn sao? A?”

Nàng sửng sốt “Không phải người vừa nói muốn kết hôn sao?”

“Oh! Bạn thân mến, ta nói là ta muốn kết hôn ở trò chơi! Người đã bao không vào Mộng Nhiều Tam Giới rồi? Nhanh lên! Hai mươi phút nữa ta sẽ kết hôn, nếu người dám không quan tâm lời ta nói, tự gánh lấy hậu quả”.

“Tiểu Chi...” Ta còn chưa ăn cơm mà!

“Tút tut tut...”

“Thôi kệ”. Nàng vội vàng đứng lên rồi lập tức chạy về phía kí túc xá.

Vì sao kí túc xá lại cách xa giảng đường đến vậy! Đúng là ngược đãi a!

Click vào biểu tượng mộng nhiều tam giới .

Server: Ngủ nguyệt thạch lưu.

Đăng nhập tài khoản, mật mã. Lựa chọn nhân vật của mình. Login

Mộng Nhiều Tam Giới là trò chơi nổi tiếng trong 2 năm gần đây, hình ảnh trong game được làm rất tinh tế, mỗi nhân vật đều rất đặc sắc. Giả như ‘Thiên giới thiên la cơ’ vô cùng lạnh lùng, ‘Nhân giới phiến công tử’ luôn luôn nho nhã, ‘Địa giới ngư thống lĩnh’ khí phách ngút trời. Mỗi nhân vật đều không giống nhau. Trai anh hùng, gái thuyền quyên. (Mog: câu này là ta chém).

Đăng nhập vào trò chơi xong, trước mắt nàng là hình ảnh một hắc y, cả người toát lên vẻ cô độc: Lâm Uyên Ngư Nhi. Một nam nhân lãnh khốc.

Ách? Nam nhân?

Ngũ Thi Lâm ngay lập tức kiểm tra vật phẩm. Nàng ai oán thốt lên: Ôi, “độn phù” đã dùng hết mất rồi.

Bất giác nàng nhìn lại vị trí của chính mình. Cửa ‘Khiêm thành’. Mà đúng là Nguyệt lão ở trong ‘Khiêm thành’

Làm thế nào bây giờ?

Thôi đành phải chạy vậy, về sau sẽ mua tiếp một ít ‘độn phù’. Nàng rê chuột, Lâm uyên ngư nhi bắt đầu cất bước.

Khụ khụ, chúng ta không nhìn lầm đâu, Nhân vật của Ngũ Thi Lâm đích thực là nam nhân.

Vừa chạy được vài bước, trên [thế giới] có người gọi nàng.

xem đi xem đi : Lâm Uyên Ngư Nhi onl , chúng ta lại có JQ để xem rồi.

ta yêu đánh bạc 189 : Trời ơi!! Đến cuối cùng thì hai người bọn họ sẽ đi đến đâu? Hồng nhan phải chăng là họa thủy? Ông bà cô gì chú bác anh chị em ơi, cơ hội tốt không nên bỏ qua, mau tới tra khảo a!!

hệ thống : [ta yêu đánh bạc 189] phá hoại không khí trò chơi, đưa đến “tĩnh không” tu hành, đồng thời cấm phát ngôn trong vòng 7 ngày. Mong các bạn tôn trọng trò chơi, giữ gìn không khí trong lành, cảm ơn các bạn.

thất thất quân :Ta đánh cược 10 mao* tiền, nhất định thắng! Nhất định thắng!

hoài niệm đi qua : 10 mao tiền mà cũng nói! Ta dùng 10 phân* tiền

...

Nhìn mấy tin tức này, Ngũ Thi Lâm đổ mồ hôi.

Lâu rồi không login, ách, nàng không biết đã bỏ lỡ cái gì? Hơn nữa, sự tình hình như có liên quan đến nàng.

Tin báo sáng lên, Ngũ Thi Lâm click vào, là Chi Thảo Đình Lan, “Hỗn đản người còn không nhanh lên”

“Xong rồi đây...”

Một không gian nhuộm màu hồng, rất nhiều cao thủ đứng xem đầy Miếu nguyệt lão.

Hôm nay, trưởng lão bang ‘tung hoành tứ hải’ tổ chức hôn lễ. Vũ Nhất Kiếm là một trong những người đăng kí chơi game này đầu tiên, cũng được ghi danh là 1 trong 20 cao thủ, đối tượng mà hắn chuẩn bị kết hôn trước đây thường xuyên đi cùng với đơn độc hành hiệp Lâm Uyên Ngư Nhi, thậm chí còn gọi nhau là “lão công” “lão bà” vô cùng thân thiết.

Loan tin đồn nhảm đã trở thành thú vui của mỗi con người, tất nhiên trong game này cũng không phải ngoại lệ.

Miếu nguyệt lão rất nhiều người đứng xem, trừ bỏ 1 số ít người, còn lại đa phần do tò mò muốn đến xem kịch hay.

Nghe nói, mộng nhiều tam giới vừa mới bắt đầu ra mắt, Lâm Uyên Ngư Nhi thường xuyên cùng Chi Thảo Đình Lan đi xoát quái.

Mà một tháng trước, Lâm Uyên Ngư Nhi hình như có việc nên không thấy onl. Sau đó, nhìn thấy Vũ Nhất Kiếm nhân cơ hội đó tiến tới tấn công Chi Thảo Đình Lan.

Thường xuyên nhìn thấy bọn họ cùng nhau luyện cấp, thường xuyên nhìn thấy bọn họ cùng nhau làm nhiệm vụ, còn thường xuyên nhìn thấy bọn họ nói chuyện phiếm với nhau, câu nào cũng “lão công” “lão bà” vô cùng thân thiết.

Mọi người đều chỉ trích Vũ Nhất Kiếm là kẻ cơ hội, ai chẳng biết tình cảm của Chi Thảo Đình Lan với Lâm Uyên Ngư Nhi tiến triển rất tốt chứ.

Tuy nhiên, trong đầu các cô nàng tò mò kia đều có 1 nghi vấn, nếu bọn họ tình cảm tốt như vậy, vì sao lại không kết hôn với nhau?

Chẳng lẽ là...

Nhưng mà, sự đời khó đoán.

Phần thưởng cho sự theo đuổi ráo riết của Vũ Nhất Kiếm chính là Chi Thảo Đình Lan cuối cùng cũng nhận lời.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy bị kích thích.

Gian tình a gian tình! Mãnh liệt nữa đi!

Mà Lâm Uyên Ngư Nhi xuất hiện đúng lúc bọn họ chuẩn bị kết hôn, điều này sao có thể làm cho đám người này không ngừng hưng phấn được cơ chứ?

Có quái xuất hiện, ai không đi đánh chứ? Có trò náo nhiệt, có gì lại không đến xem?

Tinh phong huyết vũ a, người cũng chuẩn bị đâm chồi nảy lộc đi nào!

(Mo: Tinh phong huyết vũ: Gió thổi đến mang theo mùi, hạt mưa rơi xuống mang theo giọt máu tươi, hình dung đến cảnh điên cuồng giết chóc)

Phải biết rằng, Vũ Nhất Kiếm và Lâm Uyên Ngư Nhi đều nổi danh ở server là đại nhân vật đơn độc hành hiệp a!

Hơn nữa, Lâm Uyên Ngư Nhi không bao giờ chủ động PK với ai, cũng không bao giờ chấp nhận lời mời PK của bất cứ ai.

Và điều quan trọng nhất là, cái vị hồng nhan họa thủy được nhắc đến kia vừa mới xuất hiện. Khiến cho tất cả mọi người chết lặng một hồi. Miếu nguyệt lão đang âm ỉ đột nhiên không một tiếng động

Cả vùng trời đỏ thẫm ở miếu nguyệt lão bỗng nhiên làm nổi bật bóng hắc y cô độc hành hiệp đang đứng ở cửa.

Tầm lưng kia trông sao mà cô đơn quá, vô cùng cô đơn. Khiến cho người ta không nhìn được í nghĩ muốn đi che chở, sưởi ấm cho hắn, rồi lại bị hơi thở lạnh như băng của hắn thổi đánh bật cái suy nghĩ vừa mới nảy nở ấy.

Mọi người đều chăm chú nhìn vị hắc y cô độc hành hiệp đứng ở cửa, đáy mắt chan chứa ánh sao.

Lâm Uyên Ngư Nhi bị ánh mắt của mọi người dọa đến ghen thở.

Haiz... Ánh mắt kiểu này là ý gì đây?

Đồng tình? Vui sướng khi người gặp hoạ? Kịch động?...

Hắn (ở trò chơi, “Hắn” là chỉ Lâm Uyên Ngư Nhi, ngoài đời thực sẽ gọi Ngũ Thi Lâm là “nàng” – lời tác giả)- từ khi nào đã nổi danh như vậy?

Đột nhiên, một lời nói xuất hiện ở giữa đám người đứng xem: Lâm Uyên Ngư Nhi, người có còn là đàn ông không, mau mau đến cướp dâu!

Được dà, vài người bắt đầu phụ hoạ

“Đúng đó đúng đó, mau cướp dâu đi, cướp dâu đi! Có gì khó khăn chúng ta sẽ đến giúp người!”

“Hay! Nói không chừng hắn có thể cướp lấy cô dâu ngay lập tức”

“Người đừng xem thường thần tượng của ta! Vũ Nhất Kiếm làm sao có thể bị đánh bại được?”.

“Lâm Uyên Ngư Nhi, người nếu dám đánh Vũ Nhất Kiếm của chúng ta một kiếm, người chết như thế nào còn chưa biết đâu”

[Vũ Nhất Kiếm]: Mọi người trật tự!

Miếu nguyệt lão lại một lần nữa im phăng phắc.

Lâm Uyên Ngư Nhi bắt đầu bước đi, 2 bên đường mọi người lặng lẽ nhường đường cho hắn, đám người còn lại vẫn ôm ấp hi vọng.

Hắn bước đến đối mặt với người trước mặt. Hai khuôn mặt lạnh lùng nhìn nhau.

Lâm Uyên Ngư Nhi : Người, xác định kết hôn cùng với nàng?

Vũ Nhất Kiếm : Ta nghĩ là ta đã thể hiện rất rõ ràng.

Bóng hắc y cô độc hành hiệp xoay người, nhìn thẳng vào người đang mặc y phục màu đỏ thắm đứng bên cạnh Vũ Nhất Kiếm.

Lâm Uyên Ngư Nhi : Tiểu Chi, người xác định sẽ gả cho hắn?

chi thảo đình lan : Người còn hỏi nữa sao, người ta đỏ mặt rồi!

Lâm Uyên Ngư Nhi : ...Ta còn chưa biết... Người có thể dùng lời kịch kinh điển vậy a...

Mọi người càng thêm hưng phấn nhìn ba nhân vật chính.

Tĩnh lặng tạo nền cho bão táp kéo đến sao?

Tốt lắm! Tốt lắm! Mau đấu võ đi nào!

Ngũ Thi Lâm lại cảm thấy đói bụng.

Lâm Uyên Ngư Nhi : Hai người còn không bái đường nhanh lên?

Mọi người há hốc mồm.

Lâm Uyên Ngư Nhi : Nhanh lên đi nào, Nguyệt lão đồng chí...

hệ thống : Chúc mừng Vũ Nhất Kiếm cùng Chi Thảo Đình Lan kết nghĩa phu thê, trở thành đôi vợ chồng thứ 444 của server, chúc cho vợ chồng họ luôn tâm đầu ý hợp, sống đến bạc đầu răng long.

Mọi người vốn dĩ vẫn ngạc nhiên nhưng ngay lập tức trở lại vị trí cũ, đi đến chúc phúc cho đôi tân lang, tân nương, đồng thời nhận bánh kẹo cưới.

Bánh kẹo cưới có rất nhiều hiệu quả, có thể giúp người xem nháy mắt có thể tăng thể lực, sức sống, HP, MP chờ, đối với bọn họ mà nói, chính là dược liệu tốt a.

Đương nhiên, cũng có thể dùng để bán kiếm tiền.

Mà bánh kẹo này chỉ xuất hiện đúng thời điểm vợ chồng kết hôn, mỗi đôi vợ chồng trên người sẽ được 9 cái kẹo.

Lâm Uyên Ngư Nhi : Vợ chồng các người mỗi người cho ta một cái kẹo cưới đi!

chi thảo đình lan : Người đã tích góp được bao nhiêu cái kẹo cưới rồi mà còn muốn nữa?

Lâm Uyên Ngư Nhi : 97 cái! Ha ha ha!

chi thảo đình lan : Người đúng là biến thái a, suốt ngày đi thu thập kẹo cưới

Lâm Uyên Ngư Nhi : Haiz, lão bà của ta hồng hạnh ra tường, ta chỉ có mong muốn nho nhỏ là lão bà chia cho ta kẹo cưới để bù đắp tinh thần a.

[Hệ thống]: Người chơi Chi Thảo Đình Lan cho bạn 1 kẹo cưới

[Hệ thống]: Người chơi Vũ Nhất Kiếm cho bạn 1 kẹo cưới

Lâm Uyên Ngư Nhi : Lên kiệu hoa nhanh nào, mau mau đi động phòng nào! Ta chờ không nổi nữa rồi

xem đi xem đi : Lâm Uyên huynh, sao người lại gấp gấp vậy?

Lâm Uyên Ngư Nhi : Sao ta có thể không gấp gấp cho được?

xem đi xem đi : Cũng không phải là người động phòng mà...

Lâm Uyên Ngư Nhi : Ta không động phòng nhưng ta đói a! Thiếu gia ta còn chưa ăn cơm đâu.

xem đi xem đi : ...

Người xem càng ra sức chúc mừng hạnh phúc cho tân lang, tân nương hi vọng nhận được kẹo cưới, không nhận được cũng đành chấp nhận.

Chờ cho mọi chuyện ổn thỏa, Lâm Uyên Ngư Nhi ôm bụng rời đi.

Không biết căng tin còn cơm không nữa.

Nhanh tay logout, căng tin thẳng tiến.

Mà Vũ Nhất Kiếm ở phòng tân hôn nhận được tin nhắn riêng từ Lâm Uyên Ngư Nhi. Cứ nghĩ là khiêu khích.

Hoá ra là...

“Ôi chao, hai người các người không được ly hôn nha. Ta không muốn lần sau nàng lại chọn đúng lúc ta đói bụng bắt ta đến dự hôn lễ của nàng đâu!”

Đúng là miệng quạ đen mà.

2. Chương 2

Edit: Mogami

Ngó qua một lượt, Ngũ Thi Lâm rút phiếu cơm rồi chạy một mạch đến căng tin.

Ôi, ta cũng chẳng dám hi vọng bây giờ vẫn còn đồ ăn ngon đâu a, mười hai giờ hơn rồi...

Hỗn đản Dương Chi, lần sau mà ta không ép được người mở hầu bao mời ta một bữa thì ta không là người.

Ngũ Thi Lâm vừa trầm nghĩ trong lòng, vừa đi đến căng tin.

Kỳ thật, nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc Dương Chi sẽ kết hôn ở trong game. Nàng còn nhớ rõ, lúc trước khi hai người bắt đầu chơi game này, Dương Chi nhìn thấy nàng chọn giới tính nhân vật là nam đã nói rằng

“Ha Ha, thật tốt quá, người chọn nhân vật là nam, sau này ta sẽ không phải lo lắng bị gả cho người ngoài a!”

Và bây giờ, than ôi, đúng là lừa đảo a! Nàng đã bị bỏ rơi rồi!

Kết bạn cũng phải cẩn thận a.

Nhưng dù sao “thần tiên quyến lữ” này cũng khiến người ta phải hâm mộ..

Mà hiện tại, nàng lại trở thành kẻ đáng thương bị ruồng bỏ!

Trở lại kí túc xá, bạn cùng phòng Hoàng Kỳ hỏi nàng: “Kì nghỉ hè đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Ách, đừng hỏi ta, ta còn chưa biết sẽ như thế nào mà”, nàng ngồi vào bàn, bất đắc dĩ thở dài một hơi “Con người không có mục đích sống a... Rất khổ cực mà...”

“Bỏ qua đi, trang văn nghệ thanh niên trang thượng ẩn liễu nhĩ!” Hoàng Kỳ bước đến ngồi cạnh Ngũ Thi Lâm “Ai, nếu không toàn bộ phòng chúng ta đi du lịch vài hôm? Người thấy thế nào? Hai nàng kia đều đồng ý rồi!”

Nàng ai oán nhìn Hoàng Kỳ cười tủm tỉm đầy ẩn ý “Ta được quyền phản đối sao?”

“Thực ngoan...”

“Ta không phải chó con, đừng vuốt tóc ta...”

Ngồi một lúc, Ngũ Thi Lâm lại đăng nhập vào game, chuẩn bị xem trong suốt một tháng nàng không online đã xảy ra những sự vụ gì. Nhìn qua chỉ thấy một vài tin tức nhảm chán, giống như là chẳng có gì trọng đại xảy ra.

[Bán 100 trang bị chuyên dụng cho thầy thuốc nam! Ai cần pm]

[Tìm người mang ta đi luyện level, một giờ XX lượng]

Đối với nàng, những tin tức này quả thực không đáng quan tâm.

Trong trò chơi, ai cũng biết, bình thường trên [Thế giới] xuất hiện rất nhiều loại tin tức, Lâm Uyên Ngư Nhi sau khi đăng nhập vào game thường thích làm một việc – đó là lên diễn đàn đọc tin tức.

Không có cách nào thay đổi bản chất con người, Ngũ Thi Lâm rất thích xem mấy topic bát quái.

[Thông báo Thiếp]

Khi nhìn thấy 3 chữ này, hai mắt Ngũ Thi Lâm sáng lấp lánh.

Hoàng Kỳ ngồi bên cạnh, nhìn thấy biểu hiện Ngũ Thi Lâm như vậy, không khỏi lắc đầu “Thi Lâm, chú ý bảo vệ hình tượng thực nữ cho tốt”.

Ngũ Thi Lâm không để ý, nàng click để mở topic, chăm chú dán mắt vào màn hình.

“Muội biết, những người như huynh sẽ không quan tâm đến mấy cái thư tình vớ vẩn thế này. Nhưng mà, muội vẫn không thể kìm lòng được, muội vẫn muốn để mọi người biết được tình cảm muội dành cho huynh!”

Cái gì thế này?

Rê chuột xuống dưới.

“Đúng, muội không phải là người rụt rè, cũng không e lệ, tuy muội là phận nữ nhi nhưng luôn luôn muốn chủ động bộc bạch tình cảm của mình với nam nhân”

Vuốt cảm, lắc lắc đầu.

Không được, không được a, từ xưa đến nay người theo đuổi nhất định phải là nam nhân a!

“Muội không thể chịu đựng việc âm thầm đứng trong bóng tối quan sát, dõi theo hạnh phúc của huynh với tỷ ấy, không thể chịu đựng đứng im nhìn bọn huynh ngấm trắng, tay trong tay bên nhau, gọi nhau “Lão công” “Lão bà”, muội cảm thấy vô cùng khó chịu”

>.< nhà=“” người=“” đúng=“” là=“” vẫn=“” chịu=“” đứng=“” được=“” a.=“”>

“Muội biết là muội bị ma ám, nên mới đem lòng thích huynh. Huynh chắc không nhớ lần huynh ra tay nghĩa hiệp đánh thẳng vào nữ nhân Hồ điệp ở ‘tân thủ thôn’ (Mog: khi có người mới vào chơi, hệ thống sẽ tự động đưa họ đến ‘tân thủ thôn’) đâu nhỉ? Lúc đó muội vừa mới bắt đầu chơi game này, vừa mới bước đến đây, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Rồi sau đó chính là huynh, huynh đã dẫn muội đi luyện level, đưa muội đến ‘Ma môn’. Lúc đó muội cũng không biết game này có chức năng kết bạn, nên muội chỉ có thể để huynh đưa muội đến ‘Ma môn’ rồi lặng lẽ nhìn bóng huynh đi xa dần”.

Đây chính là chuyện tình trong truyền thuyết a!

“Đến khi muội biết được chức năng kết bạn, mới biết ngày ấy hoá ra huynh không muốn kết bạn với người lạ. Sau đó, muội biết có một số người chỉ mở chức năng kết bạn trong một khoảng thời gian ngắn, cho nên muội luôn luôn refresh (f5) thông tin của huynh, lần nào cũng ‘Thêm bạn’ lại 1 lần. Cuối cùng cũng đã có lần thành công. Chỉ có điều, tháng trước muội đã gửi tin nhắn cho huynh, nhưng không hề nhận được hồi đáp. Điều này đã khiến muội đau khổ trong khoảng thời gian dài, rất dài”.

Quả thật >.<>

“Muội vốn không có ý định chia rẽ các huynh, dù sao huynh với tỷ ấy chính là ‘thần tiên quyến lữ’ trong game này.”

Hả? Nữ nhân này đem lòng thích một người đã có ‘Lão bà’?

Ngoan nào, tuy rằng ta có thương cảm với nữ nhân này, nhưng dù sao làm người thứ ba thì vốn dĩ là không tốt a!

“Nhưng mà, người ấy của huynh cũng vừa mới kết hôn với người khác! Tỷ ấy không xứng với huynh! Bây giờ muội lấy hết can đảm, muội muốn nói với huynh, muội muốn bày tỏ tình cảm của muội dành cho huynh, muội thích huynh, đã thích huynh từ rất rất lâu rồi, Lâm Uyên Ngư Nhi, muội muốn lấy huynh!”

Vẫn đang xem kịch hay, đến thời điểm nhìn thấy 4 chữ “Lâm Uyên Ngư Nhi”, Ngũ Thi Lâm trợn tròn mắt.

Không đùa chứ? Chẳng lẽ game này có thể đặt trùng tên nhân vật?

Ngó đến chữ kí: Ngàn Khuynh Nhi

Ngàn Khuynh Nhi.

Ách, không phải hôm trước trên trang web của có đăng ảnh thành viên của Ngàn Khuynh Nhi sao? Một cô gái thoát nhìn rất lạnh lùng.

Chính là, ‘tân thủ thôn’, dẫn một người đi luyện level...

Thành cát tư hân.

(Mo: ý chỉ tán dương một sự việc cực kì vĩ đại)

Đây vốn là thói quen của nàng mà.

Lúc nào mà cảm thấy chán chán chơi game, nàng sẽ đến ‘tân thủ thôn’ xem có người chơi mới nào có vẻ đáng yêu, có vẻ vui tươi, sẽ vô cùng thích thú mà mang họ đi luyện level, bởi vì khi đó, người kia sẽ thực sự rất sùng bái nàng, làm cho nàng vô cùng tự hào. Ách, được rồi, đúng là nàng rất thích đùa giỡn với người mới, chẳng qua là chưa lần nào đùa giỡn thành công thôi.

Thôi được rồi, nàng thừa nhận là thú vui này có chút vấn đề.

Tò mò muốn biết phản ứng của mọi người, Ngũ Thi Lâm kéo xuống dưới bức thư kia, thấy được phản hồi của một vài người chơi.

No1 [Người khóc đi]: Bất công! Quá đáng a, Lâm Uyên Ngư Nhi trước đây có Chi Thảo Đình Lan, bây giờ lại có một muội muội tỏ tình với hắn, chúng ta để đi đâu?

No2 [xem đi xem đi]: Khóc huynh, huynh đừng quá đau khổ. Đây là duyên phận a.

No3 [Quang trên thân khoả bên]: Ngàn Khuynh Nhi, nàng theo ta đi, ta sẽ đối xử tốt với nàng a!

No4 [Bất đắc dĩ]: Si tình muội muội thân mến, nếu lão bà mà quản ta không chặt... Hừ, các người đừng nói cho lão bà của ta biết nha!

...

...

...

...

...

...

No37 [Chi Thảo Đình Lan]: Muội xem trọng kẻ gốc gác nhà ta? Muội có cần ta giúp đỡ không? Hồng loan tình động. Ta không ngờ trước đây hần dám cảm ứng ta a, hần dám vượt tường a ~ Tức quá đi! (Mo: 1 quẻ trong chiêm tinh học. Nếu có ai nói bạn là Hồng loan tình động có nghĩa là Nói bạn muốn kết hôn)

No38 [xem đi xem đi]: Gian tình a gian tình, đến No37 thì xuất hiện một trong số mấy nhân vật chính a! Mau giết chết âm mưu này a!!

...

No42 [Chi Thảo Đình Lan]: Này No38 kia đừng có mà lẻo mép, đừng có mà chọc gậy bánh xe! Không được phá hoại tình cảm a! Làm gì chúng ta tự biết, không cần người can dự!

...

No45 [Xem đi xem đi]: Chỉ là phương pháp giải trí thôi mà! Chi Thảo Đình Lan, hôm nào cho ta phỏng vấn mấy câu được không?

...

Nhìn những bình luận này, Ngũ Thi Lâm không biết nói gì.

Ban đầu, nhìn thấy bức thư tình của cô gái này, nàng thấy rất hồi hộp, nhưng đến khi nhìn bình luận của mấy người này, thật sự là...

Trong mục ‘Trả lời’, nàng đoán không biết có nên nói gì hay không.

Cuối cùng, nàng quyết định chọn biểu tượng “X” ở phía trên, xem các topic khác.

Xem xong mấy cái topic, Ngũ Thi Lâm mới phát hiện mình có tin nhắn mới. Mở ra, là Chi Thảo Đình Lan

“Bạn thân mến, người đang ở đâu?”

“Bạn thân mến, người đã vào diễn đàn chưa?”

...

“Tên kia, người chết rồi hả?”

Mãi đến khi tinh thần hồi phục được một chút, nàng mới yếu ớt trả lời “Tiểu Chi, ta vừa mới vào diễn đàn... Mới xem cái topic tổ tình kia...”

“Oa ặc ặc ặc ặc! Ta ngất a. Người nào đó lúc chọn nhân vật nam đã nói là hần sẽ đi cướp lấy trái tim của tất cả các muội muội trong thiên hạ, quả nhiên a...”

“...”

“Bạn thân mến, chờ mãi mới có người đến quyến rũ người, cảm giác thế nào? Có muốn đi theo người ta không? Thật tốt a...”

“Người người người! Biến đi, ta không phải ‘lôi ti’ ”

“Sợ cái gì, chỉ là trò chơi thôi mà”

“Trò chơi cũng có tình cảm chân thật”

“Cũng đúng ha”

Một lúc sau, Chi Thảo Đình Lan lại gửi tin nhắn đến

“Bạn thân mến, người định giải quyết chuyện này như thế nào?”

“Haizz, sức quyến rũ của ta quá lớn mà...”

“Người bớt chém gió đi”

“Người nói sao?”

“Người cũng nên cẩn thận một chút a, tình cảm của Ngân Khuynh Nhi không phải là giả đâu”

“Ta biết rồi. Ta biết là có rất nhiều người yêu thích ta a.”

“... Buồn nôn quá!”

3. Chương 3

Edit: Mogami

Tiệc tân hôn...

Nhìn tin nhắn của Chi Thảo Đình Lan, Ngũ Thi Lâm lại ai oán thốt lên: trọng sắc khinh bạn a.

“Người đi một mình đi, ta muốn cùng lão công làm nhiệm vụ vợ chồng.”

Đọc xong, Ngũ Thi Lâm lại lọc cọc type.

“Bạn thân mến, người định bỏ rơi ta một thân một mình sao? Hiện tại ta đang rất buồn chán...”

Một lúc sau mới có tin nhắn trả lời “Ồi chào, người cũng thật là, ngoài đời người rất giỏi kết bạn, ở trong game lại không chịu chủ động đi tìm kiếm một người bạn, sao chỉ kết bạn với một mình ta? Cũng vừa hay, ta mới thấy Lam phong hiểu nguyệt kêu gọi người trong bang lập đội đi giết Boss, ta giới thiệu người đến đó nhé?”

Nhìn thấy tin nhắn này, Ngũ Thi Lâm suy nghĩ một chút, tốt nhất là đi thôi... Hôm nay cũng không có việc gì làm, ngoài trời lại nóng như vậy...

“Được, bọn họ ở đâu?”

“Ta đưa ID của Lam Phong Hiểu Nguyệt cho người, người ‘thêm bạn’ hẳn là biết.”

“Ách...”

“14159.”

Mở phần ‘Bạn bè’ ra, chỉ có 2 người online, gõ ID vào ô ‘tìm kiếm’, tìm được một nhân vật nam, ‘Xem thông tin’.

Tên nhân vật: Lam Phong Hiểu Nguyệt.

Đặc tính: Vân du khách (nhân)

Môn phái: Thiện tâm đường.

Cấp bậc: 155

Cấp độ bạn bè: 1

Vân du khách, Thiện tâm đường...

Tim Ngũ Thi Lâm đập rộn ràng, chọn ‘Thêm bạn’ Lam Phong Hiểu Nguyệt vào cùng mục bạn tốt với Chi Thảo Đình Lan.

Đúng lúc nàng chuẩn bị gửi tin nhắn đến cho Lam Phong Hiểu Nguyệt thì Lam Phong Hiểu Nguyệt lại nhắn tin trước cho nàng.

“Khiêm thành, tọa độ 189 204”

“Được, ta đến ngay.”

[Hệ thống]: Lam Phong Hiểu Nguyệt chấp nhận lời mời ‘Kết bạn’ của bạn.

Chờ Ngũ Thi Lâm đến gần tọa độ đó, Lam Phong Hiểu Nguyệt lập tức ‘tổ đội’ nàng, Ngũ Thi Lâm phát hiện ra trong tổ đội đều là người của bang ‘Tung hoành tứ hải’.

[Vì Mao quan trọng với ta]: Ó? Đây chẳng phải là ‘người cũ’ của lão bà lão Ngũ sao?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Vui vẻ nhìn người khóc]: Người đừng nói lung tung, gì mà đi cướp lão bà? Người không thấy hắn còn chúc phúc cho bọn họ sao? Đúng là một nam nhân tốt a...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]:...

Ngũ Thi Lâm quan sát hai nhân vật này nói chuyện. [Vì Mao quan trọng với ta] là ‘Thiên giới vô di quân’, vũ khí chuyên dụng là thương, múa gươm rất khí thế; [Vui vẻ nhìn người khóc] là ‘Địa giới hồ mỹ nhân’, tay cầm roi, vô cùng quyến rũ.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Im lặng. Nhiệm vụ sắp bắt đầu, Lâm Uyên, Vì Mao, hai người phụ trách Boss, Vui Vẻ, người phụ trách đánh quái xung quanh, Diêu Nguyệt, người bao quát tình hình, ta là thầy thuốc.

Theo đó, cứ theo kế hoạch này mà đánh.

quy định đánh Boss phải đánh vòng tròn, tức là sẽ để lần lượt mỗi người chơi đánh quái một lần, sau đó mới đồng loạt ra chiêu.

Dùng xong chiêu thức “Nhất tảo thiên địch” đánh quái, Ngũ Thi Lâm hào hứng nhìn chiêu thức của những người còn lại.

Nhưng càng nhìn nàng càng thấy nhàm chán.

Nàng cơ bản là xem mà không hiểu gì cả, cũng không biết chiêu thức bọn họ sử dụng mức độ lợi hại ra sao. Mặc dù đúng là bọn họ rất lợi hại.

Ngũ Thi Lâm đã tìm hiểu từ lâu, nhưng đến nay vẫn chưa biết rõ thuộc tính nhân vật của mình. Lúc đầu chọn nhân vật là ‘độc hành hiệp’, mỗi lần lên level, nàng chỉ biết tập trung tăng thuộc tính ‘hạ’ của nhân vật. (Mog: Hồi trước ta chơi 1 game, lúc tăng level nó chỉ cho ta chọn tăng 1 trong 3 thuộc tính: công, thủ với cái j j đó; thuộc tính nhân vật trong chia ra ít nhất là ‘thượng’ với ‘hạ’ Không biết đoạn sau có thêm thuộc tính gì không nữa! Ta thấy “Công tử Liên Thành” rất rõ ràng a, có hẳn 1 chương giới thiệu về game, hông có tù mà tù mù như thế này) Mỗi đến 1 lần, Dương Chi mới phát hiện ra thuộc tính ‘thượng’ của nhân vật. ‘Độc hành hiệp’ có thể bá thiên tâm đường, cũng có thể bá ‘thiên quân môn’. Nhân vật của Ngũ Thi Lâm thuộc tính ‘hạ’, gia nhập ‘thiên quân môn’. ‘Thiên quân môn’ sở trường là công, nhưng để tăng công mạnh nhất thì phải là thuộc tính ‘thượng’.

Cho nên, khi Dương Chi nhìn thấy Ngũ Thi Lâm tiếp tục tăng thuộc tính ‘hạ’, tức giận vô cùng.

Sau đó, Ngũ Thi Lâm mới chậm rãi tăng công cho nhân vật của mình, rồi lại chăm chỉ đi luyện điểm công kích, mới bù đắp được phần nào.

Tất nhiên là Ngũ Thi Lâm cũng đã bỏ không ít tiền đầu tư vào nhân vật của mình để tăng công.

Trước đây phối hợp với Dương Chi, Ngũ Thi Lâm phụ trách kiếm tiền, Dương Chi phụ trách trông nom nhân vật của Ngũ Thi Lâm, trang bị vũ khí cho hắn.

Trận chiến kết thúc.

Bạn nhận được ‘Lộc nhung’.

‘Lộc nhung’ là vật phẩm rất hiếm khi xuất hiện, dùng để luyện được, có thể làm chức năng của thuốc tăng 10 lần. Đối với các đệ tử cấp thấp của ‘thiện tâm đường’ thì vật phẩm này cũng không có tác dụng gì, nhưng đối với các được sư cao cấp thì lại là vật phẩm vô cùng quý giá.

Có thể kiếm được rất nhiều tiền a.

Nhưng rồi...

Ánh mắt nàng chạm vào bóng áo xanh đang nhõn nha dạo chơi, không biết ma xui quỷ khiến kiểu gì mà nàng click vào nhân vật đó, chọn ‘Trao đổi’, sau đó lấy ‘lộc nhung’ cho Lam Phong Hiểu Nguyệt (Mog: Nàng đại trai dữ ha!)

Trao đổi xong nàng lập tức thấy hối hận.

Tiền vàng a... Hết rồi...

Rồi...

Cửa sổ chat riêng nhấp nháy, tin nhắn từ Lam Phong Hiểu Nguyệt.

“?”

“Ha ha, lẽ gặp mặt.” Không thì mang trả lại ta đi!

Di động của nàng đổ chuông.

Là một khúc nhạc không lời, nhẹ nhàng.

Tiếng gõ bàn phím vang lên đều đều: “Ta logout ~”.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: các vị, hẹn ngày tái ngộ ~

Logout.

“Mẹ...”

“Tiểu Lâm, bao giờ con về nhà?”

“Àh, mẹ, con chờ Dương Chi rồi cùng về.”

“Trường của Chi Chi chưa được nghỉ àh?”

“Vâng, trường của Chi Chi rất biến thái, môn chuyên ngành của Chi Chi ngày mai mới bắt đầu thi.”

“Vậy con ở lại cẩn thận, đừng đi lung tung...”

“Không sao đâu mẹ, con là bé ngoan mà...”

“Còn nữa, phải uống nhiều nước, trước khi ra nắng nhớ thoa kem chống nắng... đừng quên...”

“Rồi mà, rồi mà, khi nào về nhà con sẽ để mẹ kiểm tra a”

“Đừng có bạn trai quá sớm, nếu để bố với mẹ biết...”

>..<>

“Mẹ à, thôi thôi. Nữ nhi xin ghi nhớ lời dặn của mẹ, bây giờ con rất ít khi nói chuyện với bạn nam! Hơn nữa, con gái mẹ điều kiện kém như vậy, cũng không có ai ngó ngang đến con đâu, mẹ cứ yên tâm đi, 100%”

“Vớ vẩn, ai nói con gái mẹ kém chứ? Con gái của mẹ...”

“Mẹ, điện thoại con sắp hết pin rồi, tối nay con sẽ gọi lại cho mẹ!”

Tắt máy, Ngư Nhi thở dài.

Hô, nếu để mẹ biết nàng dành nhiều thời gian như vậy để chơi game, nàng không bị ăn thịt mới là lạ đó!

Không phải là mẹ không cho nàng chơi game online, chỉ là bà không muốn cho nàng chơi game quá 3 tiếng thôi.

Theo như lời mẹ nàng nói, thì chính là mê muội mất hết cả lí trí.

Chán muốn chết, nàng lấy điện thoại gọi điện cho Dương Chi.

“Tiểu Chi?” Nàng kéo dài giọng.

“Tiểu Lâm, sao thế?”

“Tiểu Chi, ta chán quá đi...” Gục mặt xuống bàn, Ngũ Thi Lâm nghịch nghịch mái tóc dài của mình.

“Chán? Sao ngươi không đi ra ngoài chơi?”

“Đi đâu chơi bây giờ? Mẹ ta bảo không được đi lung tung...”

“Ngươi lại không lên đi chắc?”

“Đương nhiên rồi! Mấy hôm nữa cả phòng ta sẽ đi chơi... Nhớ nhé, nếu mẹ ta gọi điện cho ngươi, ngươi phải nói là hơn mười ngày nữa ngươi mới được nghỉ nha!”

“Được rồi, ngày mai ngươi đến trường ta chơi nhé?”

“Ngươi không bận ôn thi sao?”

“Giáo trình ta đọc đến phát chán rồi. Chỉ còn một môn chuyên ngành chưa thi thôi. Thế nào, có sang chơi không?”

“Đương nhiên, ta chán muốn chết rồi đây.”

“Sang sớm nhé, đừng đến muộn... Ngươi mà đến muộn, tự gánh lấy hậu quả!”

...

4. Chương 4

Edit: Mogami

Trời nóng như đổ lửa.

Cho dù đã che ô cẩn thận, nàng vẫn cảm thấy da thịt mình giống như đang bị nướng chín.

Thời tiết như thế này, mà Ngũ Thi Lâm còn phải lặn lội đường xá xa xôi mới đến được trường của Dương Chi.

“Tiểu Chi, ta tới rồi, đang đứng ở cổng trường”. Nhìn quanh, không thấy bóng dáng người nào, Ngũ Thi Lâm chui vào bóng cây to gọi điện.

“Tới rồi à? Chờ ta 1 chút!” Nói xong liền vội vã đi ngay.

Nhìn điện thoại trên tay, Ngũ Thi Lâm cảm thấy buồn chân buồn tay, bản thân vốn không thông thạo đường đi trong trường Dương Chi, đành ngồi đợi.

Ngũ Thi Lâm đang nhìn ngó xung quanh, một cô gái lướt qua trước mặt nàng.

Không cười, không nói, lạnh như băng nhưng vẫn không thể che giấu vẻ xinh đẹp của nàng.

Nhiều mày nghĩ ngợi, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy cô gái này rất quen, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

“Tiểu Lâm”

Nghe thấy tiếng gọi, Ngũ Thi Lâm quay lại, chạy về phía Dương Chi.

Mặc bộ đồ giản dị, quần soóc, không dài không ngắn, tóc buộc cao, nhìn thế nào cũng chỉ giống học sinh trung học.

“Hay quá, người đến rồi. Đây là thẻ thư viện, ta có việc đột xuất, người qua thư viện đọc sách chờ ta, khoảng 30 đến 40 phút nữa ta quay lại.”

“Hử? Có việc gì thế?” Nói xong liền lấy khăn tay trong túi xách của nàng, lau mồ hôi trên trán Dương Chi “Gấp như vậy...”

“Không có vấn đề gì đâu, một lát là xong ngay. Đi đi, cứ vào thư viện đi, chút nữa ta sẽ dẫn người đi chơi, kìa tức không có điều hoà, nóng lắm...”

Mỉm cười lắc đầu, Ngũ Thi Lâm đến thư viện theo hướng Dương Chi chỉ.

Tuy đây không phải là lần đầu tiên đến thư viện chỗ Dương Chi, Ngũ Thi Lâm vẫn thấy lo lắng khi đi qua máy quét thẻ thư viện. Mãi đến khi cái máy kêu ‘ting’ một tiếng, nàng bước vào thư viện rồi mà tim vẫn đập thình thịch, vui sướng vì không bị giữ lại.

Lên thư viện mà không có mục đích, Ngũ Thi Lâm đang suy nghĩ xem mình nên làm gì để giết thời gian.

Lúc này trường Dương Chi còn chưa thi xong, rất nhiều sinh viên vào thư viện để ôn tập. Ngũ Thi Lâm thông thả đi dạo, trông dáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

Trong thư viện, không khí rất mát mẻ, khác hẳn với thời tiết nóng nực ở ngoài trời. Ung dung dạo chơi, Ngũ Thi Lâm đi xung quanh mấy kệ sách. Có thể do nàng vốn không có ý định đến đọc sách, Ngũ Thi Lâm nhìn lướt qua tên sách nhưng không có hứng thú đọc.

Bạch Hồ .

“Ta là con cáo đã tu luyện được ngàn năm.

Ngàn năm tu hành ngàn năm cô độc

Đêm dài yên tĩnh, con người có thể nghe thấy tiếng ta khóc

Ánh đuốc mờ ảo, con người có thể nhìn thấy ta khiêu vũ

...”

Nhìn thấy cuốn ‘Bạch hồ’, Ngũ Thi Lâm liền đứng lại xem.

Nàng nhớ tới bài hát ‘Bạch hồ’.

Nghe bài hát này là cảm thấy trước mắt mình là hình ảnh một mỹ nhân đang tha thướt múa dưới ánh trăng.

Bàn tay nàng với lên giá, lấy cuốn sách xuống.

Truyện cổ thể loại chờ đợi ngàn năm có rất nhiều, đề tài này cũng rất cũ rồi. Nhưng Ngũ Thi Lâm mỗi khi nhìn thấy thể loại này đều không kiềm chế được, chậm rãi thưởng thức tâm trạng cô đơn chờ một người.

Cuốn ‘Bạch hồ’ này, liệu có phải thể loại này không nhỉ?

Xoay người 90 độ, Ngũ Thi Lâm cầm cuốn sách, cúi đầu đi về phía trước.

Người ta đã nói, đi đường phải nhìn đường.

Mà Ngũ Thi Lâm đi đường lại không nhìn, kết quả là...

Bị nàng đâm sầm vào, sách rơi tứ tung trên mặt đất, nàng chỉ có thể ngồi xổm xuống, giúp người kia nhặt sách.

“Thật xin lỗi, mình không nhìn thấy bạn...” Hoảng sợ cúi xuống nhặt tiếp các cuốn khác, Ngũ Thi Lâm ngẩng đầu mỉm cười xin lỗi đối phương.

Sao mà... Nhiều sách như vậy?

Nàng bối rối nhặt sách.

“Không sao” Thanh âm như gió.

Hai người đứng lên, người đó nói với Ngũ Thi Lâm: “Mình đi trước”

“OK” Ngũ Thi Lâm mỉm cười ngẩng đầu “Tạm biệt”

Nhìn theo bóng người khuất dần sau giá sách, Ngũ Thi Lâm nhẹ nhõm thở phào.

Sao nàng cảm thấy cuộc nói chuyện của mình là lạ?

“Mình đi trước”. “OK, tạm biệt”

...

Thôi kệ, Ngũ Thi Lâm cầm cuốn sách của mình, đến gần cửa sổ bắt đầu đọc.

Cuối kì, mọi người đều bận ôn tập, đến thư viện muộn như vậy, chắc chắn không còn chỗ, đứng luôn ở đây đọc sách, cũng đỡ mất thời gian đi tìm chỗ.

Nàng tiếp tục đọc tiếp cuốn sách. Hóa ra đây chỉ là quyển sách giới thiệu về loài cáo, không phải là một câu chuyện cổ u buồn như Ngũ Thi Lâm nghĩ.

Gấp lại, nhìn bìa cuốn sách, Ngũ Thi Lâm chợt nghĩ đến đến trò chơi.

“Huỳnh đồng ý lấy muội nhé?”

“...”

“Muội chắc chắn không hề kém Chi Thảo Đình Lan!”

“...”

“Cô ấy đã kết hôn rồi!”

“...Kết hôn cũng không ảnh hưởng gì.”

“Chúng ta lấy nhau không tốt sao? Lâm Uyên?”

“Không tốt, bạn gái của ta sẽ ghen.”

“Chi Thảo Đình Lan? Cô ấy đã kết hôn rồi!”

“Bạn gái của ta không phải Chi Thảo Đình Lan. Cô ấy đi du lịch nên gần đây không vào game, vài ngày nữa sẽ lại onl.”

“...”

“O(_)O “

Tự dưng thấy hơi đau đầu, xoa xoa thái dương, Ngũ Thi Lâm không biết làm thế nào cho tốt.

Cô nàng Ngàn Khuynh Nhi kia, sẽ không kiên trì rồi từ bỏ chứ?

Hi vọng chuyện nực cười này sẽ sớm được giải quyết.

Nghe [Xem đi xem đi] nói, đến 80% đều đặt cược Ngàn Khuynh Nhi sẽ cưa đổ nàng. Mà cái topic kia, nàng cũng không biết phải để lại bình luận kiểu gì.

Điện thoại nàng rung.

Mở ra, tin nhắn của Dương Chi.

“Tỷ Tỷ, ta xong việc rồi. Mau ra đây đi, ta chờ người ở trước cửa thư viện.”

Vội vàng trở về khu vực giá sách, Ngũ Thi Lâm đang tìm vị trí cũ của cuốn sách, vừa cúi đầu xuống tìm thì thanh âm như gió lúc trước lại vang lên.

“Chờ một chút” cầm lấy cuốn sách, lại vô tình chạm phải tay Ngũ Thi Lâm.

Như kiểu đụng phải than nóng, Ngũ Thi Lâm lập tức buông tay, mặc dù tay của người kia chẳng hề nóng tẹo nào.

“Nga, nga, bạn muốn lấy cuốn sách này? Cầm lấy đi.” Nàng bối rối không dám nhìn vào mắt người đối diện
“Mình đi trước đây.”

“OK, tạm biệt.”

“Mình đi trước đây”. “OK, tạm biệt.”

>..

Bọn họ lại lặp lại đoạn đối thoại lúc trước.

Vội vã đi ra khỏi thư viện, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy Dương Chi đang đứng chờ ở cửa.

“Nóng chết đi được Nóng chết đi được, Tiểu Lâm, đầu tiên bọn mình đi ăn kem đã.”

“OK, tốt.”

“Ta mời...”

“Sau đó đi ăn ta trả?” Liếc mắt nhìn Dương Chi, Ngũ Thi Lâm nhin cười nói.

“Ta là tiểu nhân chắc? Cùng lắm lần sau ta đến trường người chơi, người mời là được mà...” Nói xong, Dương Chi xoay người lại, nhìn Ngũ Thi Lâm “Mà đúng ha, bé con hôm nay mặc váy, rất nữ tính a. Nhìn cha cười cái nào.”

“Cha, có tiền thưởng không?”

“Có a! Cho người.” Nói xong liền giả vờ chìa tay cho Ngũ Thi Lâm đưa đưa – thật ra trong tay chẳng có gì cả.

“Tốt lắm, ta nhận. Nào, cha, cười với bé con một cái, bé con cho người tiền thưởng...”

5. Chương 5

Edit: Mogami

Trở về kí túc xá, rửa mặt xong, Ngũ Thi Lâm khởi động máy tính, đăng nhập game.

Thảm cỏ bao la, oanh bay, bướm lượn.

Lần trước logout là ở ‘khe núi thần linh’, đương nhiên bây giờ đăng nhập nàng cũng ở nơi này.

‘Khe núi thần linh’ ở rất đặc biệt, người chơi phải thu thập đủ 50 viên ‘trân châu’ mới có thể vào. Vào qua rồi cũng không được hoàn lại, lần sau muốn vào tiếp thì lại phải thu thập 50 viên ‘trân châu’ mới vào được, rất nhiều người chơi thấy vừa rắc rối lại tốn tiền nên chẳng bao giờ đến đây.

Ngũ Thi Lâm bình thường cũng ít khi đến nơi này, chỉ có hôm nào đỡ chứng lên nàng mới đến.

Gió bắt đầu thổi, vạt áo ‘độc hành hiệp’ thư thoảng bay bay, bên cạnh bóng hắc y bỗng dưng xuất hiện thân hồng y hồ điệp...

Nhìn thấy nữ hồ điệp kia, phản ứng đầu tiên của Ngũ Thi Lâm là mở túi đồ tìm xem có còn ‘độn phù’ không.

“Lâm Uyên!”

“Ta có việc, cáo từ! Ngàn Khuynh mỹ nữ, hẹn lần sau gặp!” Tốt nhất là vĩnh viễn đừng gặp lại.

Nói xong, liền mở ‘độn phù’, không cần biết ‘độn phù’ sẽ đưa nàng đến đâu.

Group ‘bạn tốt’ trừ Lam Phong Hiểu Nguyệt ra thì cả hai người kia đều không onl, Ngũ Thi Lâm cảm thấy thật buồn, muốn làm cái gì đó. Nàng khóa chức năng nhận tin nhắn từ người lạ, định đi làm vài cái nhiệm vụ.

Chọn nhiệm vụ ‘quan sai’.

Nhưng...

Vương tướng quân: hiện nay thái bình thịnh vượng, bốn bề yên ổn, người người an cư lạc nghiệp, tạm thời chưa xuất hiện phản tặc. Đại nhân có thể thư thả nghỉ ngơi một thời gian. Đây là bổng lộc mấy ngày nay của đại nhân, ngài vui lòng nhận lấy.

Buồn bực ‘nhận’ ngân lượng, Ngũ Thi Lâm để ‘độc hành hiệp’ ngồi xuống bên cạnh Vương tướng quân.

Sao nào lại quên được cơ chứ? Nhiệm vụ ‘quan sai’ không phải lúc nào cũng có.

Đúng lúc nàng chán nản chuẩn bị đi làm nhiệm vụ ‘sư môn’ đáng ghét để giết thời gian, có người đến gần nói chuyện với nàng.

[Xem đi xem đi]: Ô? Là Lâm Uyên huynh.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: A? Là tam bát huynh.

[Xem đi Xem đi]: (icon tức giận) ta không phải là tam bát

[Xem đi xem đi]: Không đúng, phải là ta nói mới đúng: người là tam bát, cả nhà người đều là tam bát.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ta cũng không có ý gì khác, chỉ là ID của tam bát huynh đúng là 383838.

xem đi xem đi : (_)? Không chuyện đó nữa, Lâm Uyên huynh, bạn hữu của người đâu, sao lại một mình ngồi ở đây? Ngàn Khuynh Nhi không đi cùng người sao?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Xem đi xem đi]: Không thể nào, lão huynh? Người, không nhẽ người...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ??

[Xem đi xem đi]: Người giữ thân vì Chi Thảo Đình Lan?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: “0_o”... Ta không còn gì để nói.

[Xem đi xem đi]: Ta bảo Lâm Uyên huynh a, tục ngữ đã nói, đất trời không thiếu hoa thơm, tại sao cứ phải đơn phương yêu một bông hoa. Người xem, người ta vứt bỏ người để kết hôn với Vũ Nhất Kiếm, việc gì người phải chờ đợi nàng? Người xem Ngàn Khuynh Nhi tốt như vậy? Bao nhiêu người theo đuổi nàng, nàng lại thủy chung chung tình với người, mọi người đều ngưỡng mộ người... Hôm trước, nàng còn bỏ bao nhiêu thời gian để tìm địa điểm người logout...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: (icon tròng mắt) người là loại phóng viên vô đạo đức, thù lao chắc chắn rất nhiều.

[Xem đi xem đi]: hắc hắc hắc. Lâm Uyên huynh đệ, chúng ta hợp tác đi, mỗi lần logout người nói vị trí cho ta biết, chờ ta mang tin này báo cho Ngàn Khuynh Nhi lấy tiền thưởng, chúng ta 3:7?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ta 7 người 3?

Nhìn xa xa thấy xuất hiện một bóng hồng y, Lâm Uyên Ngư Nhi lập tức đứng lên.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: không nói nữa, ta đi trước.

[Xem đi xem đi]: toạ độ a, Lâm Uyên huynh, toạ độ toạ độ...

Lên đài PK , Lâm Uyên Ngư Nhi chọn bữa một người mời PK.

Đang có chút hứng thú, coi như có việc giết thời gian, thì...

[Hoài niệm quá khứ]: Hi, Lâm Uyên Ngư Nhi. Đã lâu không nhìn thấy huynh.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Haha, gần đây ta có chút việc.

[Hoài niệm quá khứ]: Có phải huynh định làm thịt đôi cầu nam nữ kia không?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Huynh không nên nói thế. Nàng là bằng hữu của ta.

Rồi Lâm Uyên Ngư Nhi sử dụng một chiêu ‘Nhất tảo thiên địch’, [Hoài Niệm Quá Khứ] lập tức ngã xuống.

[Hoài niệm quá khứ]: Ta nói sai rồi. Vậy sao huynh không tiếp nhận Ngàn Khuynh Nhi? Nàng ấy chính là một đại mỹ nhân.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: (icon buồn ngủ) Huynh thích thì huynh nhận đi.

[Hoài niệm quá khứ]: nói đi, Lâm Uyên Ngư Nhi, vì sao huynh lại không thích Ngàn Khuynh Nhi?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Không thích là không thích, không liên quan gì tới huynh.

Nói xong, Ngũ Thi Lâm liền logout.

Nhìn Lâm Uyên Ngư Nhi logout, [Hoài niệm quá khứ] mở cửa sổ chat với Ngàn Khuynh Nhi, bắt đầu gửi tin nhắn: “Khuynh nhi, ta đã cố gắng hết sức rồi.”

“OK, ta biết rồi”

Nhìn tin nhắn trả lời, [Hoài niệm quá khứ] tự dưng có chút vui vẻ “Sao muội lại thích hẳn?”

Một lúc lâu sau đó, đến khi [Hoài niệm quá khứ] cứ nghĩ rằng Ngàn Khuynh Nhi sẽ không trả lời thì Ngàn Khuynh Nhi gửi tin nhắn đến “Bởi vì, muội thích huynh ấy.”

Thấy câu trả lời này, [Hoài niệm quá khứ] cảm thấy bất lực.

Sau khi logout khỏi game, Ngũ Thi Lâm cảm thấy thật phiền toái.

Nàng không thích liên quan đến ai và cũng chẳng muốn ai liên quan đến mình, nàng không hiểu vì sao Ngàn Khuynh Nhi cứ nhất mực theo đuổi nàng, không chịu từ bỏ. Không giống trước đây, nàng muốn Ngàn Khuynh Nhi quên đi, buông tha cho nàng.

Buông tha nàng đi...

Đột nhiên nàng nghĩ ra, có thể có cách cứu vãn tình hình, vào xem nào.

Ngũ Thi Lâm login vào game lần nữa, cảnh vật trước mắt nàng, vẫn là ‘khe núi thần linh’, chỉ có điều nhân vật trước mắt nàng lại là nhân vật khác.

Mở ‘thông tin nhân vật’.

Tên nhân vật: Chánh Tại Thải Thảo

Đặc tính: Linh điêu nữ (nhân)

Cấp bậc: 145

Đóng ‘thông tin nhân vật’, Ngũ Thi Lâm thấy đèn báo có tin nhắn mới.

‘Mở tin’, một đồng tin nhắn.

[U u thiên bất lão]: “Thải Thảo, người mất tích lâu như vậy, cuối cùng cũng trở lại rồi!”

[Khải Thanh Thanh]: “Chào mừng người trở về”

... Kéo xuống dưới cùng, khoảng hơn 10 tin nhắn.

Chờ hệ thống ổn định, Ngũ Thi Lâm nhìn chằm chằm vào nick màu xám – [Túy thanh sam], thần người ra. Hấn... Có khoẻ không?

Ha ha, mặc kệ mặc kệ, trước tiên phải đi luyện level đã.

Lâm Uyên Ngư Nhi cấp 155, mà Chánh Tại Thải Thảo mới là cấp 145, kém 10 cấp, thế thì không thể kết hôn được.

Game này có cái quy định rất biến thái: vợ chồng chỉ được kết hôn nếu cấp bậc hơn kém nhau không quá 5 cấp, chỉ cần lúc kết hôn như thế là được. Lí do chỉ vậy ư: đồng cam cộng khổ.

Đi đâu luyện cấp bây giờ?

Đúng lúc đó, lại có một tin nhắn mới.

‘Mở tin’, là Lam Phong Hiểu Nguyệt: “Muội trở lại rồi? Lâu rồi không gặp?”

Nhìn tin nhắn kia, Ngũ Thi Lâm rất thắc mắc, nàng nhớ rõ, rõ ràng nick này nàng không hề ‘thêm bạn’ với hẳn.

Không đợi Ngũ Thi Lâm trả lời, Lam Phong Hiểu Nguyệt lại nhắn tin đến: “Thế nào? Có muốn làm phó bản nhiệm vụ ‘tiền thế kim sanh’ (Mog: ‘kiếp trước, kiếp này’) không? Bọn ta thiếu một ‘độc môn’!”

Phó bản nhiệm vụ ‘tiền thế kim sanh’?

Túm tít cười, Ngũ Thi Lâm trả lời Lam Phong Hiểu Nguyệt: “Chờ ta ở cửa ‘hoà thượng’”.

Nói xong, nàng lục tìm ‘độn phù’.

Ủa? Sao lại nhắn tin nữa?

“ ‘Thêm bạn’ ta đi, thế mới có thể làm được nhiệm vụ.”

Không đắn đo, Ngũ Thi Lâm theo lời Lam Phong Hiểu Nguyệt mà ‘Thêm bạn’.

Sau đó, lại có tin nhắn.

Gân xanh nổi lên, ‘mở ra’ là [U u thiên bất lão]

“Để chúc mừng người đã trở lại, chúng ta chuẩn bị nhận một phó bản nhiệm vụ, chờ người qua đó!”

Do dự một lúc lâu, Lam Phong Hiểu Nguyệt lại nhắn tin cho nàng: “Sao thế? Sao vẫn chưa thấy đến?”

“Được, ta đến ngay.”

Rồi mở cửa sổ chat với [U u thiên bất lão]: “U u tử, ta vừa trót nhận 1 nhiệm vụ rồi, hẹn lần khác chúng ta cùng làm nhiệm vụ sau nhé. Nhớ chờ ta nga.”

“Được rồi, dù sao chúng ta cũng chuẩn bị logout. Nhớ nha, lịch trình của người ngày mai là do ta định đoạt đó!”

“... U tỷ có lệnh, tiểu nhân sao dám trái lời.”

6. Chương 6

Edit: Mogami

Phó bản nhiệm vụ ‘Tiền thế kim sanh’, thực ra là đánh bại người xấu, giúp cho một đôi ở ‘tam sinh thạch’ hoàn thành lời hứa tình yêu của họ. Phó bản nhiệm vụ này có 1 yêu cầu, đó là người chơi phải có đủ 3 đôi nam nữ, trong đó mỗi đôi nam nữ phải ‘Thêm bạn’ vào group bạn tốt của nhau. Phần thưởng của phó bản nhiệm vụ này rất phong phú, tuy nhiên, cũng vô cùng khó khăn, quan trọng nhất là cặp đôi phải ăn ý với nhau.

Ngũ Thi Lâm không hiểu vì sao Lam Phong Hiểu Nguyệt lại gọi nàng cùng tham gia phó bản nhiệm vụ lần này, nàng chỉ biết bây giờ nàng cần thăng cấp, có người gọi nàng làm cùng nhiệm vụ thì còn gì tốt hơn được nữa.

Đi vào cửa ‘hòa thượng’, Ngũ Thi Lâm thấy bóng áo xanh ‘vân du khách’, lập tức xin gia nhập đội ngũ.

Mở room chat đội ngũ, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy người quen: Chi Thảo Đình Lan.

[Chi Thảo Đình Lan]: sư huynh, mỹ nữ này chính là người mà huynh đặc biệt mời tới?

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Nhiệm vụ sắp bắt đầu rồi, đi thôi.

[Chi Thảo Đình Lan]: ... Đúng là keo kiệt, không thèm trả lời.

Nhìn đến đây, tay Ngũ Thi Lâm run run, thiếu chút nữa nói thật thân phận của mình cho Chi Thảo Đình Lan.

Nhưng mà... nói ra sẽ mất hết thú vị.

[Chánh tại Thải Thảo]: các người đừng hiểu lầm, chúng ta cũng vừa mới biết nhau thôi, ta là người đã kết hôn rồi. (*^___^*)

[Chi Thảo Đình Lan]: (icon chóng mặt) Sư huynh trông thế mà lại đi dụ dỗ người đã có chồng, người đúng là tà ác a.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: ...

[Vũ Nhất Kiếm]: Chi Chi, Nhiệm vụ bắt đầu rồi, chúng ta vào đi thôi.

[Chi Thảo Đình Lan]: Được rồi, được rồi, không biết Lâm Uyên đi đâu nữa, vốn định rủ hần cùng làm nhiệm vụ này.

[Nữ thần mỉm cười]: đúng rồi, đúng rồi, nếu huynh ấy đến, ta sẽ không phải cùng tổ đội với người đáng ghét này. Hơn nữa, nhiệm vụ này mục đích để mọi người thêm bạn tốt, ta có thể bảo huynh ấy cùng làm nhiệm vụ với ta...

[Nữ thần mỉm cười]: Ha ha ha, thần tượng của ta có thể ‘Thêm bạn’ ta!!

[Xem đi xem đi]: Nữ nhân đáng ghét, người tưởng ta muốn cùng ‘tổ đội’ với người a? Lâm Uyên huynh cũng xem thường người.

[Chi Thảo Đình Lan]: Lâm Uyên nhà ta coi trọng người, [Xem đi] tiểu đệ.

Một phút nữa nhiệm vụ mới bắt đầu, Ngũ Thi Lâm đứng lên, đi rót nước.

Vừa uống nước vừa chờ, vừa xem bọn họ tán gẫu.

[Hệ thống]: Người chơi Chi Thảo Đình Lan gửi lời mời kết bạn với bạn.

Rất tự nhiên, Ngũ Thi Lâm chấp nhận ‘đề nghị kết bạn’ của Chi Thảo Đình Lan.

Chỉ một lát sau, Chi Thảo Đình Lan gửi tin nhắn tới.

“Thải Thảo, nói mau, người có quan hệ gì với Lam Phong Hiểu Nguyệt?”

Dở khóc dở cười, Ngũ Thi Lâm đang định type trả lời thì bọn họ đã tiến vào phó bản thành công.

“Chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường thôi, ta hôm nay mới quen hần. Bây giờ làm nhiệm vụ đi đã 0_0”

Cảnh tượng trước mặt Ngũ Thi Lâm là một cái miếu thờ đồ nát, ở giữa miếu thờ có 1 đồng lửa, ngồi trước đồng lửa là một thư sinh.

Đã từng gặp vô số loại cảnh tượng phó bản như thế này, Ngũ Thi Lâm vừa nhìn là biết, Click ngẫu nhiên vào một chỗ, nàng với Lam Phong Hiểu Nguyệt nhận được nhiệm vụ đầu tiên – ‘đệ nhất thế’

[Chánh Tại Thải Thảo]: Chúng ta đúng là không may mắn, nhận được nhiệm vụ đầu tiên.

Nói cách khác, Ngũ Thi Lâm ngay lập tức nhận ra, bọn họ vừa mới quen nhau, không ăn ý lắm, ‘đệ nhất thế’ đối với bọn họ mà nói, tương đối khó khăn.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: ta nghĩ là, cho dù là nhiệm vụ đầu tiên, chúng ta chắc chắn có thể vượt qua.

Nói xong, bóng áo xanh ‘vân du khách’ liền đi vào miếu đồ nát.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Muội đi tìm Hoàng tiểu thư đi.

[Chánh Tại Thải Thảo]: OK, huynh trước tiên cứ tìm cách nói chuyện với vị thư sinh này đi.

Quả thật, nhiệm vụ ‘đệ nhất thế’ nói là đơn giản cũng đúng mà nói là khó khăn cũng không sai. Đơn giản là vì chỉ cần đánh nhau cùng với nhân vật phản diện là BOSS, khó khăn là sau khi vị thư sinh hóa thành

‘oán linh’ đặt vô số câu hỏi với người chơi. Nếu không qua được ‘đệ nhất thế’ thì 2 cặp còn lại đang chờ đợi trong bóng tối cũng không được làm ‘đệ nhị thế’ và ‘đệ tam thế’. Nếu nhiệm vụ thất bại, cả ‘đội ngũ’ sẽ bị giam giữ trong 5 giờ, một hình phạt vô cùng biến thái. Nhưng nếu hoàn thành ‘đệ nhất thế’, cho dù ‘đệ nhị thế’ và ‘đệ tam thế’ thất bại cũng không sao, ít nhất vẫn được phần thưởng từ ‘đệ nhất thế’, đồng thời cũng không bị trừng phạt. Đây là do người chơi phản đối nhiều quá nên công ty quản lý trò chơi đã phải thay đổi quy định.

Hoa bay rớt rã.

Muôn ngàn đóa hoa rơi xuống, rơi đầy trên đất, cả không gian nhuộm màu hồng. Hai cây hoa đào không ngừng nở hoa, làm cho người ta đang tỉnh táo cũng rơi vào mộng ảo.

Rất nhanh, mục tiêu của nhiệm vụ đang xuất hiện trước mặt Thái Thảo.

Cánh hoa nhuộm máu trở thành màu đỏ, bóng dáng phớt vàng nằm rạp xuống đất, hấp hối. Mà bóng đen tà ác kia đang nhe răng chuẩn bị ăn nạng.

Không tốt!

Nàng sử dụng 1 chiêu ‘đóng băng’, con quái đen sì bỗng chốc đứng yên, bồi thêm 1 chiêu ‘phong độc’ đánh ngã quái thú, Chánh Tại Thái Thảo vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống bên cạnh bóng dáng phớt vàng kia, gọi to.

“Hoàng tiểu thư, Hoàng tiểu thư...”

Cô gái mặc trang phục màu vàng nhạt cố gắng hết sức mở to mắt, mê đắm nhìn Thái Thảo.

“Vị cô nương này... Muốn nhờ người một việc... Có được không?” Nói xong liền nôn ra một chút máu.

Tuy tình huống này là giả, trái tim Chánh Tại Thái Thảo không hiểu sao vẫn thấy rất xúc động.

“Người có biết... Lục lang?”

“Biết, huynh ấy đang chờ người! Ta dẫn người đi.”

“Không... Không kịp nữa rồi...” Mãi nàng chợt hé nụ cười “Nói với huynh ấy, chạy mau... Cha ta sẽ phái người đến đây... Nói với huynh ấy... Ta... Hoàng Thanh ta quyết không hối hận... Mãi mãi không hối hận...”

Nói xong, một giọt lệ theo khoé mắt rơi xuống, hóa thành một viên ‘thủy châu’ trong suốt, rơi vào trong tay Thái Thảo, bóng hình Hoàng Thanh nhạt dần rồi biến mất.

“Hoàng tiểu thư!”

“Ai? Kẻ nào dám đánh ta...” Lúc này, con quái thú đã tỉnh lại, nó thấy bóng hình kia từ từ biến mất, gào thét lên “Bữa tối của ta!”

Sau đó, hung tợn nhìn về phía Thái Thảo “Đều là tại người cả, vậy người làm bữa tối của ta đi...”

“Bỏ bữa tối của người đi!” Còn chưa nói xong, Chánh Tại Thái Thảo phóng 1 phi tiêu tẩm độc đến, thành công hạ vạch máu của quái thú xuống 1 nửa.

Tiếp tục phóng tiêu độc, máu của con quái thú hạ rất nhanh.

Nàng rất ngạc nhiên, sao bây giờ đánh con quái này dễ hơn lúc trước nhiều?

Không thắc mắc nữa, Chánh Tại Thái Thảo mở túi đồ, xem viên ‘thủy châu’ kia.

“Giọt lệ tình yêu, Hoàng tiểu thư mong muốn đưa cho Lục thư sinh. Phòng ngừa Lục thư sinh ma hóa”.

Gạt bỏ phiền muộn trong lòng, Chánh Tại Thái Thảo chạy vội về miếu thần đồ nát, chuẩn bị trợ giúp cho Lam Phong Hiểu Nguyệt.

Vị thư sinh mà bị ma hóa, cũng không dễ đối phó a.

Thật bực mình cái yêu cầu của nhiệm vụ, người chơi không thể sử dụng bất cứ vật phẩm gì để có thể rút ngắn thời gian đi lại, Chánh Tại Thái Thảo chỉ có thể từng bước chạy về miếu thần.

Phải mất khoảng hai ba phút, Chánh Tại Thái Thảo mới về đến cửa miếu.

Mà vị thư sinh kia, sắp sửa bị ma hóa.

Trên đầu ‘vân du khách’ hiện lên dòng chữ: “Lục huynh, sao huynh lại trở thành như thế này?”

“Ha ha ha ha! Ông trời trêu ngươi ta, cướp công danh của ta, cướp đi tình yêu của ta. Ta chỉ có cách chống lại ông trời, mới có thể thay đổi. Người cũng là đàn ông, đừng ngăn cản ta!”

Nói xong, một đòn ‘Địa ngục chi hỏa’ bay về phía ‘vân du khách’

Chánh Tại Thái Thảo nhìn thấy cảnh tượng này, chạy ngay vào trong miếu.

Lúc đó, hệ thống lại bắt đầu mở đối thoại tự động.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Dừng tay!

[Lục thư sinh]: Kẻ nào?

Nhìn thấy Chánh Tại Thái Thảo, Lục thư sinh ném ‘hỏa cầu’ về phía nàng, ‘vân du khách’ lao đến, đỡ ‘hỏa cầu’ cho Chánh Tại Thái Thảo, ngã xuống đất, hấp hối.

Nhìn cảnh tượng kịch tính xảy ra trên màn hình, Ngũ Thi Lâm trợn tròn mắt.

Thật ra, lúc ‘hoả cầu’ đánh về phía người con gái, hệ thống cho người con trai hai lựa chọn: Cứu hoặc Không cứu. Chọn cứu, nam nhân sẽ hấp hối, nếu sau đó hai người trả lời câu hỏi với đáp án không giống nhau, nam nhân sẽ bị giam giữ, còn có thể mất mạng, rồi xuống địa phủ gặp Tiểu Bạch, tuy nhiên, cho dù có bị mất mạng xuống địa phủ hay không, cấp độ bạn bè của 2 người đều tăng 500, đáp ứng một nửa điều kiện kết hôn. Cũng không phải không có người lựa chọn cách này, nhưng đa phần đều là tình nhân, mà nàng với Lam Phong Hiểu Nguyệt...

Trong kí ức, cũng có một bóng áo xanh ‘vân du khách’ lao ra như thế...

Mà cảnh tượng kịch tính cũng qua lâu rồi.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Hoàng tiểu thư đã đi rồi, nàng chỉ vọng ngươi có thể sống thật tốt, sao ngươi lại trở nên như thế này?

Nói xong, Chánh Tại Thái Thảo đưa viên ‘thuỷ châu’ đến trước mặt Lục thư sinh, ánh mắt dịu dàng.

[Lục thư sinh]: Không kịp nữa rồi, không kịp nữa rồi...

Chưa dứt lời, thân thể Lục thư sinh dần dần trong suốt.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Không được rồi!

Giống như là lốc xoáy vào tảng đá, thân thể Lục thư sinh trong không trung bỗng chốc hóa thành bột phấn, bị gió thổi đi.

Mà viên ‘thuỷ châu’ kia cũng từ từ biến mất, hào quang càng ngày càng yếu.

Lâu lắm không làm nhiệm vụ kiểu này, Ngũ Thi Lâm không nhớ phải làm gì tiếp theo.

Nhưng đúng lúc này, Lam Phong Hiểu Nguyệt liền đưa cho nàng tiền vàng, hương và nến trắng.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Cho Lục thư sinh.

Trên màn hình, bóng dáng màu xanh tha thướt đi tới chỗ Lục thư sinh biết mất, hóa tiền vàng.

Mà Lam Phong Hiểu Nguyệt vì đỡ ‘hoả cầu’ cho Chánh Tại Thái Thảo, vẫn đang nằm im trên mặt đất.

Hiện tại Ngũ Thi Lâm hơi chút bối rối, bởi vì phần quan trọng nhất của nhiệm vụ này đã xuất hiện.

[Hệ thống]: Lục thư sinh ma hóa, không còn được phép luân hồi. Nhưng trước đây hân cùng với Hoàng tiểu thư đã hẹn thề ở ‘tam sinh thạch’. Niệm tình họ đã gặp nhiều khổ ải, Diêm Vương cho Lục thư sinh một cơ hội cuối cùng, ta sẽ để Lục thư sinh đến đây hỏi mỗi người các người 3 câu hỏi giống nhau. Nếu đáp án trùng nhau, Lục thư sinh sẽ tiếp tục được gặp Hoàng tiểu thư 1 lần nữa; Chỉ cần 1 đáp án khác nhau,

Lục thư sinh sẽ vĩnh viễn ra đi, đồng thời sẽ đem theo các người xuống địa ngục. Các người có chấp nhận không?

‘Chấp nhận’ hay không ‘chấp nhận’ bây giờ?

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Chấp nhận.

[Chánh Tại Thái Thảo]: >.< ta=“” cũng=“” chấp=“” nhận,=“” chờ=“” lúc=“” nó=“” hỏi,=“” chúng=“” ta=“” qq=“” nói.=“”>

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: OK

Sở dĩ không thể gửi tin nhắn trong trò chơi là vì khi Lục thư sinh đặt câu hỏi, hệ thống sẽ tự động khóa kênh ‘bạn bè’ lại, hai người sẽ không thể nói chuyện với nhau được.

Hai người thông báo cho nhau dãy số QQ của mình, chuẩn bị nhận câu hỏi từ Lục thư sinh.

Thở phào nhẹ nhõm, Ngũ Thi Lâm đăng nhập vào 1 QQ mà nàng đã bỏ lâu rồi, Add dãy số của Lam Phong Hiểu Nguyệt, chuẩn bị trả lời.

[Lục thư sinh]: Các người là vợ chồng?

Ngũ Thi Lâm lập tức chuyển sang màn hình QQ, đang định gõ, thì Lam Phong Hiểu Nguyệt nhắn tin trước: “Chọn Đúng.”

“Chọn ‘Đúng’, phần thưởng sẽ nhiều hơn.”

Vì thế, nàng chọn ô ‘Đúng’.

[Lục thư sinh]: Vị muội muội này bao nhiêu tuổi?

QQ nói chuyện rất cởi mở, Ngũ Thi Lâm nói tuổi thật của chính mình: 20

[Lục thư sinh]: Vị ca ca này có má lúm đồng tiền không? Ở má bên nào?

“Bên trái.”

...

Hỏi một đồng chuyện không đâu vào đâu, cuối cùng, [Hệ thống] cũng thông báo:

[Hệ thống]: Chúc mừng Lam Phong Hiểu Nguyệt cùng Chánh Tại Thái Thảo vượt qua ‘đệ nhất thế’, Lục thư sinh cùng Hoàng tiểu thư có thể nối tiếp tình duyên ở ‘đệ nhị thế’. Đây là phần thưởng dành cho các bạn.

100W kinh nghiệm, 38W kim tiền, một viên hồng bảo thạch, một bộ y phục ‘kim ngọc’ (long cốt giáp), mức độ bạn bè tăng 500.

7. Chương 7

Edit: Mogami

Non xanh nước biếc, một cái hồ lớn ngập tràn sen nở, thấp thoáng những chú cá nhỏ bơi qua bơi lại.

Bơi qua bơi lại trong một khoảng không gian nhỏ.

Đây chính là nơi bọn họ được hệ thống đưa đến sau khi hoàn thành nhiệm vụ – ‘Hà thôn’.

Hệ thống yêu cầu, hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất, người chơi phải đến đây chờ những đồng đội còn lại hoàn thành nhiệm vụ thứ 2 và nhiệm vụ thứ 3.

Vì quá nhàm chán, bọn họ bắt đầu ngồi câu cá.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: đã lâu muội không login, hôm nay là lần đầu tiên ta thấy nick muội màu lục.

[Chánh Tại Thái Thảo]:...

Đầy bụng thắc mắc, Ngũ Thi Lâm quyết định nói vấn đề mình thắc mắc ra.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Thật xin lỗi, nhưng mà, danh sách bạn bè của ta...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Thật là không có tên ta àh?

Quả thật, ở ‘Mộng nhiều tam giới’, hai người chơi nếu đồng thời ‘Thêm bạn’ đối phương thì ở danh sách bạn bè, khi onl nick sẽ màu đỏ, nếu chỉ có 1 người ‘thêm bạn’ người kia thì ở danh sách bạn bè, khi onl nick sẽ có màu lục, kẻ thù là màu tím, sổ đen là màu vàng. Nếu người chơi không onl, nick sẽ có màu đen.

[Chánh Tại Thải Thảo]: ...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Sao lâu như vậy muội không login?

[Chánh Tại Thải Thảo]: ...

[Chánh Tại Thải Thảo]: ta bận một số việc.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Muội đã trở lại, thế thì [Túy thanh sam] cũng sẽ trở về chứ?

[Chánh Tại Thải Thảo]: ...

[Chánh Tại Thải Thảo]: Túy thanh sam >..

8. Chương 8

Edit: Mogami

Lâm – Uyên – Ngư – Nhi.

Bên kia, lúc Dương Chi nhìn thấy 4 chữ này trên màn hình, thiếu chút nữa phun nước lên màn hình.

“Khụ khụ khụ...”

“Ôi chao, Dương Chi, uống nước cẩn thận một chút...” Bạn cùng phòng kí túc xá bảo với Dương Chi.

“Khụ khụ, biết rồi, là tại ta không cẩn thận.”

Nói xong, tay Dương Chi lại lọc cọc gõ bàn phím.

[Chi Thảo Đình Lan]: Tiểu Thảo, người đang nói đùa đúng không? Lâm Uyên Ngư Nhi thật là sẽ kết hôn với người?

Ngũ Thi Lâm nhìn câu hỏi này trên màn hình, khoé môi cong lên, không thể nhịn được cười.

Bây giờ không nhân cơ hội trêu chọc Dương Chi một chút thì sau này khó lòng tìm được một dịp may như thế nữa.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Vì sao người lại hỏi thế?

[Vũ Nhất Kiếm]: Lão bà, vì sao muội lại muốn biết? Ta ghen a!

[Chi Thảo Đình Lan]: Tránh ra đi, chuyện của nữ nhân, nam nhân chớ có xen vào!

[Chánh Tại Thải Thảo]: ...Mấy lời thoại này cũ lắm rồi a.

Nãy giờ im lặng đứng đằng sau, Lam Phong Hiểu Nguyệt bất ngờ lên tiếng.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Nhất Kiếm, chúng ta qua bên kia đi.

Nói xong liền đi đến phía bên kia hồ sen.

[Chi Thảo Đình Lan]: Lâm Uyên không phải là bị bắt cóc đi đó chứ? Hắn như thế nào lại đồng ý kết hôn với người?

[Chánh Tại Thải Thảo]: Cái này ta cũng không biết, người tự đi hỏi huynh ấy đi (*^____^*)

[Chi Thảo Đình Lan]: Ách, vì sao hắn lại kết hôn với người?

[Chánh Tại Thái Thảo]: Đó là chuyện bí mật giữa ta với huynh ấy.

[Chi Thảo Đình Lan]: ...Là hấn thích người?

[Chánh Tại Thái Thảo]: Có thể.

Đương nhiên là thích, chính mình đương nhiên thích chính mình.

[Chi Thảo Đình Lan]: Thế... người không sợ bị hấn lừa sao?

[Chánh Tại Thái Thảo]: Ta có cái gì để huynh ấy lừa chứ? Ta trở lại chơi game này, thật ra là vì huynh ấy. Vì giúp chính mình thoát khỏi nữ nhân hồ điệp a, nữ nhân hồ điệp.

[Chi Thảo Đình Lan]: Thế...

Dương Chi luôn luôn suy đoán linh tinh, không phải là đồng tình luyến ái đó chứ?

Chưa có ý định từ bỏ, Dương Chi tiếp tục hỏi.

[Chi Thảo Đình Lan]: Người là nam hay nữ?

[Chánh Tại Thái Thảo]: >.< ~=" điều=" này=" có=" liên=" quan=" gì=" sao?=" >

[Chi Thảo Đình Lan]: Đương nhiên.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Điều này, Lâm Uyên huynh sẽ tự mình biết.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Huynh ấy nói, là nam hay nữ không quan trọng. Ta trở về kết hôn cùng huynh ấy, chỉ là vì giúp huynh ấy.

[Chi Thảo Đình Lan]: ...Là vì...

[Chi Thảo Đình Lan]: Ngần Khuynh Nhi?

[Chánh Tại Thái Thảo]: Ta chưa có nói cái gì đâu a ~

Gõ xong mấy từ này, Ngũ Thi Lâm ngừng lại.

Cho dù là trêu đùa Dương Chi, nàng cũng muốn để bạn mình lo lắng. Gián tiếp nói ra nguyên nhân khiến Lâm Uyên Ngự Nhi kết hôn.

[Chi Thảo Đình Lan]: Chờ chút, để ta nhớ lại xem nào, người hình như là bắt đầu chơi game này từ lâu lắm rồi phải không?

[Chánh Tại Thái Thảo]: (*^__^*) Chẳng phải người cũng thế sao?

[Chi Thảo Đình Lan]: Ha ha... Đúng rồi, người vừa mới được lên [Thế giới], cảm giác thế nào? Tự hào chứ?

[Chánh Tại Thái Thảo]: Một chút thôi. Hôm nay ta khá may mắn.

Dương Chi đang định nói tiếp, thì [Hệ thống] thông báo.

[Hệ thống]: Thật đáng tiếc, người chơi [Nữ thần mỉm cười] và [xem đi xem đi] không hoàn thành nhiệm vụ 'đệ tam thế', Lục thư sinh cùng Hoàng tiểu thư tiền duyên đứt đoạn, không hoàn thành nhiệm vụ này, các bạn không được nhận thưởng.

Chỉ một chút sau, [Nữ thần mỉm cười] cùng [xem đi xem đi] xuất hiện trước mặt bọn họ.

[Nữ thần mỉm cười]: Vô lý, vô lý a! Chúng ta sao vận khí lại kém như vậy? Chúng ta bị hỏi một vấn đề rất hiếm khi, vô cùng hiếm khi gặp a ~

[Xem đi xem đi]: Ta mất mặt quá, sao về nhà được chứ.

[Nữ thần mỉm cười]: Đều tại người cả! Ai bảo người lúc nhìn thấy Hệ thống thông báo Chánh Tại Thái Thảo nhận được đôi áo choàng tình nhân liền hưng phấn đòi ... Không thấy ta đang hỏi phục a?

[Xem đi xem đi]: Người thì biết cái gì? Ta là phóng viên, chỉ cần phỏng vấn Chánh Tại Thái Thảo, hỏi một chút về phương pháp, ngày mai mọi người đều có thể được mặc áo choàng tình nhân ~

Đôi áo choàng tình nhân trong ‘Mộng nhiều tam giới’ là một vật phẩm khá đặc biệt, không, chính xác là một đôi vật phẩm.

Áo choàng tình nhân, luôn luôn xuất hiện thành cặp. Người chơi nào có được, cũng chỉ giữ lại cho mình và cho người yêu của họ, không thể mua bán, không thể giao dịch, nhưng số lượng cũng rất ít. Cho nên, mặc dù áo choàng tình nhân thuộc tính đa phần rất thấp, nhưng nó vẫn là vật báu vô giá trong mắt các cặp tình nhân, mặc lên người rất đẹp.

[Xem đi xem đi]: Chánh Tại Thái Thảo, bây giờ cho ta phỏng vấn một chút được không? Người xem, ta anh tuần tiêu sái...

[Chánh Tại Thái Thảo]: Lần sau được không? Ta bận chút việc.

[Xem đi xem đi]: ... Được rồi, hẹn thời gian đi!

[Chánh Tại Thái Thảo]: Ta chưa biết bao giờ ta sẽ lại login.

[Hệ thống]: Người chơi Xem đi xem đi ‘Thêm bạn’ với bạn.

Có đi có lại, Chánh Tại Thái Thảo cũng dành ‘Thêm bạn’ với Xem đi xem đi.

Đang sau, Lam Phong Hiểu Nguyệt cùng Vũ Nhất Kiếm cũng đang bước đến.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Các vị, ta đi trước.

[Chi Thảo Đình Lan]: Tiểu Thảo Thảo, chúng ta lần sau gặp lại! Để tỷ tỷ dạy dỗ tên này đã.

[Vũ Nhất Kiếm]: ...Lão bà, muội định đánh ta a...

[Xem đi xem đi]: Chánh Tại Thái Thảo, nhớ thu xếp thời gian, ta ở ‘duyet tâm khách sạn’ chờ người.

Duyệt tâm khách sạn?

Không sai không sai.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Ta phải đi rồi.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Ok, tạm biệt.

Đoạn đối thoại quá quen thuộc rồi a.

Click vào ‘độn phù’, Chánh Tại Thái Thảo xuất hiện ở trước một cỗ xe.

Click vào người đánh xe.

[Kiệu phu]: Bạn muốn về nhà sao? Vào xe của ta ngồi đi, rộng rãi và thoải mái, chỉ lấy bạn 520 lượng.

Về tới căn phòng tự tay nàng mua.

Hình ảnh căn phòng vẫn như lúc mới, chỉ là con cá vàng mua một năm trước nay đã chết rồi, bể cá nay đã trống không.

[Phó nhân]: ô ô ô, chủ nhân, người cuối cùng đã trở lại, tôi rất nhớ người a.

[Phó nhân]: Người xem căn phòng này, bụi bặm nhiều như vậy, chỉ cần thời gian là sẽ quét dọn xong, nhưng mà tôi không có tiền công, phòng chứa tiền đã dùng hết rồi.

[Hệ thống]: Căn phòng trước mắt mức độ sạch sẽ là 0, có dọn dẹp phòng không?

Chọn ‘Có’, hệ thống ngay lập tức trừ trên người Chánh Tại Thái Thảo 50 vạn lượng bạc.

Đi vào ‘Đình viện’, dùng ‘thanh khiết phù’ lên các loài thực vật đã sắp chết ở trong vườn, một loạt chồi non nảy lên.

Loài cây bị chết, là hoa oải hương.

Mà loài cây tiếp tục nảy mầm, là hoa hồng vàng.

Huynh nói, để muội chờ đợi nửa năm.

Nhưng mà... Một năm đã qua rồi, muội không muốn đợi thêm nữa.

Thật ra, lúc nàng ngừng chơi bằng tài khoản Chánh Tại Thái Thảo, vốn cũng đã quyết định không đợi nữa rồi.

Thế rồi, tất cả mọi thứ lại lần nữa bắt đầu.

9. Chương 9

Edit: Mogami

Sáng sớm hôm sau ngủ dậy, làm xong hết mọi việc, Ngũ Thi Lâm tiếp tục đăng nhập vào game.

Click vào biểu tượng, nhập tài khoản, mật mã, lựa chọn nhân vật, hắc y 'Lâm Uyên Ngư Nhi' lại xuất hiện trên màn hình.

Sử dụng một cái 'nhíp yêu phù', rê chuột đến 'trần yêu tháp', tự động tìm đường.

Mở lại màn hình máy tính, tiếp tục click vào biểu tượng, dùng một tài khoản khác để đăng nhập.

Vẫn là cảnh tượng trong đình viện ngày hôm qua, vẫn hình dáng ấy.

Tuỳ hứng chăm sóc mấy chậu hoa, đưa tiền cho 'phó nhân' dọn dẹp phòng ốc, tiếp tục để một khoản tiền vào phòng chứa tiền. Cứ để tiền vào đây trước, sau này nàng sẽ không phải mỗi ngày lại phải click vào tên 'phó nhân' để hắn dọn dẹp nữa, hắn sẽ tự động làm việc, như thế còn có thể tiết kiệm được một chút phí.

Mở kênh tán gẫu ra, Ngũ Thi Lâm hơi do dự, cuối cùng vẫn quyết định mở kênh bang phái.

Trong nháy mắt, kênh nói chuyện của Chánh Tại Thái Thảo nhanh chóng bị oanh tạc, một đồng tin nhanh chóng bị đẩy qua.

'Trục huyết các' một năm trước, mức độ lảm lời ai ai cũng biết, một năm sau - chính là hôm nay, 'trục huyết các' vẫn vậy, chuyện trở âm âm, đời sau kế thừa đời trước.

Kênh bang phái.

[Ta có thương sao]: Sao mà chúng ta gọi Chánh Tại Thái Thảo nhiều như vậy mà nàng không nói câu nào a?

[Khinh khinh khinh]: Đúng rồi, U u tử, chuyện gì đang xảy ra vậy?

[U u thiên bất lão]: Ha ha, Tiểu Thảo tối hôm qua mới trở về, mà lúc đó các người cũng không onl. Mọi người cũng đã nhắn tin cho nàng. Hiện tại, chắc là Tiểu Thảo quên không mở kênh bang phái rồi.

[Ta có tiền sao]: Thật ư thật ư?

[Khinh khinh khinh]: Vậy tức là Thanh sam trưởng lão cũng chuẩn bị trở lại phải không?

[Ta có thương sao]: Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cũng là muốn hỏi vấn đề này.

[U u thiên bất lão]: Trước mặt Tiểu Thảo các người đừng nói gì về chuyện này a, hiểu không? Nói cách khác...

[Chánh Tại Thái Thảo]: Mọi người có khoẻ không? Đã lâu không gặp (*^____^*)

[Bảo Bảo]: Tiểu Thảo, Bảo Bảo lao vào ôm người!

[Khinh Khinh khinh]: Lao đến.

[Ta có tiền sao]: Điều diễn!

[Chánh Tại Thái Thảo]: Ha ha, ta nghệt thờ!

[U u thiên bất lão]: Tiểu Thảo, cùng đi làm nhiệm vụ không?

[Chánh Tại Thái Thảo]: A? Hôm nay ta muốn đi dạo ở trần yêu tháp, đi cùng không?

[U u thiên bất lão]: Được.

[Bảo Bảo]: Tiểu Thảo, Bảo bảo cũng đi, người ôm ta đi.

[Diêu diêu]: Ta lắc a lư, Tiểu Thảo đi đến đâu, ta lắc lư đến đó ~

[Chánh Tại Thải Thảo]: Thế này nhé, chúng ta gặp nhau ở cửa ‘trần yêu tháp’.

Nói xong, Ngũ Thi Lâm lại một lần nữa chọn tự động tìm đường, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm kênh tán gẫu.

Lúc này U u thiên bất lão lại gửi tin nhắn đến.

“Nghe nói tối hôm qua người nhận được áo choàng tình nhân a?”

Lao xao bàn phím “Uhm, hôm qua ta cực kì may mắn.”

“Ha ha, có thể là GM hoan nghênh người trở về đó!”

Nhìn thấy những lời này, Ngũ Thi Lâm hơi chút áy náy.

Thật ra, một năm nay, nàng không hề bỏ game này, không hề bỏ một lúc nào.

Chỉ là, thay đổi nhân vật thôi, thay đổi giới tính. Mà nhân vật kia, đã đăng nhập vào game trước Chánh Tại Thải Thảo.

Nàng thật ra...

Chưa bao giờ nghĩ sẽ để hai nhân vật trong game này cùng xuất hiện một lúc.

Nhưng mà hiện tại...

Ngay lúc Ngũ Thi Lâm chuẩn bị trả lời, nàng bỗng thấy trên kênh thể giới có một tin tức, nàng gần như sụp đổ.

[Hương tiền xem, hướng hậu kiểm]: Ngàn Khuynh Nhi có onl không? Ngàn Khuynh Nhi! Lâm Uyên Ngư Nhi đang đứng ở cửa ‘trần yêu tháp’, nhanh đến đi!

Mặt nàng xám ngoét.

Lại nhìn kênh bang phái, quả nhiên...

[Diêu diêu]: A ha ha ha! Server ‘Ngũ nguyệt thạch lưu’ của chúng ta lại có kịch hay a kịch hay.

[Bảo Bảo]: Nữ nhân si tình truy đuổi nam nhân bằng giá, nam nhân bằng giá liên tục xảo trốn, oa ha ha ha.

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Xảo trốn? Nghe nói Lâm Uyên Ngư Nhi mỗi lần đều vật vã chạy trốn! Với lại a, sao các người lại nói hắn là nam nhân bằng giá? Ta thấy hắn chẳng có chút nào bằng giá cả. Gần đây ta mới được nhìn thấy bình luận của hắn trên diễn đàn, người này nhất định rất u sầu.

Nếu Ngũ Thi Lâm mà đang uống nước, chắc chắn giờ này đã phụt ra đầy màn hình.

[Ta có thương sao]: Vớ vẩn, người biết cái gì. Hắn vốn là cao thủ, cao thủ a! Trên diễn đàn có rất nhiều tin tức, hắn nhất định sẽ không xem mấy cái tin vớ vẩn thế này. Sao có thể giống tặc phụ nữ các người chứ.

tuyệt sắc hồng nhan : người nói ai tặc phụ nữ?

[Khinh khinh khinh]: Người ngứa miệng phải không?

Không thèm quan tâm xem bọn họ nói gì, Ngũ Thi Lâm lại một lần nữa chuyển sang cửa sổ bên Lâm Uyên Ngư Nhi, quả nhiên nhìn thấy nữ nhân hồ điệp đang ngồi bên cạnh, lặng im không nói gì cả.

Trên màn hình, nữ nhân hồ điệp cúi đầu, u sầu vây quanh thân thể nàng.

Di chuyển đến ô ‘X’, Ngũ Thi Lâm định tắt đi.

Nhưng mà...

Vẫn nên nói rõ ràng một lần.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ngàn Khuynh Nhi.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Lâm Uyên...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Người đừng nên như vậy.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Ta...

Nhưng đúng lúc đó, U u thiên bắt lão, Diêu Diêu, Bão Bão cùng Tuyệt sắc hồng nhan đều đi đến cửa tháp, mà Chánh Tại Thái Thảo cũng bước theo ngay sau đó.

[Diêu Diêu]: Oh my god! Chúng ta gặp 2 nhân vật chính này! Chụp màn hình, chụp màn hình!

Nghe nói, các cuộc bàn luận gần đây của ‘trục huyết các’ đều quay xung quanh 2 người bọn họ. Có người hâm mộ Ngàn Khuynh Nhi, có người cảm thấy nàng vốn dĩ không đùa giỡn. Nhiều nhất là, bọn họ thường xuyên COS hai người đó, thay bọn họ bàn luận vấn đề YY giữa 2 người.

Có cái gì để bàn luận, họ liền bàn cái đó, COS lại chuyện thường.

[Bão bão]: Ta đến phỏng vấn.

[Diêu diêu]: Ta đến phỏng vấn, ta đến phỏng vấn, người đến tóm tắt qua sự vụ này cho Tiểu Thảo nghe, nàng đã lâu rồi mới trở lại, nhất định không biết chuyện này.

[Bão bão]: Đúng a, Tiểu Thảo của chúng ta nhất định sẽ thích vở kịch này.

Ngũ Thi Lâm nhìn màn hình ai oán: Cái vấn đề các người đang bàn luận vốn dĩ có ta a!

Bất đắc dĩ, đổi cửa sổ trò chơi.

[Chánh Tại Thái Thảo]: A Lâm. nhận áo choàng này.

[Bão bão]: ...

[Diêu diêu]: ...

[U u thiên bắt lão]: Các người...

...

Im lặng.

[Chánh Tại Thái Thảo]: >..
< ~="”>

[Chánh Tại Thái Thảo]: Mọi người nhanh đến tổ đội với A Lâm đi.

Gõ mấy dòng này, Ngũ Thi Lâm thấy nổi da gà.

Mặc dù biết là xưng hô với chính mình, nhưng mà...

[Diêu Diêu]: Má ơi, không lầm đó chứ! Tiểu Thảo biết Lâm Uyên Ngư Nhi từ khi nào vậy?

[Bão bão]: Gian tình a gian tình, lại có bát.

Rồi U u thiên bắt lão lại gửi tin nhắn riêng lần nữa.

“Tiểu Thảo, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“U u tỷ, tối nay ta giải thích cho người được không?”

“Được, người cứ từ từ giải quyết đi.”

[Ngàn Khuynh Nhi]: Áo choàng nào? Là ‘chủ ngữ áo choàng’ sao?

Trong ‘Mộng Nhiều Tam giới’, ‘chủ ngữ áo choàng’ là trang bị quý hiếm, rất thích hợp với ‘độc hành hiệp’.

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Tự dối chính mình.

[Diêu diêu]: Giả ngốc.

[Bão bão]: Diêu diêu, ngươi là ai?

[Diêu diêu]: Ta đưa ngươi đi du ngoạn vũ trụ.

[Ngân Khuynh Nhi]: Câm miệng!

...

[Ngân Khuynh Nhi]: Có phải hay không...

[Ngân Khuynh Nhi]: Là ‘chủ ngữ áo choàng’?

[Ngân Khuynh Nhi]: Nhanh trả lời, Chánh Tại Thái Thảo.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Không.

Chậm rãi gõ bàn phím.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Tối hôm qua hệ thống có thông báo ta được nhận được một loại áo choàng, Cái này...

[Chánh Tại Thái Thảo]: Chính là cái áo choàng đó.

10. Chương 10

edit: Mogami

Chánh Tại Thái Thảo nói xong câu đó, không khí liền trở nên im phăng phắc.

[Ta có thương sao]: Ta, không phải là ta nhìn lầm đó chứ?

Trên màn hình là hình ảnh Ta có tiền sao đang ngửa mặt lên trời, rất tỉnh táo.

[Ta có tiền sao]: Xem ra là Tiểu Thảo thay lòng đổi dạ, mỗ mỗ thật đáng thương.

[Bão bão]: Ôi chào, các ngươi đang nói gì vậy? Cái gì mà thay lòng đổi dạ? Tiểu Thảo tối hôm qua nhận được áo choàng gì?

[Diêu diêu]: Bão bão, là áo choàng... Haizz...

Hình ảnh U u thiên bất lão trên màn hình, đứng yên bất động.

“Tiểu Thảo, sao lại thế này?” Mở kênh chat riêng, liền nhìn thấy tin nhắn của U u thiên bất lão.

Tình huống này, trả lời quả thực là không tốt cho lắm.

“U u tỷ,” Ngũ Thi Lâm vừa nghĩ vừa tiếp tục lạch cạch bàn phím “Quả thật, lần này ta trở lại trò chơi, là vì huynh ấy.”

“Huynh ấy? Lâm Uyên Ngư Nhi? Vì cái gì?”

“Ách, U u tỷ, đừng hỏi nữa được không? Chuyện này, về sau ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Được rồi, ngươi cứ từ từ xử lý.”

Mà trên màn hình game, Ngân Khuynh Nhi đã nói rất nhiều.

[Ngân Khuynh Nhi]: Chánh Tại Thái Thảo, ngươi nói cái gì buồn cười vậy?

Càng chạy ra xa khỏi, nữ nhân này càng tiến lại gần.

[Ngân Khuynh Nhi]: Chánh Tại Thái Thảo?

Rồi hình ảnh Chánh Tại Thái Thảo từ từ đi đến, mặt đối mặt với Ngân Khuynh Nhi.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Tuy rằng bình thường ta rất thích nói đùa.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Nhưng mà...

[Chánh Tại Thái Thảo]: Lần này thì không phải.

Ngân Khuynh Nhi chẳng nói chẳng rằng, quay thẳng người sang hướng khác, đối mặt với Lâm Uyên Ngư Nhi, không nói gì nữa.

Chuyển sang cửa sổ bên Lâm Uyên Ngư Nhi.

Quả nhiên...

Kênh tán gẫu riêng tư:

[Ngân Khuynh Nhi]: Lâm Uyên, nàng ta nói có phải sự thật không?

[Ngân Khuynh Nhi]: Lâm Uyên?

[Ngân Khuynh Nhi]: Phải hay không, Lâm Uyên?

Tốt nhất là nên trả lời nàng thôi.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Phải.

Đang chuẩn bị nói thêm vài câu nữa, Ngũ Thi Lâm phát hiện tín hiệu tin nhắn bạn bè đã nhấp nháy từ bao giờ.

Đầu tiên là Dương Chi.

“Ngũ Thi Lâm! Tối hôm qua ngươi làm sao thế? Không đăng nhập vào game, điện thoại cũng tắt máy, ngươi có chuyện gì vậy? Nhanh giải thích đi, ngươi với Chánh Tại Thái Thảo có quan hệ như thế nào?”

Tiếp đến là Lam Phong Hiểu Nguyệt.

“Ngươi đang ở đâu? Ta muốn nói chuyện với ngươi”

Tình huống này đối với Ngũ Thi Lâm mà nói, chỉ có thể diễn tả bằng một chữ: Loạn!

Trả lời tin nhắn cho Dương Chi trước.

Tại hiện trường, Bảo Bảo, Diêu Diêu, Ta có thương sao và Ta có tiền sao đang một bụng đoán mò; Tuyệt sắc hồng nhan ngồi dưới đất nhìn bọn họ; U u thiên bất lão quay lưng về phía bọn họ, không biết đang nhìn cái gì; Lâm Uyên Ngư Nhi, Chánh Tại Thái Thảo cùng với Ngân Khuynh Nhi đang đứng thành một hình tam giác.

Hình tam giác a...

Đúng là không may, Ngũ Thi Lâm chỉ chăm chú gõ câu trả lời, giải thích cho Dương Chi, bất ngờ trên màn hình hiện thông báo: Xin vui lòng đăng nhập lại.

Nhìn đến câu này, Ngũ Thi Lâm theo thói quen nhìn về góc dưới cùng bên phải bàn máy tính.

Quả nhiên...

Dây cảm mạng bị tuột.

“Ha ha ha, ngại quá, các đồng chí, là ta không cẩn thận” Hoàng Kỳ đối mặt với ba cặp mắt phần nộ đang nhìn mình, lập tức gơ lên hai tay “Ta bây giờ sẽ cắm nó lại mà, ngay bây giờ!”

Chỉ một chút sau đó, lại có thể lên mạng.

Chỉ là, khi nhìn đến biểu tượng ‘Mộng nhiều tam giới’, Ngũ Thi Lâm không có ý định tiếp tục đăng nhập.

Trường hợp này, nàng không có cách xử lý.

Cắt đứt quan hệ cũng tốt, đỡ phải giải thích hết chỗ này đến chỗ khác.

Vẫn nên hỏi ý kiến Dương Chi, xem nàng ấy nghĩ thế nào.

Cầm lấy cái điện thoại hôm qua sạc nên tắt máy, khởi động máy, bấm dây số quen thuộc.

“Tiểu Chi?”

“Ngũ Thi Lâm, giải thích.”

Bống dưng có dự cảm chẳng lành, “Không có việc gì đâu, tối hôm qua ta sạc điện thoại nên tắt máy.”

“Ha ha, người biết là cái ta muốn người giải thích không phải điều này mà.”

“Chánh Tại Thải Thảo là bằng hữu của ta, ta nhờ nàng ấy đến giúp ta cắt đứt với Ngàn Khuynh Nhi.”
Thanh âm nàng nhỏ dần xuống, vô cùng lo lắng.

“Người dùng đến phương pháp này ư?” Thanh âm gào thét trong điện thoại “Người đúng là ngu ngốc!”

Cầm điện thoại ra xa tai mình một chút, chờ nàng gào thét xong, Ngũ Thi Lâm tiếp tục nói: “Đúng đúng đúng, là ta ngu ngốc!”

“Tiểu Lâm, mau nói cho Ngàn Khuynh Nhi biết giới tính của người đi.”

“Vì sao? Ta thấy không cần thiết.”

“Người không nói thì ta sẽ nói cho nàng ấy biết, càng sớm càng không phát sinh nhiều chuyện.”

“Nhưng mà...”

“Thế nào? Người nói hay để ta đi nói?”

Suy nghĩ một lúc, Ngũ Thi Lâm hạ quyết tâm: “Ta nói ta nói. Nếu mà nàng đem bí mật này nói ra ngoài, ta sẽ tìm người tính sổ, ‘tuyệt cao’”.

“Tuỳ người” ngừng trong chốc lát, Dương Chi nói tiếp “Thật là... Mau cúp điện thoại đi, người không tiếc tiền điện thoại a...”

Chỉ là, những lời này, làm thế nào nàng nói với Ngàn Khuynh Nhi được đây?

Nếu có thể, nàng thật sự không muốn bất kì ai biết thân phận ‘nhân yêu’ của nàng.

Hơn nữa, Ngàn Khuynh Nhi sẽ tin sao?

Lại click vào biểu tượng, Ngũ Thi Lâm đăng nhập vào tài khoản Lâm Uyên Ngư Nhi.

Mở danh sách bạn tốt, nàng thở dài, ‘Thêm bạn’ Ngàn Khuynh Nhi.

“Khuynh Nhi, chúng ta nói chuyện một lát.”

11. Chương 11

Edit: Mogami

Mặt trời đã ngã về phía tây, bầu trời ửng đỏ, bống dưng có cơn gió thổi qua, vô vàn lá vàng rơi xuống mặt đất.

Bóng cây sừng sững trên vách đá, hắc y độc hành hiệp đứng cạnh khinh doanh hồ điệp, tạo thành một bức họa vô cùng đẹp đẽ.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Hóa ra tất cả là như vậy?

Nói xong, nữ nhân hồ điệp xoay người sang chỗ khác, trên màn hình là hình ảnh nàng đang nhìn xa xa cuối chân trời, không hiểu vì sao, bống dưng Ngũ Thi Lâm thấy thương cảm cho nàng.

Mà hắc y độc hành hiệp tay kiếm, đứng phía sau nữ nhân hồ điệp.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Tất cả là như thế.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Làm người hiểu lầm, ta cảm thấy rất có lỗi.

Một lúc lâu sau, cũng không thấy Ngàn Khuynh Nhi trả lời lại.

Đến khi Ngũ Thi Lâm nghĩ rằng nàng đã bị đứt mạng thì một dòng chữ lại xuất hiện trên đầu Ngàn Khuynh Nhi.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Người có tin...

[Ngàn Khuynh Nhi]: Ta sẽ thuê sát thủ?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Tin. Tuy nhiên, ta cũng sẽ không phản đối.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Người cho là người không sai?

Im lặng.

Như thế nào là không sai? Ngũ Thi Lâm nhìn thấy nàng ấy nói như vậy, rất buồn bực. Trước đây nàng không hề trêu đùa quá trớn với Ngàn Khuynh Nhi, nếu người nào được nàng mang đi luyện cấp cũng đều như Ngàn Khuynh Nhi thì nhân vật Lâm Uyên Ngư Nhi này còn có thể tiếp tục chơi ở game này hay sao?

Một lúc sau, nàng gõ bàn phím.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ta chưa bao giờ nghĩ là ta sai.

Lúc này nữ nhân hồ điệp xoay người lại, hướng Lâm Uyên Ngư Nhi thể hiện một động tác thỉnh cầu, Ngũ Thi Lâm không chút do dự liền cự tuyệt.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Như vậy cũng không được sao?

[Ngàn Khuynh Nhi]: Người nói người là nữ nhân, vậy sao người lại còn muốn kết hôn với Chánh Tại Thái Thảo? Đừng nói với ta cô ấy cũng là ‘nhân yêu’, ta không tin.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Ngàn Khuynh Nhi]: thượng IS?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Không thành vấn đề.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Không cần nữa.

Trong lòng vui vẻ, Ngũ Thi Lâm rạo rức gõ bàn phím.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Người tin?

[Ngàn Khuynh Nhi]: Không.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Ta nghĩ cần phải kiểm tra đã.

Trên màn hình, độc hành hiệp bỗng không cẩn thận ngã lăn ra đất.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...Không được đâu, chúng ta cách xa nhau như vậy, làm thế nào kiểm tra được?

[Ngàn Khuynh Nhi]: Rất đơn giản...

[Ngàn Khuynh Nhi]: Người không phải vừa mới ‘Thêm bạn’ ta sao? Người không được xóa đi.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Còn nữa, người từ giờ đi đâu làm gì phải mang ta theo. Ta là nữ nhân, ở bên cạnh người một thời gian, ta sẽ biết được người có nói dối hay không.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ta có thể đặt một câu hỏi được không?

Trên màn hình, nữ nhân hồ điệp đang cười với độc hành hiệp, nụ cười ngọt ngào.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Người muốn hỏi gì?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Người là nữ nhân thì liên quan gì tới việc xem xét ta có nói dối hay không?

Ngàn Khuynh Nhi không trả lời, chỉ ngồi bên cạnh Lâm Uyên Ngư Nhi.

[Ngân Khuynh Nhi]: Người có chấp nhận hay không?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Chấp nhận, chấp nhận.

[Ngân Khuynh Nhi]: Vậy được.

[Ngân Khuynh Nhi]: Ngồi bên cạnh ta đi, cùng ngắm mặt trời lặn. Để cho mặt trời làm chứng cho lời ước định của chúng ta.

Ước định? Thôi kệ.

Hoá ra, Ngân Khuynh Nhi vẫn không tin Lâm Uyên Ngư Nhi là nữ nhân.

Ngũ Thi Lâm không nói gì, đành phải ngồi xuống cùng nàng ta giết thời gian.

Ngắm mặt trời lặn? Được! Ngắm thì ngắm.

Vì thế, ai đi qua vách núi ‘vong tình’ đều nhìn thấy một nam một nữ cùng nhau ngồi ngắm mặt trời lặn, khung cảnh rất lãng mạn, rất ấm áp.

Ngày hôm sau, trên diễn đàn liền đăng một topic có ảnh độc hành hiệp cùng nữ nhân hồ điệp bên nhau, topic tên là ‘Nữ nhân si tình cuối cùng cũng được đáp lại? Cùng bên nhau ngắm mặt trời lặn’.

Tác giả topic: Xem đi xem đi.

“Tục ngữ nói, ‘nam truy nữ cách tầng sơn, nữ truy nam cách tầng sa’.. Mỹ nữ Ngân Khuynh Nhi của chúng ta không ngừng kiên trì, thành tâm cảm động đất trời. Cuối cùng, chiều tà ở vách núi ‘vong tình’ đã được chứng kiến Ngân Khuynh Nhi cùng độc hành hiệp Lâm Uyên Ngư Nhi đính ước. Hãy nhìn hình ảnh dưới đây.”

Độc hành hiệp đang ngồi cùng nữ nhân hồ điệp, trên đầu nữ nhân hồ điệp là một đoạn kí tự: Để cho mặt trời làm chứng cho lời ước định của chúng ta.

No1 [Xem đi xem đi]: Các vị, chúng ta cùng nhau đến chúc mừng happy ending của đôi tình nhân này đi! Tung hoa.

No2 [Sa phát đảng]: Đần độn! Xem đi xem đi, người tránh qua một bên, để Sa phát ta xem!

No3 [Quang trên thân khỏa bôn]: Không ngờ tới a... Quả đúng là thành công. Ta lúc trước không đánh giá đúng năng lực bọn họ a.

...

Lần này Ngũ Thi Lâm bắt buộc dĩ phải xem topic này, bắt buộc dĩ nhìn bọn họ sung sướng bàn luận, thật muốn hỏi Xem đi xem đi xem lúc đấy hấn núp ở chỗ nào rình bọn họ. Nếu lúc đấy biết hấn ở đó, nàng chắc chắn sẽ không bao giờ cùng Ngân Khuynh Nhi đi đến vách núi ‘vong tình’.

Nhưng mà, bức ảnh này rõ ràng như vậy, tại sao lại không ai nhìn ra được...

Bức ảnh hai người ngồi dựa vào nhau này cũng có thể bị P mà!

Ách, lúc đấy đúng là Lâm Uyên Ngư Nhi với Ngân Khuynh Nhi cùng ngồi một chỗ ở đó, nhưng mà mức độ dựa dẫm thâm thiết thế này, làm sao có thể xảy ra với mỗi nhân vật được a!

Nếu có thể, Ngũ Thi Lâm rất muốn ngay lập tức mời Xem đi xem đi PK, cố gắng “Luận bàn luận bàn”

“Tiểu Lâm, nhanh lên nào, chỉ còn mình người.” Hoàng Kỳ đứng ở cửa gọi.

“Được rồi được rồi. ta tắt máy tính đã, chờ một chút.”

Ấm ức tắt máy tính, với lấy túi xách, bước ra cửa.

“Bất công, ta lúc nào cũng phải khóa cửa!” Cầm chùm chìa khóa, Ngũ Thi Lâm tức tối quay sang lườm bà nàng kia một cái.

“Hắc hắc” Bạch Dương chạy tới khoác tay Ngũ Thi Lâm “thành lệ rồi mà.”

“Ai bảo người lần nào cũng đi ra muộn nhất!” Hoàng Kỳ vênh mặt phán.

Ở bên cạnh, Vương Ngọc nãy giờ chẳng nói gì, đã đi trước một đoạn.

“Đi nào đi nào, đã lâu cả phòng chúng ta chưa có hoạt động gì cả, nhanh lên, miếng ngon đồ đẹp, nghĩ đến là chảy cả nước miếng.”

Trên đường đi, mấy người lại bắt đầu bàn luận.

“Tiểu Lâm, có phải người chuẩn bị buồng tha cho Tô Minh a? Sao không thấy người có động tĩnh gì?”

Không để ý tới hình tượng thực nữ, Ngũ Thi Lâm tức giận trừng mắt với Hoàng Kỳ: “Người nói lung tung cái gì đó? Cần thận cái miệng người.”

“Sao thế? Xấu hổ a?” Bạch Dương lảng lảng bước đến bên cạnh Ngũ Thi Lâm, quay sang Hoàng Kỳ nói “Thông cảm đi, Tiểu Lâm nhà chúng ta hay thẹn, ta đã xác nhận rồi!”

“Các người đúng là...” Hừ một tiếng, Ngũ Thi Lâm nắm tay Vương Ngọc “Vẫn là Ngọc Ngọc tốt nhất, sẽ không nói lung tung như thế.”

Nhưng mà, Vương Ngọc cũng không nể mặt nàng “Người gửi thư tình cho Tô Minh, tất cả mọi người đều biết a!”

Ngao ngán, không thể đấu võ mồm được với các nàng, Ngũ Thi Lâm nhìn phía trước: “Được lắm, được lắm, các người muốn nói gì thì cứ nói, mặc kệ các người.”

Ngũ Thi Lâm cũng tự biết là hết cách với các nàng.

Rõ ràng các nàng ấy đều biết bức thư tình nặc danh kia không phải do nàng viết, vẫn còn cố tình lấy ra để trêu đùa.

Nhưng mà, chỉ cần trêu đùa không nghiêm trọng, vui vẻ một chút cũng không sao.

Sự đời vốn chẳng thể đoán trước, nàng chẳng ngờ rằng chỉ vì một lần tốt bụng làm người đưa thư lại có thể gây ra tin đồn lớn như vậy.

Mở ô ra, mặt trời vẫn đang tỏa nắng chói chang.

Dương Chi hôm nay vẫn phải thi môn cuối cùng.

12. Chương 12

Edit: Mogami

“A ha ha ha, Tiểu Lâm này, sao mà gần đây người luôn trở thành nhân vật chính trong mấy tin đồn vậy? Đào hoa vậy sao?”

Nhìn tin nhắn gửi từ Chi Thảo Đình Lan, Lâm Uyên Ngư Nhi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thi xong rồi chứ gì? Thi xong cái là phải hóng mấy cái tin đồn này sao?”

“Lại còn là tin đồn tình yêu nha?” Chỉ một chút sau, nàng lại nhắn tin tới “Sao nào? Ta bảo người nói rõ ràng với nàng ta, sao mà người lại cùng với nàng ta tạo ra cái tin đồn này a?”

“Ta làm sao mà biết được? Ta cũng bực mình a.”

Vừa Click vào kỹ năng “Nhất tảo thiên địch”, vừa nói chuyện phiếm cùng Chi Thảo Đình Lan.

“Tiểu Lâm, người đang làm gì đó?”

“Ta?” Tiếp tục chỉ vào vị ‘vô di quân’, Ngũ Thi Lâm gõ từng chữ một “Ta đang ở trên đài PK chém người!”

Trên đài PK, hắc y độc hành hiệp đang PK cùng với ‘thiên giới vô di quân’. Mỗi khi một trận kết thúc, những người xung quanh muốn click vào mỗi người bọn họ đều không kịp. Bởi vì trạng thái của hai người đều đã là đang PK.

[Hoài niệm quá khứ] rất muốn PK cùng Lâm Uyên Ngư Nhi một lần, nhưng mà, luôn luôn chậm chân trong gang tấc.

Vì thế, đến khi thất bại lần thứ 11, Hoài Niệm quá khứ cuối cùng không chịu được nữa, trực tiếp nói chuyện trên kênh lân cận.

[Hoài niệm quá khứ]: Xem đi xem đi, người không thấy nhàm chán sao? Lần nào cũng chỉ đánh với một người!

Hoài Niệm quá khứ cứ nghĩ rằng Xem đi xem đi mời Lâm Uyên Ngư Nhi PK mà không phải Lâm Uyên Ngư Nhi mời Xem đi xem đi PK là hoàn toàn có căn cứ.

Nghe nói server ‘ngũ nguyệt thạch lưu’ có một người chơi tên là Xem đi xem đi, kẻ này ngoại trừ ‘bát quái vương’, chính là một người cuồng nhiệt PK. Nếu ai thắng hắn, hắn sẽ bắt người đó PK đến khi hắn thắng mới thôi. Tiếng tăm vang xa, cho nên, bình thường trên đài PK, người chơi đều không tìm đến hắn.

Nghe nói, người này kĩ thuật PK cực kì kém, bị hắn bám riết, rất lãng phí thời gian.

[Xem đi xem đi]: Oan uổng a, lần này thật sự không phải là ta muốn PK a!

[Hoài niệm quá khứ]: Ai tin người được a, nhanh nhanh đi ra chỗ khác, ta muốn luận bàn luận bàn với Lâm Uyên Ngư Nhi.

[Xem đi xem đi]: Lâm Uyên huynh... (icon đáng thương)

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: (icon nháy mắt) Xem đi huynh, người xem đi, biểu hiện của người như vậy, mọi người đều không chấp nhận được, lần tới đừng mời ta PK, ta cũng rất mệt mỏi.

[Xem đi xem đi]: Người, ta học máu!

Kênh tán gẫu riêng tư.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Để xem lần sau người còn dám đăng tin lung tung về nữa không!

[Xem đi xem đi]: Lâm Uyên huynh, là ta sai rồi, ta sẽ không bao giờ đưa tin lung tung nữa, người tha cho ta đi.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Tin của người khác thì người cứ tiếp tục đưa đi. >.<>

Bản thân cảm thấy vui như là đang được xem kịch hay vậy.

Kênh lân cận.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Xem đi huynh, chút nữa đừng có mời ta PK nhé, nhiệm vụ ngẫu nhiên sắp xuất hiện rồi.

[Xem đi xem đi]: Thật sự không hề mời? (icon hai mắt ngây thơ nhìn đối phương)

Lệ rơi đầy mắt.

[Hoài niệm quá khứ]: Ha ha, Xem đi xem đi, người vẫn muốn tiếp tục? Ta muốn PK với Lâm Uyên Ngư Nhi, người đừng cản đường ta.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Hoài niệm, chúng ta hẹn lần sau PK đi. Nhiệm vụ ngẫu nhiên sắp xuất hiện rồi.

Nói xong câu đó, Lâm Uyên Ngư Nhi đã chạy ra khỏi chiến trường, rời xa đài PK.

Đồng thời, Ngũ Thi Lâm mở một tài khoản khác ra, Chánh Tại Thải Thảo.

Tổ đội hai nhân vật, đi đến một nơi vắng người chờ thông báo của hệ thống.

Hai tài khoản cùng nhau làm, phần thưởng sẽ nhiều hơn một chút.

Tám giờ tối, Hệ thống chính thức phát thông báo.

[Hệ thống]: Nhiệm vụ ngẫu nhiên đã có, mời tất cả các bạn kiểm tra box nhiệm vụ của chính mình, chúc mọi người một buổi tối tốt lành.

Nhìn thấy thông báo này, Ngũ Thi Lâm lập tức mở box nhiệm vụ của Lâm Uyên Ngư Nhi.

“Theo người dân phản ánh, ban đêm trên đường từ núi hoang Tây Giao ‘khiêm thành’ trở về trong thành, thỉnh thoảng lại xuất hiện một cái gì đó bay qua bay lại, khiến cho rất nhiều người dân Tây Giao không dám ra ngoài vào buổi tối, bỏ lỡ rất nhiều công việc. Thổ địa Tây Giao đã báo cáo việc này lên thiên đình. Ngọc đế muốn kiểm tra việc này, đặc phái thiếu hiệp ngài cùng Nữ thần mỉm cười, Lam Phong Hiểu Nguyệt, Ngàn Khuynh Nhi và Chi Thảo Đình Lan thiết lập tổ đội, đi thăm dò nguyên nhân.

Tắt cửa sổ, tiếp tục mở box nhiệm vụ của Chánh Tại Thái Thảo.

“Gần đây, phía đông ‘khiêm thành’, nhị thiếu phu nhân Lam phủ đột nhiên lúc tỉnh lúc mê, đạo sĩ được mời đến đã phán nhị thiếu phu nhân bị trúng tà khí. Lam lão gia nghe nói nữ hiệp ngài y thuật cao minh, trăm yêu trừ ma đều cao cường. Mời nữ hiệp ngài đến Lam phủ hỗ trợ.”

Cái gọi là nhiệm vụ ngẫu nhiên, thật ra chính là nhiệm vụ mà ‘Mộng nhiều tam giới’ cấp cho tất cả người chơi mỗi tháng một lần. Loại này khác với nhiệm vụ địa phương chính là ở hai chữ ngẫu nhiên này, hơn nữa, mỗi tháng nhiệm vụ cũng không giống nhau.

Trong suốt khoảng thời gian này (buổi tối từ 8h đến 12h) mỗi người chơi đều đã tự động nhận được một nhiệm vụ (người chơi có thể không để ý thấy), mà nhiệm vụ này có nhiều loại, mỗi người chơi ngẫu nhiên nhận được một loại. Có một số người chơi nhận được nhiệm vụ theo tổ đội, thành viên trong tổ đội cũng do hệ thống lựa chọn ngẫu nhiên, có một số người chơi thì lại nhận được nhiệm vụ cá nhân.

Nhiệm vụ theo tổ đội với nhiệm vụ cá nhân cũng không phải là hoàn toàn không liên quan. Trước khi hoàn thành nhiệm vụ tổ đội, nhất định phải cùng với một người nhận được nhiệm vụ cá nhân hợp tác để hoàn thành nhiệm vụ cá nhân, mới có thể làm nhiệm vụ kế tiếp. Người chơi nhận được nhiệm vụ cá nhân phải hoàn thành nhiệm vụ trước, nhưng không được biết sau đó mình sẽ hợp tác với ai để làm nhiệm vụ kế tiếp.

Tương tự, nếu tổ đội không hoàn thành nhiệm vụ trước, người chơi nhận nhiệm vụ cá nhân cũng không thể thực hiện tiếp được nhiệm vụ.

Nhiệm vụ này có chút khó khăn, ban đầu quy định đặt ra là nếu người chơi không hoàn thành đủ hết các nhiệm vụ, người chơi sẽ không nhận được bất cứ điểm kinh nghiệm nào. Quy định này khiến cho rất nhiều người chơi mỗi ngày đều chạy lên diễn đàn chửi bới thậm tệ.

Công ty trò chơi vì muốn giảm bớt sự oán hận của người chơi, nên đã sửa lại quy định một chút, hoàn thành mỗi giai đoạn của nhiệm vụ sẽ nhận được kinh nghiệm cùng phần thưởng nhất định. Do đó mới có thể làm dịu lại tâm tư của người chơi, nhận nhiệm vụ này mà không ca thán nữa.

Mà hai tài khoản của Ngũ Thi Lâm nhận được hai loại nhiệm vụ, một là nhiệm vụ tổ đội, một là nhiệm vụ cá nhân.

Chuyển sang màn hình Lâm Uyên Ngư Nhi, vừa đúng lúc nhận được tin nhắn từ Chi Thảo Đình Lan.

“Đến cửa tây Khiêm thành”.

“>..

13. Chương 13

Edit: Mogami

Lo lắng, Ngũ Thi Lâm quyết định hoàn thành nhiệm vụ tổ đội bên này trước. Theo kinh nghiệm bản thân, nhiệm vụ tổ đội có thể chỉ cần 20 phút là hoàn thành, mà nhiệm vụ cá nhân chỉ cần khoảng 10 phút. Hoặc nàng cũng có thể tranh thủ lúc nhiệm vụ tổ đội rảnh rỗi để làm nhiệm vụ cá nhân.

Đi vào cửa tây Khiêm thành, Chi Thảo Đình Lan cùng Nữ thần mỉm cười đã đứng sẵn ở đó.

Chi Thảo Đình Lan vừa nhìn thấy nàng đến, đã gửi tới yêu cầu ‘ôm’.

Chọn ‘nhận’, Chi Thảo Đình Lan ngay lập tức ở trong lòng Lâm Uyên Ngư Nhi.

[Nữ thần mỉm cười]: Oh! Đình Lan, người không sợ lão công ghen sao?

Chỉ thấy bóng dáng thượng hồng vẫn ôm chặt hắc y độc hành hiệp, còn hơi hơi quay đầu về phía Nữ thần mỉm cười.

[Chi Thảo Đình Lan]: Không sao đâu, lão công không có ở đây, đúng là thiên thời địa lợi.

Lâm Uyên Ngư Nhi mặc kệ nàng, vẫn đứng im.

Chỉ một lát sau, đèn báo tin nhắn của Lâm Uyên Ngư Nhi lại sáng, mở ra, là Ngàn Khuynh Nhi.

“Không phải người nói muốn kết hôn với Chánh Tại Thái Thảo sao? Sao bây giờ lại ôm Chi Thảo Đình Lan như vậy?”

Không ngờ tới vấn đề này, Lâm Uyên Ngư Nhi tắt cửa sổ tin nhắn đi, giả vờ không nhìn thấy.

[Chi Thảo Đình Lan]: Ngàn Khuynh Nhi, người đến rồi à?

Mà động tác ‘ôm’ cũng đã kết thúc.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Uhm.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Sao Lam Phong Hiểu Nguyệt còn chưa thấy đến?

Lúc đó, Ngàn Khuynh Nhi cũng gửi yêu cầu ‘ôm’ tới Lâm Uyên Ngư Nhi.

Cự tuyệt.

Không thể để nàng ta có thêm lý do để hiểu lầm được.

[Chi Thảo Đình Lan]: Không rõ nữa, bình thường hẳn rất đúng giờ a.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Người gửi tin nhắn riêng cho hẳn đi, chúng ta chờ ở bên cạnh.

[Chi Thảo Đình Lan]: Được.

Nhìn chằm chằm hình ảnh ‘linh xa nữ’ trên màn hình, Hoàng Lam đang điều khiển Lam Phong Hiểu Nguyệt chột nhìn thấy bóng dáng của nàng, ngừng lại.

Kênh lân cận.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Thái Thảo.

Nhưng mà, hình ảnh ‘linh xa nữ’ vẫn không hề nhúc nhích.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Thái Thảo? Có ở đấy không?

Vẫn không thấy hồi âm.

Chẳng lẽ nàng đang treo máy?

Mở box nhiệm vụ ra, đương nhiên là nhìn thấy trong tổ đội có một cái tên – Lâm Uyên Ngư Nhi.

Lần trước nghe Dương Chi nói Lâm Uyên Ngư Nhi không có nhiều ‘bạn tốt’, nàng ấy đã giới thiệu Lam Phong Hiểu Nguyệt cho Lâm Uyên Ngư Nhi.

Nhưng mà, hẳn và Lâm Uyên Ngư Nhi vẫn cứ là người xa lạ với nhau, cho đến bây giờ cũng chưa nói chuyện với nhau lần nào.

Trừ một lần, hẳn đã gửi tin nhắn muốn tìm Lâm Uyên Ngư Nhi hỏi chuyện về Chánh Tại Thái Thảo nhưng mà không thấy hồi âm.

“Su huynh, sao còn chưa đến? Chỉ thiếu một mình người a!”

Lao xao bàn phím, trả lời Dương Chi “Ta đến đây.”

Lại nhìn sang bóng dáng cô độc của Chánh Tại Thái Thảo, Hoàng Lam mở túi vật phẩm, chuẩn bị dùng ‘độn phù’ đi đến cửa tây ‘Khiêm thành’.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ??

[Chánh Tại Thái Thảo]: Hoá ra huynh ở đây.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Không đi làm nhiệm vụ sao?

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Nhiệm vụ của muội là gì?

[Chánh Tại Thái Thảo]: Nhiệm vụ cá nhân. Huynh nhanh lên đi, bọn họ đều rất sốt ruột rồi.

Sốt ruột? Bọn họ?

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Ai?

[Chánh Tại Thái Thảo]: Hội Lâm Uyên.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Được, ta đi, đi làm nhiệm vụ.

Chỉ thấy câu nói kia hiện trên đầu Chánh Tại Thái Thảo chưa được bao lâu, Chánh Tại Thái Thảo đã không thấy đâu nữa.

Mở túi vật phẩm, tiếp tục chọn ‘độn phù’.

Hoá ra, lúc trước nàng không để ý đến ta, là vì, nàng đang bận nói chuyện cùng Lâm Uyên Ngự Nhi.

Kênh lân cận.

[Chi Thảo Đình Lan]: Hẳn đang đến.

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: Uhm.

[Nữ thần mỉm cười]: Bây giờ tha hồ trêu đùa hẳn.

“Lâm Uyên, rốt cục thì người với Chi Thảo Đình Lan có quan hệ gì?”

Nhìn thấy tin nhắn này, tâm tình Ngũ Thi Lâm trở nên chán nản.

Là quan hệ gì người cũng muốn quản sao?

Lao xao bàn phím, Ngũ Thi Lâm rất muốn chửi mắng Ngân Khuynh Nhi để tẩy não nàng ta, nhưng rồi nghĩ lại nên cố gắng nhẫn nhịn.

“Khuynh Nhi, chúng ta không nói tới chuyện đó nữa được không? Ta và các người, đều là bằng hữu.”

[Chi Thảo Đình Lan]: Hẳn tới rồi.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Các vị, thật xin lỗi. Ta có chút việc nên đến trễ.

[Chi Thảo Đình Lan]: Để xem lần sau người còn dám trách ta chậm trễ nữa không.

[Nữ thần mỉm cười]: Ha ha, Chi Chi, nếu lần sau chúng ta cùng tổ đội với Lam Phong Hiểu Nguyệt thì có thể đến muộn vô tư. Tắm gương của chúng ta a!

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: (icon đỏ khóc đỏ cười) Được lắm, bây giờ chúng ta ‘tổ đội’ thôi.

‘Tổ đội’ xong, vài người liền bước tới cửa thành.

[Truyền tống nhân]: Tây Giao đang hỗn loạn a, các người đi đến đó làm gì?

Lam Phong Hiểu Nguyệt là đội trưởng, vì thế, đương nhiên hẳn sẽ là người nói chuyện.

Mà lời hẳn nói ra cũng đều là hệ thống trước đây đã sắp xếp.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Gần đây ta nghe nói Tây Giao không yên ổn, ảnh hưởng rất nhiều tới cuộc sống hàng ngày của người dân, chúng ta nhận được mệnh lệnh, đi đến Tây Giao điều tra sự việc. Mong đại huynh cho chúng ta qua cửa.

[Truyền tống nhân]: Cho các người đi qua cũng không sao. Chỉ là ta không rõ khả năng võ nghệ của các người thế nào, nếu mà các người bỏ mạng tại Tây Giao, chỉ sợ ta cũng khó tránh được trách nhiệm. Các người trước tiên cứ tìm Hướng thái gia chờ lệnh đi.

Sau đó, trên màn hình xuất hiện hai lựa chọn: A. Đi một chuyến, đến chỗ Hướng thái gia lấy tín vật; B. Yêu cầu gì chứ? Lao qua cho nhanh.

Mọi người đã lựa chọn tương đối nhiều, bọn họ đã lựa chọn cách thức xong.

Sợ rằng chọn A sẽ tốn thời gian nhiều B, Ngũ Thi Lâm chọn B.

Vừa lựa chọn xong, màn hình liền chuyển sang hình thức chiến đấu.

Cũng bởi vì, bọn hắn có bốn người, ít nhất cũng đã có 2 người chọn B.

Truyền tống nhân cũng không khó đánh, Ngũ Thi Lâm chọn cho Lâm Uyên Ngư Nhi đánh tự động rồi chuyển màn hình.

Chánh Tại Thái Thảo đang đứng bên cạnh ‘trạm dịch’, rất gần với Lam phủ.

Đi vào Lam phủ, gõ cửa, Quản gia NPC nghe được là nàng đến chữa bệnh cho nhị thiếu phu nhân liền mời nàng vào.

Bởi vì có quản gia dẫn đường, mà nàng điều khiển được nhân vật đi theo quản gia, Ngũ Thi Lâm sẽ không phải làm gì, tiếp tục đổi màn hình.

Bên Lâm Uyên Ngư Nhi, Ngàn Khuynh Nhi đang thêm máu cho Lâm Uyên Ngư Nhi.

Ngũ Thi Lâm nhìn cột máu của mình full, lại thấy cột máu của Chi Thảo Đình Lan còn chưa đến một nửa, mà không khỏi nhíu lại.

Lam Phong Hiểu Nguyệt là thầy thuốc, đáng nhẽ cũng nên thêm máu, thêm trạng thái cho mọi người.

Nhưng mà, vì nắm chắc thời gian, lại biết trong đội còn có một thầy thuốc nữa là Ngàn Khuynh Nhi, nên Lam Phong Hiểu Nguyệt đương nhiên quay sang công kích địch, góp phần tăng công cho đội ngũ.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Khuynh Nhi, không cần thêm máu cho ta nữa, thêm cho Tiểu Chi.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Ok.

Nhưng mà một lúc sau, Ngàn Khuynh Nhi vẫn không thêm máu cho Chi Thảo Đình Lan, mà lại thêm đầy máu cho Nữ thần mỉm cười.

[Nữ thần mỉm cười]: ORZ, Khuynh Nhi muội muội, người thêm máu sai người rồi.

[Chi Thảo Đình Lan]: ...

[Ngàn Khuynh Nhi]: ...

Hệ thống: Chi Thảo Đình Lan sử dụng ‘ngư nhục’, HP tăng 1000.

Hình như Chi Thảo Đình Lan hôm nay không may mắn, BOSS luôn đánh trúng nàng.

Cột máu của nàng...

Một chiêu nữa, cột máu của Chi Thảo Đình Lan vẫn chưa được một nửa.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Ngại quá, ta lại bấm sai rồi!

Nàng ta vừa nói xong câu đó, bỗng hồng quang loé lên trên người Ngàn Khuynh Nhi, cột máu trên người của nàng ta lại đầy ắp.

[Chi Thảo Đình Lan]: ...

Hệ thống: Lam Phong Hiểu Nguyệt để Chi Thảo Đình Lan sử dụng thuật ‘thôi nã’, HP tăng 2000.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: BOSS này đánh cũng không khó lắm. Ngàn Khuynh Nhi, người tới công kích, để ta thêm máu cho mọi người cho.

“Tiểu Lâm, có phải Ngàn Khuynh Nhi thù ta không? Ai mà không nhìn ra là nàng ta cố ý chứ? Ta bây giờ cảm thấy vô cùng bức mình a ~ hỗn đản, Tiểu Lâm, người mau đá nó đi. Àh không, trước lửa sau chém, hỗn đản!”

Nhìn tin nhắn riêng này, lại nhìn nữ nhân hồ điệp trên màn hình, đầu óc Ngũ Thi Lâm dần dần trở nên đen tối.

Cùng tổ đội với nàng ta, các nàng đúng là bất hạnh!

14. Chương 14

Edit: Mogami

[Hệ thống]: Đánh bại Truyền tống nhân, bạn nhận được 10 vạn kinh nghiệm, 3 vạn bạc.

Trước mắt nàng lại là hình ảnh cửa tây Khiêm thành

[Truyền tống nhân]: Các vị thiếu hiệp thật lợi hại. Tiểu nhân không ngăn cản các vị nữa. Các vị, mời!

Nói xong, cửa thành mở ra.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Chúng ta đi thôi.

Đi qua cửa thành, rõ ràng vẫn đang là ban ngày mà ở Tây Giao tất cả chỉ là một màu đen.

Thực ra thì đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thanh bên phải cửa sổ trò chơi.

Kênh thế giới vẫn còn, Kênh đội ngũ cũng vẫn ở đó.

Đột nhiên, giữa màu đen bao phủ trên màn hình chợt xuất hiện một bóng dáng trắng toát, nhẹ nhàng bay tới.

[Hệ thống]: Màn đêm bao phủ, các người cũng chẳng nhìn thấy được cái gì, cũng không thao tác được bất cứ hành động gì. Nhưng may là vận khí các người tốt, bây giờ trước mắt các là nhân vật chuyên mua bán bạch y quý. Trên tay nó có một viên dạ minh châu, muốn đổi hồng bảo thạch với các người, các người có đồng ý không?

Sau đó, Ngũ Thi Lâm liền nhìn sang ‘bạch đoàn’ đứng bên cạnh tấm màn đen kia, mặc trang phục bằng lụa mỏng manh, phát phơ trước gió.

[Bạch y quý]: Ta muốn hồng bảo thạch, ta muốn hồng bảo thạch...

Kênh đội ngũ.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Có ai mang hồng bảo thạch theo không?

[Chi Thảo Đình Lan]: A a a! Không hiểu sao sáng nay ta lại mang bán hồng bảo thạch cơ chứ!!

[Nữ thần mỉm cười]: Nếu biết trước làm nhiệm vụ này cần hồng bảo thạch, lần trước ta đã cướp của đệ đệ mang theo a.

[Lam phong hiểu nguyệt]: ...

[Ngàn Khuynh Nhi]: Ta không có.

[Lam Phong hiểu nguyệt]: ...

Mọi người đều im lặng.

Chẳng lẽ lần này, đến nhiệm vụ thứ hai cũng không qua được sao?

[Chi Thảo Đình Lan]: Làm sao bây giờ? Đang thực hiện nhiệm vụ chính, chúng ta không thể thoát ra, người khác cũng không đến được chỗ của chúng ta. Cho dù chúng ta có lên Thế giới thu mua cũng không có cách nào sử dụng được a.

[Nữ thần mỉm cười]: Chẳng lẽ chúng ta dừng lại tại đây?

[Nữ thần mỉm cười]: Không được a! Chúng ta sẽ bị người đời giễu cợt.

Nhìn vật phẩm trong túi đồ của mình, Ngũ Thi Lâm gửi lên một icon bình tĩnh.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Sao lại giễu cợt?

Vừa nói vừa đem hồng bảo thạch trong túi vật phẩm ném cho Lam Phong Hiểu Nguyệt.

Mà viên hồng bảo thạch ở trong túi vật phẩm của Lâm Uyên Ngư Nhi hoàn toàn là ngoài ý muốn. Nếu không vì túi vật phẩm của Chánh Tại Thái Thảo bị đầy thì sao viên bảo thạch này lại có thể xuất hiện trên người Lâm Uyên Ngư Nhi chứ.

Mà viên bảo thạch này chính là do lần trước Chánh Tại Thái Thảo cùng Lam Phong Hiểu Nguyệt hoàn thành nhiệm vụ ‘Tiền thế kim sanh’ mới có được.

[Bạch y quý]: Cảm ơn vì viên hồng bảo thạch, để trao đổi, ta cho các người viên dạ minh châu này. Còn nữa, các người phải cẩn thận, trăm ngàn lần đừng có đến bên kia sơn động.

“Hừ” một tiếng, Bạch y quý đã không thấy tăm hơi.

[Chi Thảo Đình Lan]: Ôi chao? Sao lại thế này?

[Nữ thần mỉm cười]: Không phải chúng ta không có hồng bảo thạch sao?

Lâm Uyên Ngư Nhi : (icon) Ta chưa hề nói là ta không có hồng bảo thạch.

[Chi Thảo Đình Lan]: hắc hắc, Tiểu Lâm, đến đây, bé ngoan thưởng cho người.

Người ít khi nói chuyện như Ngân Khuynh Nhi bỗng từ sau nói một câu.

[Ngân Khuynh Nhi]: Chúng ta đến sơn động kia xem đi.

[Chi Thảo Đình Lan]: Đội trưởng, đội trưởng, mau sử dụng dạ minh châu...

[Nữ thần mỉm cười]: Đúng rồi, nhanh lên nào. Chúng ta cũng không có năng lực nhìn xuyên màn đêm...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: OK.

Chỉ chốc lát sau, bóng đêm trên màn hình bỗng trở thành ban ngày, hoa hoa thảo thảo yên bình giống như các vùng đất khác, nhưng có rất nhiều bóng người tóc tai bù xù mặc áo trắng đi qua đi lại, nói cách khác thì phải chăng chính là quỷ?

Ngũ Thi Lâm thấy trên màn hình, ‘vân du khách’ đang đi trước dẫn đường cho bọn họ, thì lại bị mấy thứ kia ngăn cản xuống dưới.

Chỉ là một đám lâu la, chỉ cần vài chiêu là có thể giải quyết được hết.

Đánh đánh giết giết một hồi, mấy người cuối cùng cũng tới được cửa sơn động.

“Goào!” Một tiếng gầm lớn vang ra từ trong sơn động, trên màn hình đất trời rung chuyển.

“Cơ thể của ta! Cơ thể của ta! Cơ thể của ta!”

Cùng với tiếng gầm rú, bụi cuốn tung mù mịt từ trong sơn động ra.

[Hệ thống]: Lam Phong Hiểu Nguyệt gửi cho bạn một viên thanh linh đan.

Kênh đội ngũ.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Mau dùng đi!

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Có thể bụi này sẽ gây mê man hoặc trúng độc.

Nhìn đến những lời này, Ngũ Thi Lâm di chuột ngay đến viên thanh linh đan click ngay vào 2 chữ “Sử dụng”.

Quả nhiên, khi trận bụi lắng xuống, âm thanh lúc này lại vang tới.

“Các người sao còn chưa chết, vì sao lại không chết đi...”

Sau đó, một trận gió thổi bay lá cây lẫn đất đá tới, lá cây bình thường vốn mỏng manh giờ đây lại biến thành vũ khí đánh người, máu của mọi người lập tức giảm 1/7.

Chuẩn bị cho trận chiến đấu sắp tới, trên đầu Lam Phong Hiểu Nguyệt tiếp tục xuất hiện dòng chữ.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Người là ai? Sao cứ giả thần giả quỷ ở đây, có mưu đồ gì?

[Bất minh quái vật]: Cơ thể của ta, cơ thể của ta... Ác phụ kia, ta nhất định phải cùng ngươi xuống địa ngục! Ta muốn báo thù!

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: ...

[Hệ thống]: Xem ra quái vật này thần kinh không được ổn định, tốt nhất là nên bắt nó sớm đi!

Còn chưa kịp thêm máu, hệ thống liền đưa họ vào trạng thái chiến đấu.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Tốt lắm, kế hoạch của chúng ta cũng giống như vậy.

[Nữ thần mỉm cười]: Khuynh nhi muội muội của chúng ta sẽ không nhầm lẫn nữa chứ?

[Chi Thảo Đình Lan]: Đừng lo, đừng lo, ta có chuẩn bị rất nhiều ngư nhục này! Hơn nữa, còn có Lam huynh ở đây.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Mọi người đừng tán dóc nữa, nhanh đến tiêu diệt BOSS này đi.

Hiệp thứ nhất, hai thầy thuốc thêm máu cho những người mới bị mất máu; Chi Thảo Đình Lan sử dụng chiêu “Vũ bộ lăng loạn” làm cho BOSS mê man, không thể tiếp tục công kích; tiếp đó, nữ thần mỉm cười dùng bộ “Vũ lý hoa khai” đánh đến tiểu quái; Lâm uyên Ngư Nhi sử dụng chiêu thức mê man đánh tới đại BOSS.

Lần này kết hợp, Ngàn Khuynh Nhi không có nhầm lẫn như lần trước.

Nhìn thấy thế, Ngũ Thi Lâm thở phào nhẹ nhõm.

Vì thế, sau đó Lam Phong Hiểu Nguyệt cũng có thể góp phần tăng công kích cho đội ngũ, để bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn 1 chút.

Nếu bọn họ hoàn thành nhiệm vụ này trong khoảng thời gian ngắn, có thể lọt vào top 3 đội hoàn thành sớm nhất, bên cạnh phần thưởng của nhiệm vụ này, hệ thống còn thưởng thêm cho bọn họ.

Thưởng thêm a, có thể lấy được thì còn gì bằng.

Vài chiêu tung ra, tất cả đám tiểu quái đều ngã xuống.

Ngay lúc mọi người nghĩ rằng có thể nhanh chóng tiêu diệt đại BOSS bỗng dưng đại BOSS bạo phát.

Vũ lâm tiên của Chi Thảo Đình Lan – “Vũ bộ lăng loạn” tự dừng mất hiệu lực, BOSS phản kích một cái, Chi Thảo Đình Lan lập tức mê man, không thể sử dụng bất cứ kỹ năng nào nữa.

[Quái vật bất minh]: Cơ thể của ta! Cơ thể của ta!

Sau đó, BOSS liền phân thân, biến thành hai.

Lực công kích của đại BOSS rất mạnh, chém Nữ thần mỉm cười một nhát, cột máu của Nữ thần mỉm cười lập tức giảm đi 2/3.

[Nữ thần mỉm cười]: Ta @#%#*

[Nữ thần mỉm cười]: Chuyện gì đây a?

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Xem ra phải phong ấn BOSS thì đánh sẽ dễ hơn.

[Chi Thảo Đình Lan]: Bực mình. Nói thì nói như vậy. Nhưng mà, người xem, sư huynh, ta còn chưa gây mê được nó thì chính ta đã lại mê man rồi. Ta làm sao để phong ấn nó đây?

Ngũ Thi Lâm mở túi vật phẩm, vô cùng đau xót khi phát hiện không còn ‘tĩnh thảo đan’.

[Ngân Khuynh Nhi]: Ta giúp người.

[Ngân Khuynh Nhi]: Lần này, người chỉ cần sử dụng chiêu ‘Vũ bộ lăng loạn’.

[Chi Thảo Đình Lan]: ...

[Chi Thảo Đình Lan]: Được.

Sau đó, Ngân Khuynh Nhi đưa cho Chi Thảo Đình Lan ‘tĩnh thảo đan’ dùng để khôi phục thần trí, Chi Thảo Đình Lan ngay lập tức tung chiêu ‘Vũ bộ lăng loạn’ tới BOSS, Lam Phong Hiểu Nguyệt nhanh chóng thêm máu cho Nữ thần mỉm cười, Nữ thần mỉm cười tiếp tục dùng bộ ‘Vụ lý hoa khai’, Lâm Uyên Ngư Nhi bổ thêm vào chiêu ‘Vũ bộ lăng loạn’ tới BOSS.

Lần này BOSS không có khả năng bạo kích, tung ra mấy chiêu dị thường nữa.

Cuối cùng, BOSS bắt mình quái vật quý gối trước mặt bọn họ.

[Hệ thống]: Chiến đấu thành công, các bạn nhận được một ‘điều hạng liên’, một viên dạ minh châu, 10 vạn lượng cùng 20 vạn kinh nghiệm.

Hình ảnh chiến đấu tự động thoát ra, trên màn hình lại là cảnh sơn động.

Rồi một vật thể trong suốt ngã vào bọn họ, sau đó có một sinh vật dị thường từ từ bước ra.

Cuối cùng, đứng trước mặt bọn họ bây giờ là một thư sinh trong suốt... Quỷ Hồn.

Chỉ thấy trên người thư sinh ám khí nặng nề, tỏa ra bốn phía.

[Thư sinh]: Ta oán a...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: ...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Người là ai? Có điều gì oán hận?

[Thư sinh]: Ta oán a...

Cho dù Lam Phong Hiểu Nguyệt click kiểu gì lên trên người Thư sinh, Thư sinh ngoài câu “Ta oán a...” thì không nói thêm bất cứ câu nào khác.

Vài người thay nhau làm đội trưởng, Click vào thư sinh, vẫn đều có kết quả giống nhau.

Rốt cục thì... Đã xảy ra chuyện gì?

[Hệ thống]: Oán khí của Thư sinh vẫn rất mạnh, mà bây giờ hắn không chịu nói gì cả. Oán khí từ đâu mà đến? Muốn tháo chuông phải tìm người treo chuông. Xem ra, phải phiên cái vị thiếu hiệp hỗ trợ tìm người treo chuông của việc này đi.

Đi đâu để tìm người này đây?

Ngũ Thi Lâm nghĩ mãi không ra, mở box nhiệm vụ ra, quyết định xem trên thanh nhiệm vụ giải thích thế nào.

“Các vị thiếu hiệp đã muốn hoàn thành nhiệm vụ tổ đội, bây giờ kính mong các vị nghỉ ngơi một chút, chờ xem duyên phận với người đó thế nào.”

Sao lần này lại nhận được nhiệm vụ tổ đội kiểu này?

Duyên phận với người đó?

Nói cách khác, người đó là người nhận được nhiệm vụ cá nhân sẽ hợp tác với bọn họ hoàn thành nhiệm vụ.

Sẽ là ai nhỉ?

Kênh lân cận.

[Nữ thần mỉm cười]: Haizzz, bây giờ nên làm gì đây? Ta cũng không dám nhận nhiệm vụ nào khác.

Ngừng một lúc, nét mặt ‘thiên la cơ’ Nữ thần mỉm cười bỗng biến đổi vô cùng tức giận, đầu nàng bốc khói.

[Nữ thần mỉm cười]: Hừ! Lần này chúng ta dùng hơn 25 phút vẫn chưa hoàn thành được nhiệm vụ tổ đội...

[Nữ thần mỉm cười]: Xong rồi, xong rồi, không còn hi vọng lọt vào top 3 được rồi...

[Chi Thảo Đinh Lan]: Ý người muốn nói, rồi bị người đời giễu cợt, phải không?

[Chi Thảo Đinh Lan]: Chán quá a, chúng ta bây giờ chỉ có thể đứng ở đây chờ người kia hoàn thành nhiệm vụ cá nhân. Chúng ta nói chuyện phiếm cho vui nào!

[Nữ thần mỉm cười]: Đúng đúng!

[Nữ thần mỉm cười]: Lâm Uyên, người không phải chuẩn bị kết hôn a? Người thấy ta thế nào?

Hắc y độc hành hiệp vẫn đứng im, không nhúc nhích.

[Nữ thần mỉm cười]: Sao?

[Nữ thần mỉm cười]: ...

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: Thật ngại quá, bây giờ ta phải ra ngoài một chút, phải treo máy.

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: Rất nhanh sẽ trở về.

[Nữ thần mỉm cười]: Vì sao không trả lời câu hỏi của ta trước đã?

Lúc này trên đỉnh đầu Ngàn Khuynh Nhi lại hiện lên một dòng chữ.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Ta cùng Lâm Uyên, đã có ước định.

15. Chương 15

Edit: Mogami

Chuyển cửa sổ trò chơi, trên màn hình Chánh Tại Thái Thảo đang đứng trước một rừng hoa đào.

Trước mặt nàng, vẻ mặt quản gia đang rất ngại ngùng, hình như có lời muốn nói.

[Hệ thống]: Quản gia hình như không muốn bạn đi vào rừng hoa đào, bạn có muốn hỏi quản gia xem có chuyện gì xảy ra không? A. Trời biết, đất biết, ông ta biết, vì cái gì mà ta lại không được biết? Hối! B. Hỏi chuyện này làm gì? Tốt nhất là mau chữa khỏi bệnh cho Lam nhị thiếu phu nhân đi thôi.

[Hệ thống nhắc nhở]: Bạn đã đứng ở đây hơn 20 phút, mong bạn cân nhắc thời gian.

Bỏ qua phần nhắc nhở của hệ thống, Ngũ Thi Lâm chọn A.

Hắn là nội tình có rất nhiều vấn đề.

Sau đó, hệ thống tự động nói một chút.

[Quản gia]: Nữ hiệp, Lam lão gia đã hạ lệnh, bất kỳ ai cũng không được vào rừng hoa đào này. Mong rằng nữ hiệp có thể hiểu cho tiểu nhân.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Ta cảm thấy rừng hoa đào này rất cổ quái, nhị thiếu phu nhân nhà các người nhiễm bệnh khả năng có liên quan tới rừng hoa đào này.

Về mặt Quản gia rất sốt ruột.

[Quản gia]: Thiếu hiệp, lời người nói là thật sao?

[Chánh Tại Thải Thảo]: Là thật, hy vọng có thể được Lam lão gia chấp thuận, cho ta đi vào tìm hiểu cho rõ ràng.

[Quản gia]: Huhm...

[Quản gia]: Mời nữ hiệp đứng chờ ở đây, tiểu nhân đi trước xin phép lão gia, sẽ quay lại ngay.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Phiên ngài.

Nhìn bóng quản gia vội vàng rời đi, Chánh Tại Thải Thảo thử đi vào rừng hoa đào, lại bị bắt trở ra.

[Hệ thống]: Chủ nhân còn chưa cho phép, sao người dám xông vào?

Buồn bực.

Chuyển cửa sổ trò chơi, nhìn thấy Nữ thần mỉm cười, Chi Thảo Đinh Lan cùng Ngân Khuynh Nhi đang tranh cãi điều gì đó, nàng lười tham gia, tiếp tục chú ý sang màn hình bên Chánh Tại Thải Thảo.

Sau đó, nàng nhìn sang bên cạnh, thấy mình đang đứng cạnh một lam y độc hành hiệp: Lam Chi Thiên Bách.

Kênh lân cận.

[Lam Chi Thiên Bách]: Mọi người cũng nhận nhiệm vụ cá nhân?

[Chánh Tại Thải Thảo]: ...

[Chánh Tại Thải Thảo]: Uhm, ta nhận nhiệm vụ chữa bệnh cho Lam nhị thiếu phu nhân.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Huynh thì sao?

[Lam Chi Thiên Bách]: Ta cũng vậy!

[Chánh Tại Thải Thảo]: NPC quản gia đã đi hơn một phút rồi, còn chưa thấy trở lại...

[Lam Chi Thiên Bách]: Sẽ trở lại nhanh thôi.

[Lam Chi Thiên Bách]: Ở trong rừng hoa đào có một cuốn thi từ, nhớ rõ nhé.

Cảm thấy rất lạ lùng, Ngũ Thi Lâm đang định hỏi vì sao thì Quản gia đã trở lại.

[Quản gia]: Nữ hiệp, mời.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Nhờ quản gia dẫn đường.

Đi theo sau quản gia, trên màn hình là con đường được bao phủ bởi cánh hoa đào, xa xa còn có một bộ bàn ghế bằng đá giữa rừng hoa.

Ở trên mặt bàn là một cuốn sách đang mở.

Trên màn hình, 'linh xa nữ' không nén nổi tò mò, tiêu sái bước đến bên cạnh bàn đá, đang định cầm cuốn sách lên, đột nhiên cuồng phong gào thét, còn văng vẳng tiếng "Ồ ô ô" vang đến.

Mà quản gia đã run rẩy trốn sau gốc cây.

Ngồi trước máy tính, Ngũ Thi Lâm cũng bắt đầu thấy sợ.

Vào phần tùy chọn trong 'thiết lập hệ thống', trong phần lựa chọn âm thanh và nhạc nền chọn dấu 'X'.

Hiệu ứng âm thanh và âm nhạc này, quả thật... Đáng sợ.

[Thư]: Vì sao người lại đến quấy rầy giấc ngủ của ta?

[Chánh Tại Thải Thảo]: ...

[Chánh Tại Thải Thảo]: Người đừng có nổi nóng như vậy!

[Thư]: Người không dám nói lý do?

[Thư]: Được, để ta hóa kiếp cho người!

Tiến vào chiến đấu.

Ngũ Thi Lâm cứ tưởng rằng quái ‘Thư’ này rất khó để vượt qua nên cố công chuẩn bị chu đáo. Nhưng mà lại không ngờ tới đến lúc Chánh Tại Thái Thảo ra một chiêu ‘băng độc’, quái ‘Thư’ liền tự phát nổ.

Ngạc nhiên nhìn cuốn sách trên tay ‘linh xa nữ’, Ngũ Thi Lâm điều khiển Chánh Tại Thái Thảo đến phía sau cái cây đánh nhẹ vào quần gia.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Quần gia, chuyện gì xảy ra vậy?

[Quần gia]: Nhất định là do hồn phách của Hưởng tiên sinh quấy nhiễu, nhất định là...

[Chánh Tại Thái Thảo]: Quần gia?

[Quần gia]: Nhất định là... Nhất định là...

Hệ thống nhắc nhở: Xem ra quần gia đã bị kinh sợ. Tốt nhất đừng động đến, trị bệnh cho Lam nhị thiếu phu nhân mới là việc cấp bách bây giờ.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Quần gia, mau dẫn ta đến nơi ở của nhị thiếu phu nhân đi đã.

[Quần gia]: Nữ hiệp, mời đi bên này.

Đi đến trước cửa rừng hoa đào, Ngũ Thi Lâm lại nhìn thấy lam y độc hành hiệp.

Bởi vì hệ thống đang để Chánh Tại Thái Thảo đi theo quần gia, Ngũ Thi Lâm cũng không thể chào hỏi gì với hắn.

[Hệ thống]: Lam Chi Thiên Bách tặng bạn một cây an thần thảo.

Kênh tán gẫu.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ???

[Lam Chi Thiên Bách]: Trước khi làm nhiệm vụ này, ta mua hơi nhiều.

[Lam Chi Thiên Bách]: Sẽ có lúc muội cần đến.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Cảm ơn.

[Lam Chi Thiên Bách]: Thuận tiện thôi mà.

[Chánh Tại Thái Thảo]: >o< ~=" ">

Xem qua một chút rồi lại nhìn tới ngoại hiệu của Lam Chi Thiên Bách, “Thuận tiện”.

Hắn ta rất tốt với mọi người, nếu trên người hắn có thứ mà đối phương đang cần, hắn đều mang cho, cuối cùng vẫn chỉ nói một câu: “Thuận tiện thôi mà.”

Rất có thể, Lam Chi Thiên Bách đã từng làm nhiệm vụ này rồi, mà hắn lại mua hơi nhiều, chắc là thấy đối phương chuẩn bị dùng đến nên mới tặng.

Chánh Tại Thái Thảo vẫn đang đi theo quần gia, tới một khuê các.

[Quần gia]: Mời nữ hiệp vào!

Điều khiển Chánh Tại Thái Thảo đi vào bên trong khuê các, ánh mắt nàng chú tâm ngay đến hình ảnh Lam nhị thiếu phu nhân đang mê man ở trên giường, bên cạnh là một nha hoàn mặc trang phục đỏ.

Chánh Tại Thái Thảo tiến đến, bắt đầu nói chuyện cùng với nha hoàn.

[Nha hoàn]: (Vẫn đang khóc như mưa) Nữ hiệp, mong người cứu lấy phu nhân của chúng ta.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Cô nương đừng vội. Giải thích cho ta biết phu nhân bị làm sao?

[Nha hoàn]: Mấy ngày gần đây, phu nhân suốt ngày mê man, lúc tỉnh cũng chỉ mơ mơ hồ hồ, không ăn gì cả...

[Chánh Tại Thải Thảo]: Cô nương đừng quá đau buồn, để ta xem thế nào.

Vừa lúc Chánh Tại Thải Thảo bước đến cạnh giường, nữ nhân trên giường bỗng đứng hô lớn.

[Nhị thiếu phu nhân]: Không cần!

16. Chương 16

Edit: Mogami

Kêu lên một tiếng, mỹ nữ NPC trên giường lập tức đứng dậy, nhảy tới trước mặt Chánh Tại Thải Thảo.

Sau đó, nha hoàn đến bên cạnh đỡ lấy Lam nhị thiếu phu nhân.

[Nha hoàn]: Phu nhân, người cẩn thận a!

Rồi sau đó lại quay mặt về phía Chánh Tại Thải Thảo

[Nha hoàn]: Nữ hiệp, có cách gì không?

[Chánh Tại Thải Thảo]: Cô nương đừng quá lo lắng.

Tiếp đó, trên màn hình, ‘linh xa nữ’ đi đến bên cạnh Lam nhị thiếu phu nhân.

Ngũ Thi Lâm ngấm nghĩa xung quanh Chánh Tại Thải Thảo, nơi đây khá chật hẹp, cũng không hiểu vì sao hệ thống lại sắp xếp để nàng chữa bệnh ở chỗ này.

[Hệ thống]: Nhị thiếu phu nhân có lẽ đã bị một phen kinh sợ mới trở nên như thế này. Chỉ có ‘an thần thảo’ của Nam Cực Tiên Ông mới có thể làm cho phu nhân tỉnh táo trở lại, bạn có muốn đi tìm không?

Mở box nhiệm vụ.

“Để chữa khỏi bệnh cho nhị thiếu phu nhân cần đến an thần thảo. Tìm được an thần thảo, chỉ cần đưa đến nhị thiếu phu nhân là được.”

Mở túi vật phẩm, Ngũ Thi Lâm không khỏi cảm khái: Lam Chi Thiên Bách, người đúng là người tốt a, giúp nàng đỡ phải đi một chuyến, thật đúng là rất tốt a.

Vì trên người có an thần thảo nên Chánh Tại Thải Thảo sẽ không phải tìm đến Nam Cực Tiên Ông.

Có thể đối thoại luôn.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Mời phu nhân dùng.

Ngay lúc Chánh Tại Thải Thảo cầm an thần thảo giao cho nhị thiếu phu nhân, nha hoàn bên cạnh Lam nhị thiếu phu nhân bỗng đứng lại gây khó dễ.

[Nha hoàn]: Tiện nhân kia! Ta sao có thể bỏ qua cho người được!

Sau đó nha hoàn đẩy nhị thiếu phu nhân, mỹ nữ NPC liền ngã xuống giường.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Người....

[Nha hoàn]: Ai dám ngăn cản ta đều phải chết!

Lại bắt đầu chiến đấu.

Lúc này, trước mặt Chánh Tại Thải Thảo không còn là cô nương nha hoàn xinh đẹp nữa.

Đào chi yêu yêu, bừng sáng.

Một gốc cây hoa đào đang phát công kích về phía Chánh Tại Thải Thảo.

Mê nhãn thuật.

Cái gọi là mê nhãn thuật chính là làm cho người bị trúng đòn không thể cử động, kỹ năng cũng không thể sử dụng.

Nhưng mà, pháp thuật này, không có tác dụng đối với độc môn.

Độc môn có một kỹ năng, tên là ‘tâm thanh như thủy’, có thể hóa giải mê nhân thuật.

Có vẻ hệ thống sắp xếp các nhiệm vụ cá nhân đều có thể dễ dàng hoàn thành, ở nhiệm vụ này, ít khi cần đánh nhau, mà nếu có đánh thì đối phương cũng rất dễ bị tiêu diệt.

Cũng chính vì như thế, chiến đấu chấm dứt.

Chánh Tại Thải Thảo đứng nhìn cây đào nhanh chóng ngã xuống, cánh hoa cũng không ngừng rơi theo.

[Hệ thống]: Đánh bại Đào yêu, được 3W kinh nghiệm, 1W tiền vàng, một nửa khối nhân duyên thạch.

Một nửa?

Sao lại là một nửa?

[Hệ thống]: Tiếp theo, ngài sẽ: A. Trước tiên đưa an thần thảo cho Lam nhị thiếu phu nhân, chờ một chút rồi tiếp tục hỏi; B. Việc chữa bệnh cho Lam nhị thiếu phu nhân cũng không phải ngày một ngày hai là xong, cứ phải hỏi Đào yêu chuyện gì xảy ra đã.

Cho dù là lựa chọn phương án nào, cũng không ảnh hưởng tới hướng đi tiếp theo.

Cho nên, Ngũ Thi Lâm tiện tay di chuột luôn đến chọn phương án A.

[Nhị thiếu phu nhân]: Ừ...

[Chánh Tại Thải Thảo]: Tỉnh rồi?

Chỉ thấy trên màn hình, nhị thiếu phu nhân chậm rãi đứng dậy, mà Đào yêu đang nằm dưới đất cũng từ từ trở lại hình dạng con người, không còn trẻ trung nữa, trước mặt Chánh Tại Thải Thảo là một vị lão nhân.

[Nhị thiếu phu nhân]: Không được, Không được... Hướng lang...

[Đào yêu]: Tiện nhân! Không phải người đã hại chết Hướng lang sao?

Chỉ thấy thấy thân thể Nhị thiếu phu nhân run run.

[Nhị thiếu phu nhân]: Hướng lang... Hướng lang đâu rồi?

[Đào yêu]: Câm miệng! Yêu tinh kia, người vì lo cho bản thân, sai người hạ độc Hướng tiên sinh, hại chết huynh ấy! Nếu ta không đem thân thể Hướng tiên sinh để ở Tây Giao, sợ rằng cả thân thể huynh ấy cũng bị yêu tinh nhà người huỷ hoại!

Tây giao?

Nhíu mày, Ngũ Thi Lâm tiếp tục đọc.

[Nhị thiếu phu nhân]: Ta không làm... Ta không làm...

Chẳng lẽ có uẩn khúc gì sao?

Ngũ Thi Lâm mừng thầm, xem ra, Chánh Tại Thải Thảo nhận được nhiệm vụ cá nhân cùng một bộ với nhiệm vụ tổ đội của Lâm Uyên Ngư Nhi.

[Đào yêu]: Ta muốn giết người để an ủi linh hồn Hướng tiên sinh trên trời.

Trên màn hình, Chánh Tại Thải Thảo đứng im, đào yêu cũng đã hóa thành một quần sáng lao đến Lam nhị thiếu phu nhân.

Ánh sáng loé lên, Đào yêu bị bắn xuống dưới.

Nhìn kỹ một chút, thứ ngăn cản Đào yêu chính là cuốn thi từ Chánh Tại Thải Thảo lấy trong rừng đào ra.

[Thư]: Đào yêu! Người còn không tỉnh ngộ sao?

Trên màn hình, vị lão bà bà kia đột nhiên lại biến trở về hình dạng thiếu nữ mười bảy tuổi.

[Đào yêu]: Tỉnh ngộ... Cái gì?

Chỉ thấy cuốn thư kia lại biến thành một ông lão râu tóc bạc trắng, hần chống gậy đi tới trước mặt Đào yêu.

[Thư]: Nghiệp chướng a, nghiệp chướng a! Đào yêu, Hường thư sinh mất đi, người không tránh khỏi trách nhiệm đâu!

[Đào yêu]: Trách nhiệm? Ta phải chịu trách nhiệm gì?

[Thư]: Hường thư sinh cùng Lam nương tử vốn dĩ chỉ là tình cảm huynh muội, người lại cho rằng đó là tình cảm nam nữ. Người vì ghen tị đã báo với Lam nhị thiếu gia là nhị thiếu phu nhân muốn bỏ trốn cùng Hường thư sinh

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

‘Linh xa nữ’ về mặt nghi hoặc, đang định hỏi cho rõ ràng thì lão nhân nhìn nàng phát tay.

[Thư]: Tiểu cô nương cứ đứng bên cạnh, việc này giao cho ta.

[Thư]: Chủ ý của người là muốn làm cho nhị thiếu gia bỏ nhị thiếu phu nhân, để cho người đời chế nhạo nhị thiếu phu nhân. Đâu biết như vậy cũng là hại Hường thư sinh. Nhị thiếu gia sai người hạ độc vào canh mang đến cho Hường thư sinh, còn nói là do nhị thiếu phu nhân mang đến. Sau khi Hường thư sinh chết đi, người lại đem thân thể hần đến Tây Giao, cho hần yêu khí của người. Hường thi sinh vô duyên vô cớ bị giết, trong lòng uất hận, hiện tại đang ở Tây Giao quấy nhiễu dân chúng, người còn dám nói là người không có trách nhiệm trong chuyện này?

[Đào yêu]: Ta... Ta chỉ là muốn...

[Thư]: Đứa trẻ ngốc, ngốc ghê a!

[Thư]: Người có đồng ý để Hường thư sinh được luân hồi không, đào yêu?

[Đào yêu]: Ta...

Chỉ giây lát sau đó, nàng ngẩng cao đầu nhìn thẳng về phía lão nhân.

[Đào yêu]: Ta nguyện ý!

[Thư]: Cho dù huỷ đi một ngàn năm tu đạo của người cũng không hối hận?

[Đào yêu]: Không có huynh ấy, ngàn năm tu đạo của ta cũng dùng để làm gì...

[Thư]: Được, vào đi!

Lão nhân rút từ trong ống tay áo ra một chiếc túi to, Đào yêu nhắm chặt hai mắt, rồi bị hút vào trong túi.

Tiếp đó, lão nhân xoay người, nhìn Chánh Tại Thái Thảo.

[Thư]: Tiểu cô nương...

[Chánh Tại Thái Thảo]: Hả?

[Thư]: Có muốn cái túi này không?

Lão nhân quơ quơ cái túi.

[Thư]: Ta vốn định mang tặng cho người cái túi này, nhưng mà...

[Thư]: Người vừa mới quấy rầy Thanh Mộng của ta, ta rất khó chịu. Nhưng thôi, bây giờ ta có thể cho người cơ hội. Chỉ cần người cho ta 10 vạn lượng, ta sẽ mang Đào yêu này giao cho người.

[Hệ thống]: Thư muốn 10 vạn lượng, bạn: A. Đưa đi đưa đi, không phải chỉ 10 vạn thôi sao? B. 10 vạn? Ta... không phải là quý a, cho hần rồi ta ăn bằng gì?

Không nói gì, nhìn 2 lựa chọn trên màn hình, Ngũ Thi Lâm bất đắc dĩ lựa chọn A.

Bá vương lựa chọn a, nếu mà không chọn A để là không thể hoàn thành nhiệm vụ được.

[Thư]: Ha ha ha! Tiểu cô nương rất khăng khải. Như vậy đi, thấy người hào sảng như vậy, ta miễn phí đem xoá bỏ đoạn trí nhớ này của của Lam nhị thiếu phu nhân cùng Lam nhị thiếu gia, coi như là chút ân đức dành cho người.

[Hệ thống]: Bạn nhận được ‘Túi’!

[Hệ thống]: Chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ cá nhân. Bạn được thưởng 5 vạn kinh nghiệm, 5 vạn tiền vàng.

[Hệ thống]: Chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ cá nhân, mời bạn tiếp tục cùng mọi người làm nhiệm vụ tiếp theo.

Mở box nhiệm vụ, quả nhiên...

“Lâm Uyên Ngư Nhi, Lam Phong Hiểu Nguyệt, Chi Thảo Đình Lan, Ngàn Khuynh Nhi và Nữ thần mỉm cười bây giờ đang ở gần hòn phách của Hướng thư sinh, bạn mau tìm gặp đội trưởng của họ đi.”

Mà ở bên kia, Lam Phong Hiểu Nguyệt mở kênh tin tức.

“Nhiệm vụ kết hợp đã mở ra, mời xem box nhiệm vụ.”

“Người chơi Chánh Tại Thái Thảo đang nắm giữ manh mối, mời ngài liên hệ với đối phương.”

17. Chương 17

Edit: Mogami

Thế này thì nàng biết phải điều khiển như thế nào a!

Đổi cửa sổ trò chơi không thành vấn đề.

Vấn đề là, một người sắm hai vai mà lại ở trong cùng một đội, giải quyết chuyện này không phải dễ.

Chẳng lẽ đến lúc đó cho một nhân vật chơi tự động.

Đúng lúc Ngũ Thi Lâm đang ôm ý niệm ‘thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng’, đèn tin nhắn riêng của Chánh Tại Thái Thảo lại nhấp nháy.

Mở ra, là tin nhắn của Lam Phong Hiểu Nguyệt.

“Có phải muội đang giữ một nửa khối nhân duyên thạch?”

Cảm thấy rất thắc mắc, Ngũ Thi Lâm lạch cạch gõ phím.

“Đúng vậy, sao huynh lại biết?”

Mở box nhiệm vụ ra, Ngũ Thi Lâm di chuột đến nửa khối màu đỏ trên mặt tảng đá.

“Vốn là một khối, nhưng bị Đào yêu tách làm hai nửa.”

Có chỗ nào chỉ dẫn như thế sao?

“Là Hệ thống thông báo. 20 giây nữa, chúng ta cùng click vào nhân duyên thạch, muội sẽ lập tức đến được chỗ của chúng ta.”

Hóa ra tác dụng của nửa khối nhân duyên thạch là thế sao?

Không chút nghĩ ngợi, Ngũ Thi Lâm nhìn chăm chăm vào ô thời gian trên màn hình.

20 . 19 3 . 2 . 1 .

Click vào nhân duyên thạch.

Sau đó, Chánh Tại Thái Thảo liền xuất hiện ở Tây Giao - chỗ của hội Lam Phong Hiểu Nguyệt.

Kênh lân cận.

[Nữ thần mỉm cười]: A ha ha ha, sắp có kịch hay tiếp nha.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

[Chi Thảo Đình Lan]: Không ngờ được a, người làm nhiệm vụ kết hợp cùng với chúng ta lại là bà xã của Tiểu Lâm a...

[Nữ thần mỉm cười]: Quả nhiên là nhân duyên trời định. Người xem, ngay cả trò chơi cũng sắp xếp theo ý của các nàng. Chắc chắn chắc...

[Chi Thảo Đình Lan]: Khi nào các người kết hôn đừng quên cho ta kẹo cưới a, kẹo cưới kẹo cưới...

[Nữ thần mỉm cười]: Còn nữa, các người mau mau lập lời ước định đi...

[Chi Thảo Đình Lan]: Sơn vô lăng, thiên địa hợp...

[Nữ thần mỉm cười]: Ước định tình yêu a...

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

[Ngân Khuynh Nhi]: Không phải là nhiệm vụ bắt đầu rồi sao?

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Các người đừng nói chuyện nữa, nhiệm vụ bắt đầu rồi.

[Chi Thảo Đình Lan]: Ôi, đợi một chút mà. Để xem Tiểu Lâm đã về chưa đã.

Toát mồ hôi.

Lập tức chuyển cửa sổ, Ngũ Thi Lâm ở khung chat bắt đầu viết.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ta vừa mới về.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Tiếp tục làm nhiệm vụ đi.

Chánh Tại Thái Thảo đem túi giam giữ Đào yêu đưa cho Lam Phong Hiểu Nguyệt.

Lam Phong Hiểu Nguyệt đi đến bên cạnh Hướng tiên sinh.

Sau đó...

Đội của bọn họ bắt đầu xem.

Nhìn đoạn đối thoại trên màn hình, Ngũ Thi Lâm thấy hối hận vì đã từ chối lời đề nghị của Hoàng Kỳ mua hạt dưa hộ nàng.

[Đào yêu]: Hướng tiên sinh...

[Thư sinh]: Ta hận a...

Sau đó, Đào yêu xoay người nhìn Lam Phong Hiểu Nguyệt.

[Đào yêu]: Lam Phong Hiểu Nguyệt tiên sinh, xin người giao nhiếp linh trư cho ta.

Chỉ chốc lát sau, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy trên màn hình ngập tràn cánh hoa đào.

[Thư sinh]: ...

[Thư sinh]: Tiểu đào?

[Đào yêu]: Hướng tiên sinh, Tiểu Đào rất xin lỗi huynh...

Cánh hoa vẫn bay ngập trời, hình bóng đào yêu dần dần trở nên trong suốt.

[Đào yêu]: Hướng tiên sinh, mọii đã nói hết với huynh rồi. Bây giờ, mọii sẽ đưa huynh đi luân hồi.

Nước mắt nàng lã chã như mưa.

[Đào yêu]: Nếu có kiếp sau, Tiểu Đào nhất định sẽ làm trâu làm ngựa, rửa sạch tội ác mà muối đã gây ra.

[Thư sinh]: Tiểu Đào, muối...

[Đào yêu]: Hướng tiên sinh, muốn trách cứ trách muối đi, huynh cũng đừng tiếp tục ở lại chốn trần thế này nữa, hại người vô tội... Lỗi của ta, hại nhị thiếu phu nhân bị giam giữ... Tất cả là tại ta...

[Thư sinh]: Tiểu Đào...

Trên màn hình là hình ảnh thư sinh nắm chặt tay Đào yêu, thật lâu không thốt lên lời.

Đào yêu đã trở nên rất mờ ảo.

Dưới bóng cây đào, bên cạnh bàn đá, nha hoàn cô nương mài mực, thư sinh ngồi vẽ tranh.

Nha hoàn cô nương thỉnh thoảng nhìn trộm thư sinh, thư sinh hình như không nhận ra, khoé miệng lại cong lên, thần nhiên mỉm cười.

Một bức tranh vô cùng ấm áp.

Đó là kí ức của thư sinh.

[Thư sinh]: Đừng Đừng Đừng!

[Thư sinh]: Xin đừng như vậy!

Thư sinh đột nhiên quay sang đối mặt với bọn họ.

[Thư sinh]: Thật xin lỗi, lại gây ra phiền phức cho mọi người.

Lúc nhìn thấy câu nói này, trên màn hình Chánh Tại Thái Thảo lại xuất hiện thông báo của Hệ thống.

[Hệ thống]: Thư sinh muốn xin bạn một nửa khối nhân duyên thạch, bạn cho hay không cho? A. Cho đi, dù sao cái này cũng không phải của ta; B. Sao có thể cho được? Đó là hệ thống thưởng cho ta mà!

Đang định chọn A...

“Thi Lâm! Đến đây ăn nào!”

Một túi đồ ăn vặt “Phi” đến mặt bàn Ngũ Thi Lâm, vô tình đụng vào tay phải của Ngũ Thi Lâm, vô tình...

Thế là, vốn định chọn A lại chuyển thành chọn B.

[Thư sinh]: Nếu Chánh Tại Thái Thảo cô nương không muốn cho ta nhân duyên thạch, tại hạ chỉ có thể kiểm tra xem các vị có nhân duyên thạch hay không.

“Thái Thảo, sao muối lại không chấp nhận cho thư sinh nhân duyên thạch?” Là Lam Phong Hiểu Nguyệt.

“Ta...” Ngừng lại một chút, vẫn quyết định là nên nói thật “Không cần thận ấn sai rồi!”

[Thư sinh]: Hai khối nhân duyên thạch này vốn là một đôi, hai người các ngươi chính là vợ chồng nên mới cố tình giữ lại.

Nhìn thấy những lời này, Ngũ Thi Lâm cảm thấy rất may mắn là mình không phải đang uống nước.

Kênh lân cận.

[Nữ thần mỉm cười]: Chồng... vợ chồng?

[Chi Thảo Đình Lan]: Thái Thảo là bà xã nhà Tiểu Lâm của chúng ta a...

[Chi Thảo Đình Lan]: Sư huynh, không thì huynh giao một nửa khối nhân duyên thạch cho Tiểu Lâm đi?

[Ngân Khuynh Nhi]: ...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Hệ thống nêu rõ, không thể chuyển nhân duyên thạch cho bất kỳ ai.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

chi thảo đình lan : .

nữ thần mỉm cười : (o)...

Thư sinh lại tiếp tục nói.

[Thư sinh]: Niệm tình các người ngăn cản ta cùng Tiểu Đào tiếp tục quấy nhiễu nhân gian, ta sẽ cho các người một yêu cầu đơn giản thôi.

[Thư sinh]: Ta vừa mới phát hiện ra, Cấp độ bạn bè của các người đã hơn 500...

[Hệ thống]: Thư sinh yêu cầu bạn cùng Lam Phong Hiểu Nguyệt ‘ôm’ một chút, bù lại những tiếc nuối của hắn cùng với Đào yêu. Đồng ý không? A. Đồng ý, không chừng còn là hệ thống thưởng cho ý chứ! B. Không cần, ý trung nhân của ta không phải là hắn.

Thưởng cho? Câu đố a quẩn rồi.

Đang phân vân di chuột giữa A và B, trên màn hình lại loé lên một câu.

[Hệ thống]: Người chơi Lam Phong Hiểu nguyệt đề nghị ‘Ôm’. A. Đồng ý; B. Không cần.

Đắn đo, tốt hơn vẫn nên chọn A.

Trên màn hình, vân du khách với linh xa nữ ôm nhau thắm thiết.

Nhìn chằm chằm màn hình, tìm Ngũ Thi Lâm đập thành thịch.

Không phải là... Không phải chỉ là nhân vật ảo thôi sao! Có gì mà xúc động chứ.

Không có chút xúc động nào...

Thật sự không xúc động, không xúc động...

[Hệ thống]: Các bạn đã hoàn thành nhiệm vụ kết hợp, nhận được 20 vạn kinh nghiệm, 12 vạn ngân lượng. Người chơi Lam Phong Hiểu Nguyệt cùng Chánh Tại Thái Thảo được Thư sinh tặng cho nhân duyên thạch.

Kênh lân cận.

[Chi Thảo Đình Lan]: Hồng hạnh ra tường trước mặt ông xã nha...

[Nữ thần mỉm cười]: Lâm Uyên đáng thương...

[Nữ Thần mỉm cười]: Xúc động quá nên không nói được gì...

[Ngân Khuynh Nhi]: Các người đừng nói lung tung nữa được không?

[Chi Thảo Đình Lan]: Không đúng... Chúng ta không hề nói lung tung nha...

[Chi Thảo Đình Lan]: Tiểu Lâm nhà chúng ta bị vợ ngoại tình...

Đột nhiên, độc hành hiệp di chuyển, quay sang đối mặt với Chi Thảo Đình Lan.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Lúc ta nhìn thấy thông báo không có chiến đấu nên đã đi ra ngoài một lúc.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Các người nói gì thế?

[Chi Thảo Đình Lan]: ...

[Chi Thảo Đình Lan]: Tiểu Lâm... Thái Thảo không cần người nữa...

Dương Chi nhìn nữ nhân hồ điệp, không nhịn được cười thành tiếng.

[Chi Thảo Đình Lan]: Ta lập tức hưu lão công của ta để cưới người!!

Bên này, Ngũ Thi Lâm đang cố hồi phục sau khi đọc những lời này thì Hoàng Kỳ lên tiếng.

“Nam sinh phòng 432 mời phòng chúng ta trưa mai đi ăn cơm, các người có đi hay không?”

“Đi, đương nhiên là đi!” Người đầu tiên giơ tay là Bạch Dương.

“Thế nào cũng được.” Vương Ngọc vẫn đang đọc sách.

“Ta không đi.” Không quay đầu lại, Ngũ Thi Lâm tiếp tục cắm đầu vào màn hình máy tính.

“OK, 2 phiếu thuận, 1 phiếu phản đối, thiếu số phục tùng đa số, khụ khụ...”, Hoàng Kỳ đi ra giữa phòng, dùng một quyển sách cuộn vào làm microphone nói “Ta tuyên bố, đi!”

Nghe thấy quyết định này, Ngũ Thi Lâm quay đầu lại “Ta phản...” Đối!

“Phản đối không có hiệu lực, chúng ta cứ quyết định như vậy đi.”

Lệ rơi đầy mặt.

Nàng biết là kết cục sẽ như thế này mà.

18. Chương 18

Edit: Mogami

Nhìn chằm chằm vào hai nhân vật đang ôm nhau thắm thiết, Hoàng Lam có chút giật mình.

Nếu lúc trước hẳn cho Lâm Uyên Ngư Nhi nhân duyên thạch thì người đang ôm nàng sẽ không còn là hắn nữa?

Ở trong game, một động tác kéo dài lâu nhất là hơn 10 giây, nhưng động tác ôm chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, tuy nhiên trong mắt một vài người, lại dài đến vĩnh hằng.

Bỗng nhiên, đèn báo tin nhấp sáng.

Mở ra, là Lam Chi Thiên Bách.

Tài khoản Lam Chi Thiên Bách này, chính là của hắn cho người ta...

“A Lam, nhiệm vụ của người thế nào rồi?”

“Uhm, vừa mới hoàn thành” vừa gõ bàn phím vừa nhìn màn hình trước mặt “Người thế nào?”

Một chút sau, lại có tin nhắn.

“Hình như những người nhận được nhiệm vụ tổ đội để kết hợp với ta không hoàn thành được nhiệm vụ.”

“...” Nhìn linh xa nữ cùng Lâm Uyên Ngư Nhi rời đi, Hoàng Lam cũng không biết phải nói gì.

“Ta đã nghĩ là sẽ nhận được nhiệm vụ kết hợp với các người chứ!”

Click ‘Độn phù’, Hoàng Lam trả lời: “Lúc trước ta cũng nghĩ thế!”

“Cùng làm nhiệm vụ kết hợp với các người... Là ai thế?”

Do dự một chút, Hoàng Lam vẫn gõ bốn chữ: Chánh Tại Thái Thảo.

“...” Vốn dĩ muốn xem đối phương phản ứng thế nào, cuối cùng chỉ là một khoảng yên tĩnh.

“Thái Thảo, nàng ấy có khỏe không?”

Hoàng Lam tiếp tục hỏi với vẻ khoái chí.

“Sao người không tự mình hỏi nàng xem?”

“...”

?

?

?

Cuộc sống thư thả rất thoải mái a.

Ngủ, ngủ đến khi tự nhiên thức giấc.

Thức giấc xong liền làm cu li.

Đáng lẽ phòng Ngũ Thi Lâm quyết định đi du lịch. Nhưng mà, mọi sự đều có thể thay đổi.

Hoàng Kỳ ngày nào cũng bị mẫu thân nhà nàng gọi về một cách dã man, ngày mai sẽ phải trở về; Vương Ngọc có lịch dạy kèm, vừa khéo trùng lịch đi chơi của các nàng; Bạch Dương gặp sắc quên bạn, quyết định vứt bỏ bạn bè, chuyển sang đi chơi cùng bạn trai của nàng ta.

Vì thế, ngày đầu tiên phải tổng vệ sinh.

Sau một hồi chiến đấu cật lực.

Nhìn các bạn cùng tổng vệ sinh với mình, Ngũ Thi Lâm gục mặt xuống bàn “Ta đói a...”

Vương Ngọc sửa soạn lại sách vở của nàng “Ai bảo các người rời giường mà không chịu ăn sáng.”

Bạch Dương đem toàn thể sức nặng cơ thể dựa lên người Hoàng Kỳ “Không ổn, Không ổn, ta sắp hôn mê.”

Một tay đẩy Bạch Dương, Hoàng Kỳ hưng phấn nói: “Còn chờ gì nữa? Các đồng chí, ta bây giờ sẽ gọi nam sinh phòng 432, đã đến giờ hy sinh vì nữ sĩ chúng ta!”

“Đã hiểu” quay sang nháy mắt với Ngũ Thi Lâm, Bạch Dương cười gian, lấy tay nâng cằm Hoàng Kỳ “Ai da, hoá ra bắt chúng ta phải tổng vệ sinh phòng vất vả như vậy là có mục đích...”

Nghe thấy Bạch Dương cố tình kéo dài giọng, Ngũ Thi Lâm lập tức áp hai tay lên má, tỏ vẻ sùng bái “Đem ví tiền của nam sinh biến thành thức ăn thơm phức, sau đó chắc chắn sẽ vui vẻ hoà tan trong dạ dày của nàng ta...”

Nói xong câu đó, Ngũ Thi Lâm quay sang nói với Bạch Dương: “Đừng có lừa ta a...”

Hoàng Kỳ nghe các nàng nói xong, vuốt vuốt bụng mình, lại bắt đầu cuộn giấy làm microphone: “Các đồng chí, nhanh nhanh thay quần áo, bây giờ ta sẽ đi gọi điện...”

Đặc biệt quay sang Ngũ Thi Lâm dặn dò: “Thi Lâm, người mặc váy cho ta.”

“Vì sao?”

Nhìn sang bộ mặt gượng gạo của Ngũ Thi Lâm, Hoàng kỳ vuốt vuốt cằm “Phù hợp với hình tượng của người.”

Chính vì thế đến khi các nàng tới được căng-tin, phòng 432 đã đợi các nàng được một lúc rồi.

Vừa mới ngồi xuống, Trình Dương bắt đầu trêu chọc “Các vị mỹ nữ ơi, tốc độ của các bạn a, có thể so sánh được với ốc sên đó.”

“Đa tạ đã khen ngợi” Không hề khách khí đưa chén qua cho Trình Dương, Hoàng kỳ cười khanh khách nói “Các bạn đến sớm thế?”

“Đương nhiên rồi!” Người ngồi bên cạnh Vương Ngọc – Diêu Hoàng nói.

“Được rồi, chúng ta gọi món đi” Trình Dương đứng lên “Các mỹ nữ của chúng ta nhất định đói lắm rồi.”

Căn cứ vào thông lệ gần đây, Trình Dương cùng Hoàng Kỳ đi gọi món, Vương Ngọc với Diêu Hoàng một cặp, Thái Ngạc cùng Bạch Dương một cặp, và Ngũ Thi Lâm sẽ cùng... Tô Minh một cặp.

Xấu hổ xấu hổ.

Đứng ở cửa sổ cùng với Tô Minh gọi món, Ngũ Thi Lâm thầm khinh bỉ ý tưởng của ba cô nàng cùng phòng.

Sao các nàng lại đi nhanh như vậy chứ.

Lần này thay đổi, các nàng nhanh chóng ngồi bên cạnh ba người kia, Ngũ Thi Lâm đành phải ngồi xuống bên cạnh Tô Minh.

“Bạn ăn gì?”

Âm thanh nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng, Ngũ Thi Lâm cúi đầu, nói nhỏ “Gì cũng được.”

“Lúc trước bạn gửi thư cũng tùy tiện như vậy sao?” Tô Minh thấy nàng nói như vậy mới tủm tỉm hỏi.

“À?” Không biết nên trả lời thế nào, Ngũ Thi Lâm hận mặt đất không có khe nứt nào để nàng chui xuống “Mình đã bảo là không phải của mình mà...”

“Được rồi, gọi món đi.” Không để Ngũ Thi Lâm tiếp tục nói, Tô Minh lấy khay trên bàn, đưa cho nàng một cái.

Còn muốn gọi món sao?

Lấy xong thức ăn, Ngũ Thi Lâm quên mất là Tô Minh mời, nhìn giá thức ăn hiện ra trên máy, theo thói quen Ngũ Thi Lâm quẹt thẻ cơm của nàng vào máy.

“Ting!”

Trả tiền xong.

19. Chương 19

Edit: Mogami

Liếc nhìn mấy cô bạn cùng phòng đang cười ngặt nghẽo, Ngũ Thi Lâm xoay người, khởi động máy tính.

“Cười cười cười, có cái gì buồn cười hả? Chẳng phải là tự mình trả tiền ăn cho mình thôi sao...”

Hoàng Kỳ nghe thấy Ngũ Thi Lâm nói thế, lập tức vỗ trán “Haiz, Tiểu Dương, người nói xem, bao nhiêu công dạy bảo của ta có phải đã trở thành công cốc rồi không?”

Bạch Dương đang ngồi giải quyết đồng đồ ăn vặt, không ngẩng mặt lên đáp: “Đúng vậy, quả thật là công cốc. Có người mời cơm mà lại tự trả tiền. Hoàng kỳ à, công dạy bảo của người không phải là công cốc một cách bình thường đâu.”

“Các người bớt nói nhảm đi.” Máy tính đã khởi động xong, Ngũ Thi Lâm đã chuyển sự chú ý của mình lên màn hình máy tính.

Mà Hoàng Kỳ quyết không buông tha cho nàng.

Hoàng Kỳ đến phía sau Ngũ Thi Lâm “Đồng chí Tiểu Lâm à, hiện tại tổ chức muốn hỏi đồng chí, đồng chí phải thành thật trả lời a...”

Quay đầu lại, Ngũ Thi Lâm bất đắc dĩ nhìn Hoàng Kỳ “Tổ chức muốn hỏi tôi điều gì?”

“Bạch Dương, lại đây” Hoàng Kỳ hưng phấn vẫy vẫy tay với Bạch Dương, sau đó quay sang phía Vương Ngọc đang sắp xếp hành lý “Ngọc Ngọc, ba người chúng ta chất vấn, người có hứng thú không?”

“Ta thích ngồi xem.”

Nghe thấy câu trả lời, Hoàng Kỳ cũng không cố níu kéo Vương Ngọc tới nữa.

“Tiểu Lâm thân mến, mau báo cáo cho tổ chức, lúc người với đồng chí Tô Minh gọi món đã xảy ra chuyện gì?”

Bất đắc dĩ nhìn hai khuôn mặt tò mò trước mắt, Ngũ Thi Lâm vô cùng khinh bỉ các nàng: Chuyện này tò mò để làm gì không biết?

“Không có gì, các người thừa biết là ta nói rất ít trước mặt người lạ...”

“Hay là người tận dụng cơ hội thổ lộ với Tô Minh?” Không thêm để ý tới lời nói của Ngũ Thi Lâm, Hoàng Kỳ tiếp tục tự biên tự diễn.

“Hay là” Bạch Dương dựa đầu vào vai Hoàng Kỳ “đồng chí Tô Minh thổ lộ với Tiểu Lâm nhà chúng ta nhỉ?”

Trùng mắt nhìn hai nàng, sau đó Ngũ Thi Lâm vẫn quyết định nhìn sang máy tính “Không thêm chơi với các người nữa, cần làm gì thì làm đi.”

Trong trấn yêu tháp, hắc y độc hành hiệp dẫn một bạch y độc hành hiệp đi lên đỉnh tháp, luyện cấp.

[Nhất nhĩ]: Thi Lâm, sao bạn lại chọn nhân vật nam?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ách.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Tô Minh, trong game đừng gọi tên thật của mình.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Gọi mình là Lâm Uyên đi.

[Nhất nhĩ]: Được thôi, Tiểu Lâm.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

Vì sao lại gọi thân mật như vậy?

Một lúc sau.

[Nhất nhĩ]: Tiểu Lâm, trò chơi hay đến vậy sao?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Giải trí thôi mà.

[Nhất nhĩ]: Bây giờ chúng ta lên thư viện nhé?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Mình có hẹn.

[Nhất nhĩ]: Ha ha, chờ mình một chút nhé, Tiểu Lâm. Mình tạo thêm một nhân vật nữa.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Bạn không thích độc hành hiệp?

[Nhất nhĩ]: Độc hành hiệp cũng không sao. Chỉ là...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ??

[Nhất nhĩ]: Mình muốn thử cảm giác được làm nhân yêu.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

Bạn học Tô Minh ơi, bạn cố tình châm chọc mình là nhân yêu sao?

Một lúc sau, hắc y độc hành hiệp lại dẫn theo một người chơi mới lần nữa từ lầu 1 trấn yêu tháp lên đến tầng cao nhất.

Người mới đã thay đổi hình dạng, là một vũ lâm tiên.

Nhìn hình ảnh vũ lâm tiên theo sau hắc y độc hành hiệp, Ngũ Thi Lâm không khỏi nhớ đến một chuyện trước đây.

Từng có người chơi trên diễn đàn ‘Mộng nhiều tam giới’ mở một topic bình chọn: Trong mắt các con trai, nhân vật nữ nào trong game giống nữ nhân nhất.

Kết quả cuối cùng, là vũ lâm tiên.

Sau đó, lại có người mở topic bình chọn: Nhân vật nữ nào dễ là nhân yêu nhất?

Kết quả cuối cùng, vẫn là vũ lâm tiên.

Quả nhiên a...

Kênh lân cận.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Làm nhân yêu rất dễ thân bại danh liệt.

[Khán hoa lạc khởi]: Không ăn trộm không lừa đảo không ăn cướp, không sợ.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ra về... Vẫn sẽ bị người đời khinh rẻ...

[Khán hoa lạc khởi]: Chứ bạn thì được người đời coi trọng sao?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Khán hoa lạc khởi]: Đó không phải là lạc.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Với lại không ai biết cả.

[Khán hoa lạc khởi]: Cũng không có ai biết mình là nhân yêu.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

Ngũ Thi Lâm đang không biết nói gì nữa thì trên màn hình xuất hiện yêu cầu xin gia nhập tổ đội.

“Ngân Khuynh Nhi và Chi Thảo Đình Lan xin gia nhập đội ngũ của bạn. A. Đồng ý; B. Từ chối.”

Càng nhiều người tham gia, kinh nghiệm sẽ càng nhiều.

Không chút đắn đo, Ngũ Thi Lâm lập tức chọn Đồng ý.

Đang định chào hỏi Chi Thảo Đình Lan, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy đoạn đối thoại trên màn hình, không dám chen vào.

Kênh lân cận.

[Khán hoa lạc khởi]: Xin chào, hai vị tỷ tỷ.

[Chi Thảo Đình Lan]: Tiểu muội muội thật ngoan.

[Khán hoa lạc khởi]: Tỷ tỷ đúng là người tốt.

[Ngân Khuynh Nhi]: Tránh ra.

[Khán hoa lạc khởi]: (icon đáng thương) Tỷ tỷ, người...

[Chi Thảo Đình Lan]: Uy, Ngân Khuynh Nhi, nói chuyện cùng tiểu muội muội một chút, người ghen tị a?

[Ngân Khuynh Nhi]: Sao ta phải ghen tị?

[Chi Thảo Đình Lan]: Nàng đáng yêu hơn người.

[Chi Thảo Đình Lan]: Thế nên Tiểu Lâm của chúng ta mới lại đến dẫn người mới, phải không, bạn thân mến?

...

Nàng có thể trả lời là ‘Phải’ sao?

[Ngân Khuynh Nhi]: Lúc trước ta không phải là người mới.

[Chi Thảo Đình Lan]: Thế nên mới nói lúc trước Tiểu Lâm không nên đi giúp đỡ mấy người mới.

Khi Chi Thảo Đình Lan nói ra những lời này, trên màn hình trừ tiếng đánh quái thì không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Một lúc sau.

[Ngân khuynh Nhi]: Ý người là gì?

[Chi Thảo Đình Lan]: Người nghĩ là gì thì nó là cái đó.

[Khán hoa lạc khởi]: Hai vị tỷ tỷ xin ngừng lời.

Ngàn Khuynh Nhi cũng không thêm trả lời.

Ngũ Thi Lâm lén gửi tin nhắn cho Chi Thảo Đình Lan.

“Bạn thân mến, người đừng giận nữa.” Kiểu ăn nói không còn nể mặt người khác như vậy, nàng ta chắc đang rất tức giận.

Chỉ một lát sau, Chi Thảo Đình Lan đã trả lời.

“Trong game thì ai thêm tức giận cơ chứ? Cô nãi nãi ta chỉ là thấy khó chịu với cô ta thôi.”

Ngay lúc Ngũ Thi Lâm đang đọc tin nhắn này thì trên thế giới xuất hiện một thông báo của hệ thống.

[Hệ thống]: Người chơi Ngàn Khuynh Nhi gửi lời mời khiêu chiến với người chơi Chi Thảo Đình Lan.

[Hệ thống]: Người chơi Chi Thảo Đình Lan chấp nhận lời mời khiêu chiến của người chơi Chi Thảo Đình Lan. Trận đấu sẽ bắt đầu vào tám giờ tối mai.

Kênh thế giới.

[Xem đi xem đi]: Lời mời khiêu chiến? Gian tình truyền kiếp lại bắt đầu?

[Ngàn Yêu Nhi]: Chi Thảo Đình Lan, người lại chọc tức Khuynh Nhi sao? Mau đến chiến đấu đi!

[Ngàn Luyến Nhi]: Chi Thảo Đình Lan, người đúng là không biết xấu hổ, suốt ngày chỉ biết bắt nạt Khuynh Nhi nhà ta a, mau đến chiến đấu đi!

[Vũ Nhất Kiếm]: Lão bà của ta chắc chắn sẽ ứng chiến. Ngàn Khuynh Nhi, người lại dám động đến lão bà nhà ta sao? Gia tộc ngàn năm, muốn PK cứ tìm ta là được, ta sẽ chấp nhận hết.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Đình Lan nhà ta không làm gì sai hết, đến chiến đấu đi, ta sẽ đấu đến cùng.

...

Sau khi Ngũ Thi Lâm nói những lời này xong, Ngàn Khuynh Nhi lại gửi tin nhắn đến.

“Huynh giúp cô ta ư?”

“Cô ấy không làm gì sai, người sai là ta?”

“Lâm Uyên?”

“Thật xin lỗi.” Ngũ Thi Lâm chỉ có thể gõ ra những chữ này.

Kênh lân cận.

[Ngàn Khuynh Nhi] rời khỏi đội ngũ.

Sau đó, Ngàn Khuynh Nhi cũng ra mặt trên Thế giới.

“Ta quyết đấu cùng Chi Thảo Đình Lan, không cần bất cứ người nào xen vào.”

Sau đó, hệ thống lại thông báo.

[Hệ thống]: Bạn tốt Ngàn Khuynh Nhi đã thoát khỏi trò chơi.

Kênh lân cận.

[Khán hoa lạc khởi]: Chi Thảo tỷ tỷ, mọi người...

[Chi Thảo Đình Lan]: Tiểu muội muội đừng sợ, tỷ tỷ đang đối phó với người xấu thôi.

[Khán hoa lạc khởi]: Thật là đáng sợ...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

Bạn học Tô Minh à, bạn mà biết sợ sao?

Thật ra, trong game và ngoài đời, đôi khi là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Những lời này quả thật là chân lý.

Đúng là bạn học Tô Minh ở trong game và ở ngoài đời quả thực rất khác nhau a...

20. Chương 20

Edit: Mogami

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngũ Thi Lâm gạt mọi chuyện sang một bên, xách hành lý, cùng mọi người rời phòng ký túc xá.

“Thi Lâm, nghỉ hè đợt này người sẽ không cắm đầu vào máy tính cả ngày nữa chứ?” Hoàng Kỳ đi trước Ngũ Thi Lâm, vừa đi vừa hỏi.

“Dù ta rất muốn như thế nhưng mẹ ta sẽ không cho phép đâu”. Ngũ Thi Lâm bĩu môi, ngao ngán trả lời.

Hoàng kỳ đang định hỏi tiếp hai nàng kia thì các nàng đã đi xuống tới tầng 1, bốn nam sinh phòng 432 đã đứng chờ các nàng từ khi nào.

“Các bạn về sớm a.” Trình Dương cười với các nàng, thuận tay đỡ hành lý cho Hoàng Kỳ.

“Chim non dậy sớm thì mới có sâu ăn.” Yên tâm giao hành lý cho Trình Dương “Sau này khó có cơ hội nhờ được các bạn mang hành lý cho, bây giờ không tranh thủ sao được?”

“Đây là áp bức thì có.” Thái Ngạo đỡ hành lý nặng nề của Bạch Dương, buồn bực nói.

“Vớ vẩn, phải nói là sâu non dậy sớm bị chim ăn, các bạn chấp nhận số phận đi.” Chỉ còn phải khoác một cái ba lô trên lưng, Bạch Dương nhanh chân đi đến bên cạnh Hoàng Kỳ.

Ngũ Thi Lâm đang định đưa hành lý cho Diêu Hoàng thì Vương Hoàng đã nhanh hơn nàng một bước, cầm hành lý giao cho hắn.

Nhìn sang Tô Minh ở bên cạnh, Ngũ Thi Lâm rất buồn bực, rất muốn hỏi ba cô bạn của mình: Sao các người cứ dẫn ta đến đường cùng?

Đến ngã ba thì mỗi người một ngã, Ngũ Thi Lâm một mình đi cùng Tô Minh.

Ngũ Thi Lâm không biết phải nói gì, cả đoạn đường chỉ im lặng.

Chỉ còn tiếng bánh xe lăn trên đường và tiếng bước chân.

Thật xấu hổ.

“Tô Minh”, quay sang Tô Minh, Ngũ Thi Lâm bắt đầu tìm đề tài “bạn thấy Mộng nhiều tam giới thế nào?”

“Cũng không tệ lắm” nhìn thẳng đường phía trước “Đêm qua mình lên trang web chính thức với diễn đàn của Mộng nhiều tam giới, xem mấy topic về công kích, thấy khá thú vị.”

“Uhm”

Lại không biết nói gì nữa.

“Thi Lâm, bạn bắt đầu chơi game online từ bao giờ? Mình chưa bao giờ nghĩ là bạn cũng chơi game online đấy. Thao tác của bạn tốt lắm.”

.

“Mình a?” vẫn nhìn chăm chăm xuống đất “Cũng được vài năm rồi.”

“Tối hôm qua chơi cùng bạn, mình có điều vẫn thấy thắc mắc, Thi lâm.”

“Sao thế?” Ngũ Thi Lâm nghi hoặc nhìn Tô Minh.

“Mình nhận ra hình như bạn với Chi Thảo Đình Lan, cả Ngân Khuynh Nhi nữa, có quen biết nhau phải không?”

Vừa đi vừa nói, ngừng lên thì bọn họ đã đi tới cửa phía Nam.

“Uhm. Đến cửa Nam rồi, cảm ơn bạn, Tô Minh.” Khẽ thở phào nhẹ nhõm, Ngũ Thi Lâm chờ Tô Minh giao hành lý cho mình.

“Vội gì” mỉm cười nhìn Ngũ Thi Lâm, Tô Minh nói tiếp “Mình không bận gì cả, đứng ở đây chờ xe cùng bạn.”

“Ah” không dám từ chối “Cảm ơn.”

Nhìn đồng hồ, Dương Chi phải một lúc nữa mới đến, Ngũ Thi Lâm thấy hơi mệt mỏi, lại phải tiếp tục tìm đề tài nói chuyện a.

“Tô Minh, không ngờ bạn cũng chơi game online đó.”

“À, phòng mình mỗi ngày đều nói chuyện về Mộng nhiều tam giới, mình cũng thấy hơi tò mò. Đến hôm qua thấy Hoàng Kỳ bảo rằng bạn cũng chơi nên mình cũng muốn thử xem thế nào.”

“Hoá ra là thế a” lại cúi đầu “Thao tác của bạn cũng rất tốt nha.”

Không giống người mới bắt đầu chơi.

“Thật ra, trước đây khá lâu mình cũng đã chơi game này rồi, nhưng mà, đã nhiều năm không chơi rồi, bây giờ cũng có thể coi là người mới mà.”

“Uhm”

Dương Chi chết bầm, sao bây giờ còn chưa thấy đâu?

Ngũ Thi Lâm cảm thấy cứ phải đứng cùng một người bạn không thân thật khó xử, chẳng biết phải nói gì, tẻ ngắt, vô cùng bức bối.

Cô gái ấy thỉnh thoảng cúi đầu, thỉnh thoảng nhìn phía trước cổng, nhưng mà không hề nhìn sang hẳn.

Mà thời tiết hôm nay cũng thật là tốt, một làn gió thổi qua, những lọn tóc nhẹ nhàng bay bay.

Nhu hoà, xinh đẹp tuyệt trần.

Tô Minh đang định hỏi Ngũ Thi Lâm một vấn đề, đột nhiên nhìn thấy Ngũ Thi Lâm vẫy vẫy tay.

Tô Minh nhìn theo hướng Ngũ Thi Lâm vẫy.

Một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa, phía sau có nam sinh mang hành lý giúp nàng.

“Tiểu Chi.”

“Oa ha ha, mỹ nhân của ta, đến ôm gia một cái nào.” Dương Chi không nói thêm câu nào nữa, cũng không quan tâm xem xung quanh có người hay không, lao đến ôm chầm lấy Ngũ Thi Lâm.

“Em chưa bao giờ ôm anh...” Nam sinh mặc áo sơ mi màu đen đứng bên cạnh Dương Chi nhỏ giọng nói.

Dương Chi nhanh tay lấy hành lý trong tay đối phương “Em đã đến nơi rồi, anh có thể về được rồi.”

“Anh là bạn trai em, thế mà chỉ có nghĩa vụ mang hành lý hộ em, anh đúng là khổ a.” Nam sinh kia nhìn Dương Chi, tay đặt lên ngực trái, ảo não nói.

Nhìn nam sinh giống người vợ đau khổ kia, Ngũ Thi Lâm không nhịn cười nổi, khẽ hỏi Dương Chi: “Anh ta là ai vậy? Người bao giờ thì giới thiệu bạn trai đây?”

Dương Chi cũng ghé sát vào tai Ngũ Thi Lâm, nói nhỏ một câu: “Anh ấy chính là Vũ Nhất Kiếm”.

Nói xong liền nắm tay Ngũ Thi Lâm: “Sao xe còn chưa thấy đến nhỉ?”

“Chờ một chút nữa là có mà.”

Ngũ Thi Lâm nhìn Tô Minh, giới thiệu với Dương Chi: “Tiểu Chi, đây là bạn học của ta, tên là Tô Minh.”

“Xin chào, gọi mình là Dương Chi. Dương trong Bạch Dương, chi trong Linh Chi. Không nghĩ bạn lại mang hành lý giúp Tiểu Lâm nhà mình, thật sự cảm ơn bạn nha.”

“Sao lại không giới thiệu bọn ta?” Nam sinh áo đen lại bắt đầu thì thầm.

Không thèm nhìn lấy một cái, Dương Chi quay sang Ngũ Thi Lâm và Tô Minh giới thiệu hai nam sinh đi cùng nàng.

Chỉ vào nam sinh mặc áo đen “Đây là Uông Dương.”

Sau đó, Dương Chi lại chỉ vào nam sinh từ nãy giờ vẫn im lặng.

Giọng nói Dương Chi trở nên vô cùng nghiêm chỉnh: “Đây chính là Hoàng Lam sư huynh của chúng ta.”

21. Chương 21

Edit: Mogami

Ngũ Thi Lâm mỉm cười gật đầu chào Uông Dương và Hoàng Lam, “Buổi sáng tốt lành a, em là Ngũ Thi Lâm.”

Quay đầu sang, Ngũ Thi Lâm đang định giới thiệu Tô Minh thì Tô Minh đã bước đến trước “A Lam, đã lâu không gặp.”

Nói xong Tô Minh còn vỗ vai Hoàng Lam một cái.

“Ân, Tiểu Minh.” Hoàng Lam chỉ gật đầu mà không quay đầu lại, vẫn tiếp tục nhìn Ngũ Thi Lâm, ánh mắt có phần bất bình thường.

Tiểu Minh?

Cúi đầu, Ngũ Thi Lâm ngồi xuống, giả bộ lấy ba lô xuống kiểm tra, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Tiểu Minh, cách xưng hô thắm thiết a.

Dương Chi quay sang hỏi Hoàng Lam: “Sư huynh, hóa ra anh biết bạn học của Tiểu Lâm a?”

“Uhm.” Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Ngũ Thi Lâm.

“A? Sư huynh, anh nhìn gì đó? Trên người Tiểu Lâm có gì kỳ quái sao?” Nhìn theo ánh mắt của Hoàng Lam, Dương Chi nhìn thấy Ngũ Thi Lâm đang ngồi xổm xuống hình như đang tìm gì đó.

Ngũ Thi Lâm nghe thấy Dương Chi nói vậy, đứng vội dậy kiểm tra xem trên người có gì bất thường không.

“Tiểu Chi, xem hộ ta đi” xoay người lại, quay lưng về phía Dương Chi “Sau lưng ta có cái gì sao?”

Quay lưng về phía Dương Chi, thành ra Ngũ Thi Lâm lại quay mặt về phía Hoàng Lam.

Không dám đối mặt với Hoàng Lam, Ngũ Thi Lâm lấy tay trái phủi phủi tay phải rồi lại dùng tay phải phủi phủi tay trái, giả bộ như đang kiểm tra.

Hoàng Lam, sư huynh.

Lam Phong Hiểu Nguyệt, sư huynh.

Thế thì, Lam Phong Hiểu Nguyệt, chính là hoàng Lam trước mặt rồi?

“Không sao, sau lưng ngươi không có gì đâu” Dương Chi đi đến bên cạnh Ngũ Thi Lâm, đối diện Hoàng Lam, cười gian “Sư huynh a, rốt cuộc thì anh nhìn gì Tiểu Lâm nhà em thế?”

“Không có gì” Hoàng Lam tựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực, ánh mắt vẫn nhìn Ngũ Thi Lâm chăm chăm “Tiểu Chi, cô bạn này của em có phải cũng chơi game Mộng nhiều tam giới? Sao anh chưa hề nghe thấy em kể nhỉ?”

“A?” Dương Chi tròn mắt nhìn Hoàng Lam.

“Hay là” kiểm tra đi kiểm tra lại cái ba lô ở trong tay, Ông Dương lên tiếng “người được gọi là Tiểu Lâm ở trong game, nga, chính là Lâm Uyên Ngư Nhi, có phải chính là Thi Lâm muội muội trước mặt chúng ta a?”

Nói xong, Ông Dương còn ngẩng đầu cười “ha ha” với Ngũ Thi Lâm.

Dương Chi đang định trả lời thì Ngũ Thi Lâm lập tức cướp lời “Lâm Uyên Ngư Nhi gì cơ?” Mở to hai mắt nhìn Ông Dương “Các anh đang nói về cái gì thế?”

Tô Minh nghe thấy nàng nói vậy, nghi hoặc nhìn nàng.

Ông Dương gãi gãi đầu “Xấu hổ a, hóa ra là anh đoán sai.”

“Không sao mà” Ngũ Thi Lâm mỉm cười.

“Nhưng mà...” Ông Dương lại tiếp tục truy hỏi “Lần trước ta thấy Chi Chi có nói, Chánh Tại Thái Thảo học cùng trường với Lâm Uyên Ngư Nhi, chính là đại học S. Đây không phải là trường S sao?”

“Đầu heo a, trí nhớ của anh sao lại kém như vậy a...” Dương Chi lấy ba lô trong tay Ông Dương “Em nhớ là chưa hề nói cho anh, anh nhất định là nghe lầm.”

“Anh lần trước cũng nghe thấy” Hoàng Lam đi đến bên cạnh Tô Minh, tiện tay kéo hành lý cho Ngũ Thi Lâm.

“Ôi chao? Nhất định là em nói nhầm, ha ha, nói nhầm... Thật ra Lâm Uyên Ngư Nhi là em trai của Thi Lâm, Chánh Tại Thái Thảo là học ở trường S? Lần trước nghe Tiểu Lâm nói, nàng là bạn học của Thi lâm, ha ha...”

Nhìn thấy Hoàng Lam đang nhìn chăm chăm mình, Ngũ Thi lâm lập tức giải thích “Em không biết Chánh Tại Thái Thảo là ai.”

Ngay sau đó, xe đã đi đến.

Ngũ Thi lâm lập tức với tay lấy hành lý, vô tình đụng vào tay Hoàng Lam. Nhưng mà nàng không để ý, quay sang Dương Chi nói: “Xe đến rồi, chúng ta đi thôi.”

Nhìn bóng xe đi xa dần, Hoàng Lam thả lỏng tay phải, quay sang nhìn về phía Tô Minh - người vẫn chưa kịp phản ứng gì từ khi nghe được tin Chánh Tại Thái Thảo cũng học ở trường S.

Hơn nữa, lần trước ở trên thư viện, đây là lần thứ hai hấn chạm vào tay nàng.

Thật sự rất giống nàng.

Chẳng lẽ, nàng chính là nàng sao?

“Thật bất ngờ, Chánh Tại Thái Thảo lại là bạn học của ta” trong đầu Tô Minh lúc này, suy nghĩ chồng chéo lên nhau, thật rối bời.

“Việc này người tự giải quyết đi.”

“Nhưng thật ra bạn học Thi Lâm của người, ta cảm thấy nàng rất giống một người...”

“Hả?” Tô Minh nhìn Hoàng Lam “Ai?”

Mà Hoàng Lam chỉ vỗ vỗ vai Tô Minh.

“Chúng ta cũng nên về nhà thôi.”

Ở trên xe, Ngũ Thi Lâm quay sang trách Dương Chi chút xíu nữa đã để lộ nàng chính là Lâm Uyên Ngư Nhi.

Nhìn thấy vẻ mặt bé ngoan biết lỗi của Dương Chi, Ngũ Thi Lâm quyết định tha cho Dương Chi.

“Tóm lại, sau này người đừng nói lung tung a.”

“Biết rồi” Dương Chi mếu máo, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, lập tức quay sang tấn công Ngũ Thi Lâm “Bạn thân mến, Chánh Tại Thái Thảo là bạn học nào của người a?”

“Khụ khụ” nhìn ra ngoài cửa sổ “Nàng bảo ta phải giữ bí mật.”

“Hừ, không nói thì không nói.”

“Ta có một điều muốn hỏi người” Ngũ Thi Lâm nhìn sang Dương Chi đang chuẩn bị ngủ “Người có thù hằn gì với Ngàn Khuynh Nhi a? Ta không tin chỉ vì lần trước làm nhiệm vụ nàng không thêm máu cho người mà căm thù nàng... Các người xảy ra chuyện từ bao giờ thế?”

“Hừ hừ! Người không nói cho ta biết, ta cũng không nói cho người” nhắm mắt lại “Tóm lại, tối nay, ta muốn hành hạ nàng ta đến chết. Quyết đấu với ta... Không có cơ hội đâu.”

Một lúc lâu sau, Ngũ Thi Lâm vẫn không dám hé răng nói gì.

Mở to mắt, Dương Chi nhìn theo Ngũ Thi Lâm ra ngoài cửa sổ “Sao người lại không hỏi nữa?”

“Hỏi người...” mỉm cười “Có ích sao? Người vốn không chịu nói.”

“Được rồi, ta nói vậy.” Dương Chi tựa đầu vào vai Ngũ Thi Lâm “Cho ta mượn vai dựa vào một chút, ở trên xe ngủ chẳng thoải mái gì cả, cũng chẳng có gối...”

“Ngàn Khuynh Nhi là Vương Thanh Thanh” tiếp tục nói nhỏ “Ta cũng mới biết được mấy hôm.”

Wang Thanh Thanh?

Ngũ Thi Lâm lập tức hiểu vì sao Dương Chi lại ghét Ngàn Khuynh Nhi đến thế.

22. Chương 22

Edit: Mogami

Về nhà phải nghe mẹ nàng cầu nhậu, nàng vội khen tài năng nấu nướng của mẹ. Ăn cơm chiều xong, Ngũ Thi Lâm liền về phòng khởi động máy tính.

Bây giờ đã là tám giờ hơn rồi, trận quyết chiến của Chi Thảo Đình Lan với Ngàn Khuynh Nhi chắc cũng chuẩn bị bắt đầu rồi.

Ngũ Thi Lâm đăng nhập cả tài khoản Lâm Uyên Ngư Nhi và Chánh Tại Thái Thảo để tìm cách tăng cấp độ bạn bè.

Cùng đánh quái một lần, mức độ bạn tốt cũng chỉ tăng được một chút. Mà muốn kết hôn thì mức độ bạn tốt của hai người phải đạt tối thiểu là 999 điểm. Nhìn mức độ bạn tốt của hai nhân vật, Ngũ Thi Lâm thở dài: bao giờ cho đủ điểm để kết hôn đây a?

Hơn nữa, Chánh Tại Thái Thảo bây giờ mới đạt cấp 148, còn phải mất rất nhiều thời gian để luyện lên cấp độ 150 nữa.

Được rồi, mở túi vật phẩm.

Được rồi, còn có mấy trăm vạn.

Được rồi, ta đi mua tú cầu thôi.

Cái gọi là tú cầu, chính là vật phẩm trong Mộng nhiều tam giới có tác dụng làm tăng mức độ bạn tốt giữa nhân vật nam và nhân vật nữ nhiều nhất. Nhân vật nữ tung tú cầu cho nhân vật nam, thật ra chính là ‘cho’; sau khi nhân vật nữ đem tú cầu cho nhân vật nam, mức độ bạn tốt giữa hai người sẽ tăng 50 điểm, điều kiện bắt buộc là hai người phải là bạn tốt của nhau.

Nếu hai người không phải là bạn tốt của nhau, nhân vật nữ đem tú cầu cho nhân vật nam, mức độ bạn tốt của hai bên không những không được tăng thêm mà tú cầu cũng sẽ được chuyển đến cho nhân vật nam giữ.

Hic hic, nàng là người nghèo a.

Box tin nhắn lại nhấp nháy.

“Tiểu Lâm, hệ thống đúng là quá đáng, cho đề thi về xã hội a. Haiz, ta làm sao có thể trả lời nhanh được bằng Ngân Khuynh Nhi cơ chứ. Nếu hệ thống ra đề về tự nhiên thì có phải tốt không cơ chứ.”

Lạch cạch bàn phím, Ngũ Thi Lâm tìm cách an ủi nàng.

“Từ từ sẽ có thôi mà, bây giờ Ngân Khuynh Nhi có lợi, không chừng lần tới sẽ có lợi cho người đó.”

Gửi tin nhắn xong, Ngũ Thi Lâm bắt đầu chuẩn bị tăng mức độ bạn tốt, chọn phát tin nhắn trên kênh thế giới, tại ô chat, gõ tin nhắn thu mua.

Kênh thế giới.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Thu mua tú cầu, ai muốn bán thì pm ta, ID74741, Lâm Uyên Ngư Nhi.

Có điều, Ngũ Thi Lâm không nghĩ ra là, nàng viết tin thu mua đơn giản như vậy, mọi người sẽ lại nói linh tinh về nguyên nhân nàng thu mua, lại trở thành đối tượng bàn tán trên Thế giới.

Kênh thế giới.

[Sa phát đăng 1 hào]: Ai chiến thắng sẽ chiếm được Lâm Uyên Ngư Nhi ~ Sa phát. pha.

[Thất thất quân]: Trời ơi, chẳng lẽ Lâm Uyên Ngư Nhi định kết hôn cùng người chiến thắng trong trận quyết đấu sao? Hệ thống còn chưa thông báo ai là người thắng mà, chờ tin tức.

[Cô đơn № giáo chủ]: Bản giáo chủ không thích mấy chỗ ồn ào ~ Cô đơn.

[Cầm hoa cúc chạy khắp nơi]: Nếu mà Chi Thảo Đình Lan thắng, chẳng lẽ...

[Ăn dưa chuột]: Chẳng lẽ, nếu Chi Thảo Đình Lan thắng thì nàng sẽ ly hôn!?

[Cô đơn № Chu tước]: Tỷ tỷ ta đây không thích xem kịch ~ Cô đơn.

[Cô đơn № Huyền Vũ]: Đệ Đệ ta không thích chen lấn ~ Cô đơn.

[Cô đơn № Thanh Long]: Gia ta không thêm chen lấn ~ Cô đơn.

[Cô đơn № Bạch Hổ]: Ca ca ta không thích tiểu thuyết ~ Cô đơn.

[Ta yêu đánh bạc 200]: Đặt cược đề, đặt cược đề, cuối cùng thì Lâm Uyên Ngư Nhi thu mua tú cầu là vì ai? Chi Thảo Đình Lan? Hay là Ngân Khuynh Nhi?

[Vũ Nhất Kiếm]: Đừng mang lão bà của ta vào việc này, ai còn cố tình PK với ta!

[Hệ thống]: Ta yêu đánh bạc 200 phá hoại không khí trò chơi, đưa đến tịnh không tu hành, đồng thời cấm phát ngôn trong vòng 7 ngày. Trân trọng thông báo, mong các bạn giữ gìn không khí trong lành, cảm ơn các bạn.

[Hoài niệm quá khứ]: ...Hệ thống thật đúng lúc a...

.

Được rồi, nàng sai rồi, nàng không nên dùng nhân vật Lâm Uyên Ngư Nhi để thu mua tú cầu.

“Thanh danh” của Chánh Tại Thái Thảo vẫn còn chưa quá nổi tiếng, để Chánh Tại Thái Thảo thu mua đi.

Kênh thế giới.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Thu mua tú cầu, muốn lấy tiền pm ta >..
~=>

[Sa phát đăng 2 hào]: Sa phát ta không còn giá trị nữa rồi.

[Xem đi xem đi]: Trời đêm cho ta đôi mắt sáng, ta dùng nó để đi xem gian tình. Thái Thảo muội muội, muội lần trước còn chưa để ta phỏng vấn a.

[Hoa cúc bay đầy trời]: Chủ nhân áo choàng tình nhân a a a.

[Cầm hoa cúc chạy khắp nơi]: Cùng thu mua tú cầu với Lâm Uyên Ngư Nhi, có vấn đề a, có vấn đề!!

Sau đó, trên kênh Thế giới lại xuất hiện bang đối nghịch của bang Cô đơn cùng bang Tương du.

[Khinh bỉ Cô đơn bang]: Cô đơn bang các người cô đơn cái gì? NND, mỗi ngày đều thấy các người kêu cô đơn, ta phải a!

Chướng khí lại tung bay mù mịt trên Kênh thế giới.

Cố gắng bình tĩnh tìm cách gia tăng mức độ bạn tốt của hai nhân vật. Ngũ Thi Lâm cũng có thói quen ào lên thế giới hóng chuyện.

Sao mà bọn họ cũng lại giống như nàng chứ, đầy nhiệt huyết theo đuổi mấy vở kịch này!

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Bỗng nhiên, box tin nhắn của Chánh Tại Thái Thảo lại sáng.

Cứ nghĩ là tin nhắn giao dịch, mở ra thì hóa ra không phải.

“Thải thải, quyết định sẽ kết hôn với Lâm Uyên Ngư Nhi sao?” Là U u thiên bất lão.

“Đúng vậy, U u tỷ.”

“Ai, ta lại cứ tưởng người...”

Tưởng ta nói chơi thôi phải không?

Hai mắt không rời màn hình, Ngũ Thi lâm tiếp tục gõ bàn phím “U u tỷ, ta chơi Mộng nhiều tam giới cũng đủ lâu rồi, cứ mãi nhìn Hệ thống thông báo người khác kết hôn... Ta đột nhiên cũng rất muốn thử một lần.”

Một chút sau, lại có tin nhắn của U u thiên bất lão.

“Được, ta tôn trọng người. Vừa hay ta cũng có mấy cái tú cầu, chờ ta làm xong phó bản nhiệm vụ, ta sẽ cho người.”

“OK >..< ~,=” cảm=” ơn=” u=” u=” tỷ.”=”>

“Nhỏ ngốc. Nhớ là đừng để bị lừa đấy. Tú cầu tung từng đóa một, tung một đóa xong thì xem mức độ bạn tốt có tăng lên hay không.”

“Được, hiểu rồi.”

U u thiên bất lão lo lắng như vậy cũng là chuyện bình thường.

Có một thời gian trên Mộng nhiều tam giới xuất hiện một kẻ chuyên môn lừa gạt để trộm tú cầu.

Tú cầu là do nhân vật nữ tung ra, tên trộm này luôn tìm cách cầu hôn với người chơi nữ, nói là hắn sẽ bỏ tiền để kết hôn. Đến lúc thu mua tú cầu, hắn sẽ nói là tiền đang cho bạn mượn, để cho nữ nhân kia đi mua tú cầu.

Đợi đến khi nhân vật nữ chuẩn bị tung tú cầu, hắn sẽ lén lút gỡ bỏ trên danh sách bạn tốt, thế nên nhân vật nữ sẽ không được tính là tung tú cầu mà chính là đem tú cầu đưa cho tên trộm này. Chờ đến khi nữ nhân kia bảo hắn cùng đi kết hôn, phát hiện ra mức độ bạn tốt không hề tăng được chút nào, muốn tìm hắn xử lý thì hắn đã nhanh tay logout rồi.

Nhưng mà Ngũ Thi Lâm nhìn hai nhân vật của chính mình, cười thầm, tình huống này không thể xảy ra với nàng a.

“Bực mình! Ta ghét nhất là mấy trò may rủi. Hệ thống đúng là quái đản, không hiểu sao lại xuất hiện cái phần thi về ngũ hành bát quái? Cũng may là Ngân Khuynh Nhi đã trả lời sai rồi.”

Tiếp tục an ủi.

Tiếp tục thu mua tú cầu.

“A ha ha, số ta đúng là may mắn a, chơi đoán số, ta thắng. Lần đầu tiên ta thấy biết ơn xác suất của hệ thống nha.”

Một lúc sau.

“Cuối cùng cũng có thể đấu võ, trận cuối cùng.”

Ngay từ lúc nghe Chi Thảo Đình Lan oán thán, an ủi nàng một chút thì Chánh Tại Thải Thảo cũng đã thu mua được một ít tú cầu.

Nhìn túi vật phẩm, rồi lại được U u thiên bắt lão đưa tú cầu cho Chánh Tại Thải Thảo, cộng với giao dịch thu mua tú cầu của Lâm Uyên Ngư Nhi, cuối cùng cũng đủ rồi.

Được rồi, bắt đầu tung tú cầu thôi.

“Tiểu Lâm, ra đây mẹ nhờ chút!” Mẹ nàng gọi với vào từ phòng khách.

“Vâng, con ra đây!”

Đành phải tạm dừng công việc.

Tú cầu mới tung được có một cái.

“Chị, mẹ gọi chị ra kìa” Ngũ Thi Lang bước đến, đứng sau Ngũ Thi Lâm.

“Ừ” Ngũ Thi Lâm đứng dậy, bước ra cửa phòng.

“Tiểu Lang, tung tú cầu hộ chị, chị quay lại ngay.”

“Được, cứ mua đồ ăn ngon trả công cho em là được.”

Vì thế ô long sự kiện lại được bắt đầu.

chương 23

Edit: Mogami

Ngũ Thi Lâm vừa bước ra khỏi cửa, Ngũ Thi Lang đã đến ngồi trước máy tính, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ mà chị gái giao phó.

Nhận được lời mời của một người bạn, Lam Phong Hiểu Nguyệt đi tới trạm dịch.

“Đoàn xe chuẩn bị đi đến Ngô thành, thiếu hiệp có đi không? A. Làm phiền lão đưa ta đi cùng; B. Ta còn muốn đi dạo một lúc.”

Ngay lúc Lam Phong Hiểu Nguyệt chuẩn bị chọn A thì trên màn hình trò chơi xuất hiện một dòng chữ.

“Chánh Tại Thải Thảo tung cho bạn một đóa tú cầu, mức độ bạn tốt tăng 30.”

“Chánh Tại Thải Thảo tung cho bạn một đóa tú cầu, mức độ bạn tốt tăng 30.”

Hoàng Lam nhìn thấy thông báo này của hệ thống, cảm thấy rất ngạc nhiên. Sau đó liền gửi tin nhắn đến cho Chánh Tại Thải Thảo: “Thải Thảo, chuyện này là sao vậy?”

Nhưng Chánh Tại Thải Thảo không trả lời, hệ thống ngừng lại trong chốc lát rồi lại tiếp tục.

“Chánh Tại Thải Thảo tung cho bạn một đóa tú cầu, mức độ bạn tốt tăng 30.”

...

Trước mặt, hệ thống thông báo câu này rất nhiều lần.

Nhìn lướt qua đám người ồn ào ở trạm dịch, bỗng nhiên Hoàng Lam phát hiện ra bóng dáng hắc y độc hành hiệp: Lâm Uyên Ngư Nhi.

Nhớ ra lúc trước Lâm Uyên Ngư Nhi cũng thông báo thu mua tú cầu, Hoàng Lam chợt nghĩ ra điều gì đó.

Mở danh sách bạn tốt, di chuột, click vào Chánh Tại Thải Thảo.

Bỏ qua toàn bộ những thông tin khác, Hoàng Lam chỉ chú ý tới một dòng.

Mức độ bạn tốt: 1056

Kênh thể giới.

[Hệ thống]: Người chơi Chánh Tại Thải Thảo tung tú cầu kén chồng, người chơi Lam Phong Hiểu Nguyệt may mắn nhận được tú cầu, mức độ bạn tốt đã vượt qua 1000, xứng đáng là thiếu hiệp độc kiếp ngoạn giang hồ, hồng nhan ái mộ tú cầu phao.

Trong Mộng nhiều tam giới, mỗi khi mức độ bạn tốt của người chơi nam và nữ vượt qua 1000, trong đó có ít nhất 500 điểm không phải đạt được do tung tú cầu thì hệ thống sẽ thông báo tin này trên Thế giới, không quan trọng hai người đó có muốn như thế hay không.

Mọi người nhìn thấy thông báo này lại bắt đầu bàn tán.

[Vô nại]: Khinh bỉ kẻ có tiền, Khinh bỉ kẻ có tiền, Khinh bỉ những kẻ giàu có, Khinh bỉ, khinh bỉ....

[Diệp luyến]: Họ thích được nổi tiếng, muốn được xuất hiện trên Thế giới để mọi người biết đến (icon trừng mắt)

[Thất thất quân]: Cứ tưởng rằng 2 nàng tranh nhau một chàng, linh xa nữ Thải Thảo xông vào chiếm đoạt. Không ngờ mục tiêu của Chánh Tại Thải Thảo không phải Lâm Uyên Ngư Nhi, mà là vị hòa thượng trong sạch kia.

[Luyến § Vô ngữ]: Thất thất quân, người nói cho đúng, cái gì mà hòa thượng trong sạch?!? Thiện tâm đường không phải là hòa thượng.

[Thất thất quân]: Sao lại không phải là hòa thượng? Người không thấy trang phục cao cấp của thiện tâm đường đều là trang phục của hòa thượng sao?

[Khẩu hờ]: Ai, mấy lão bà của ta đều bị hòa thượng bắt cóc!! Khinh bỉ lũ hòa thượng!

[Hoài niệm quá khứ]: Hóa ra Lâm Uyên Ngư Nhi vẫn chờ kết quả quyết đấu của hai người kia. Xứng đáng để cá độ a!! Mọi người mau đoán xem, cuối cùng Lâm Uyên Ngư Nhi sẽ cưới người nào!!

Vì thế, trên thế giới lại tiếp tục ồn ào, chuyện hay ở server ngũ nguyệt thạch lưu này mãi mãi sẽ không hết.

Đương nhiên, những người buôn bán vô cùng oán hận.

Nhưng mà oán hận của bọn họ cũng bị chìm xuống dưới những lời bàn tán.

Đến khi Ngũ Thi Lâm trở lại phòng, Ngũ Thi Lang quay đầu lại, ánh mắt mờ ám nhìn nàng.

Ngũ Thi Lâm ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Lang, ánh mắt của em là có ý gì đấy?”

“Chị a, em không nghĩ là trong trò chơi chị lại cối mở như vậy a...”

“Cối mở? Cái gì cối mở?”

“Chắc chắc, chủ động tung tú cầu cho nam nhân...”

Lườm Ngũ Thi Lang một cái, Ngũ Thi Lâm bước đến trước bàn máy tính “Tú cầu tung xong rồi hả?”

“Tung xong rồi, em tung tú cầu rất thần tốc a.”

Nàng thầm khinh thường, em vốn là người có kinh nghiệm, tung tú cầu không nhanh mới là lạ đó.

Tuy rằng, có kinh nghiệm cũng không liên quan gì tới việc tung nhanh hay chậm.

“Tốt lắm” kéo một cái ghế ngồi bên cạnh Ngũ Thi Lang “Mau đưa hai nhân vật đến miếu nguyệt lão đi.”

“Hai nhân vật?” Cau mày nhìn Ngũ Thi Lâm, Ngũ Thi Lang mở miệng hỏi “Nhân vật Lam Phong Hiểu Nguyệt không phải là tài khoản của chị, em làm thế nào đưa được cả hai nhân vật đi?”

“Cái gì?” Sao lại nhắc đến Lam Phong Hiểu Nguyệt ở đây?

“Chị, chị xấu hổ không dám kết hôn với người ta, sao chị không tự điều khiển hai nhân vật kết hôn với nhau rồi chị bảo anh ta online lại sau?”

Vì thế khuôn mặt Ngũ Thi Lâm trở nên xám xịt nhưng rồi đến khi nhìn thấy Ngũ Thi Lang click vào ID Lam Phong Hiểu Nguyệt, nhìn đến dòng mức độ bạn tốt đã vượt qua 1000 thì mặt nàng đã chuyển thành màu đen.

Đề lên cánh tay đang gõ phím của Ngũ Thi Lang, Ngũ Thi Lâm gần từng tiếng: “Ngũ —— Thi —— Lang!”

Bị một tiếng thét chói tai như vậy, Ngũ Thi Lang ngừng gõ bàn phím “Chị à, bị làm sao thế?”

“Em đem tú cầu tung cho Lam Phong Hiểu Nguyệt?” Nàng nói rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng.

“Vâng, chị bảo em tung tú cầu hộ chị, nhưng lại không bảo em tung cho ai, em xem trong danh sách bạn tốt, ngoài Túy Thanh Sam đang không online, chỉ có nam nhân vật Lam Phong Hiểu Nguyệt có mức độ bạn tốt với chị cao nhất.”

“Thế là em không tung tú cầu cho Lâm Uyên Ngư Nhi – là nhân vật của chị gái yêu quý của em ư?”

“Ai lại cùng chính bản thân mình kết hôn chứ?” Tiếp tục thao thao bất tuyệt “Túy thanh sam không online, mà Lam Phong Hiểu Nguyệt lại online; anh ấy không chỉ online, lại còn đang đứng ở ngay gần chị. Không ném cho anh ấy thì ném cho ai chứ.”

“Em là loại nhân yêu...”

“Chị đúng là đồ phù thủy...” Ngừng một chút “Chị, chị còn mắng em là nhân yêu nữa thì chị tự đi mà lo bữa ăn đêm nhé!”

Không để ý tới nó nữa, Ngũ Thi Lâm tiếp tục chuyển cửa sổ trò chơi.

Nhìn thấy Ngũ Thi Lâm tay chân luống cuống trước máy tính, Ngũ Thi Lang nhận ra quả thực mình đã tung tú cầu sai người.

“Chị à, em ra ngoài trước đây. Trận đấu của em bắt đầu rồi.”

Nói xong, nhanh như chớp bước ra khỏi phòng.

Mà Ngũ Thi Lâm rất bối rối ngồi trước máy tính.

Nhìn thấy box tin nhắn đèn nhấp nháy liên tục, Ngũ Thi Lâm click mở ra.

“Thải Thải, chuyện gì thế này? Không phải người nói sẽ kết hôn với Lâm Uyên Ngư Nhi sao?” Là U u thiên bất lão. Tin nhắn được gửi đến từ vài phút trước.

Lạch cạch gõ phím, Ngũ Thi Lâm nghĩ chỉ cần dựa vào U u thiên bất lão, lớn tiếng chỉ trích em nàng gây tội là được “U u tỷ, có chút nhầm lẫn, tại em trai ta tung tú cầu nhầm người.”

Mở mấy tin nhắn cũ hơn, đều chỉ là một dòng “????” của U u thiên bất lão.

Kéo xuống dưới một chút, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy tin nhắn của đương sự Lam Phong Hiểu Nguyệt: “Thải Thải, chuyện này là sao vậy?”

Thế này thì dù nàng có ném em trai nàng xuống hoàng hà đang cuộn cuộn sóng, chỉ sợ cũng không thể rửa sạch ô long lần này được.

Cân nhắc một lúc, Ngũ Thi Lâm quyết định trả lời “Ngại quá, là hiểu lầm, hiểu lầm. Ta vừa mới ra ngoài một chút, có nhờ một người bạn tung tú cầu hộ, nhưng mà bạn ta tung nhầm người rồi.”

Nhìn đến mức độ bạn tốt với Lam Phong Hiểu Nguyệt đã hơn 1000, nhìn sang mức độ bạn tốt với Lâm Uyên Ngư Nhi mới có 400, Ngũ Thi Lâm mở túi phẩm, một lần nữa xem dự trữ của nàng.

Đường cùng, lần này đúng là đâm vào ngõ cụt rồi.

Chuyển cửa sổ trò chơi, tiếp tục mở túi vật phẩm của Lâm Uyên Ngư Nhi, Ngũ Thi Lâm lại càng hối hận: thôi rồi, tiền cũng hết rồi.

Thằng em trai của nàng tiêu tiền thật giỏi quá đi!

Nếu biết trước được thì nàng đã chẳng thèm nhờ nó rồi.

Nhìn thấy box tin nhắn của Lâm Uyên Ngư Nhi đang nhấp nháy liên hồi, Ngũ Thi Lâm dốc toàn bộ phần sức lực còn lại mở ra.

Quả nhiên là Chi Thảo Đình Lan.

“Tiểu Lâm, không phải người định kết hôn cùng Chánh Tại Thái Thảo sao? Sao nàng ta lại tung tú cầu cho Lam Phong Hiểu Nguyệt? Mọi chuyện thay đổi rồi à?”

“Không phải...” Tay gõ, Ngũ Thi Lâm trong lòng đau như cắt “Là nàng ấy tung tú cầu cho nhầm người.”

Mấy trăm vạn ngân lượng a! Chỉ vì không tập trung chú ý tung tú cầu mà đã bốc hơi cả rồi.

Chuyển cửa sổ trò chơi sang bên Chánh Tại Thái Thảo, tiếp tục đọc tin nhắn.

“Tung nhầm người rồi?” Là Lam Phong Hiểu Nguyệt.

Tiếp tục mở tiếp “Chúng ta đã đâm lao thì phải theo lao, tiếp theo nên thế nào? Số tú cầu đó, cũng không nên lãng phí!”

Coi như mình vẫn chưa ngồi vào máy tính, kéo xuống, tiếp đó, vẫn là Lam Phong Hiểu Nguyệt “Bỏ đi, ta vừa mới đánh quái, có nhặt được một vũ khí thích hợp cho linh xa nữ dùng, coi như là ta bồi thường cho muội, được không?”

Lạch cạch gõ phím “Người nhầm lẫn là ta, không thể để huynh phải gánh vác được ~(@^__^@)~ lần này coi như là ta đang luyện tập để tung tú cầu cho tốt...”

Tập tung tú cầu, tập đến mức trở thành kẻ nghèo hèn.

Đang định quay sang trách mắng Ngũ Thi Lang, đột nhiên Ngũ Thi Lâm nghĩ ra, đằng nào thì tú cầu cũng tung mất rồi, nên nàng quyết định bỏ qua: “À này, chị cũng không thích ăn rau sống đâu.”

Nói xong, chọn vào nút Logout.

Nhìn xuống thông báo ở góc phải màn hình “Bạn tốt Chánh Tại Thái Thảo đã đăng xuất.” Hoàng Lam thở dài.

Chuyển cửa sổ trò chơi sang bên Lâm Uyên Ngư Nhi, Ngũ Thi Lâm mở túi vật phẩm, nan giải a.

Tiền trôi như nước.

Lòng nàng đau như cắt.

Ngũ Thi Lang đúng là ăn hại a.

Đang nghĩ xem có cách nào kiếm được tiền, bỗng Ngũ Thi Lâm nhìn thấy mấy dòng tin trên kênh thể giới, buồn phiền trong lòng nàng cũng dần dần nguôi ngoai.

Khi Mộng nhiều tam giới mới mở ra, tên của các server được lấy từ các tháng trong năm, không ngờ rằng mỗi server lại có một đặc điểm độc đáo riêng, ví dụ như server ngũ nguyệt thạch lưu này, tin đồn nhiều, kịch hay cũng nhiều.

Kênh thể giới.

[Cầm hoa cúc chạy khắp nơi]: Hừ ~ lão lương đã chờ ở miếu nguyệt lão lâu như vậy rồi mà sao vẫn chưa thấy hai người các người đến hả?

[Ta oán a]: Lãng phí thời gian của lão tử ta quá a, rút cuộc thì bọn họ có định kết hôn với nhau không? Ta muốn hệ thống phát kẹo cưới cho ta, ta muốn kẹo cưới!

[Ta xinh đẹp như hoa]: Ai da da, miếu nguyệt lão đông như vậy, bọn họ sẽ không nhờ đến bà mối đấy chứ? Haizzz, khuôn mặt nhỏ bé của ta cũng bị các người xô đẩy xây xẩm mặt mày, ghét quá đi.

[Ta phong lưu phóng khoáng]: Nương tử a, lần sau nàng đừng đến những nơi đông người như vậy nữa.

Nàng cũng phải tham gia cho vui vẻ chứ nhỉ!

Bỗng nhiên, hệ thống thông báo.

[Hệ thống]: Trận quyết chiến trên đỉnh Tuyết sơn, trải qua cuộc chiến cam go, hai vị thiếu hiệp Chi Thảo Đình Lan và Ngàn Khuynh Nhi đã tỉ thí qua nhiều hiệp đấu. Cuối cùng, người chơi Chi Thảo Đình Lan đã thắng Ngàn Khuynh Nhi 2 hiệp đấu, trở thành người chiến thắng trong trận quyết đấu này.

Thông báo này chắc hẳn sẽ lại trở thành một đề tài nóng hổi trên Kênh thể giới, Ngũ Thi Lâm mở box tin nhắn.

“Bạn thân mến, ta thắng a ~” Chi Thảo Đình Lan gửi thêm một icon cười toe toét cho nàng.

“Ta còn tưởng rằng người sẽ tìm ta khóc lóc kêu than chứ!”

“Ha ha, người nghĩ ta là ai hả? Tên nhóc Vũ Nhất Kiếm cũng không làm ta khóc được a ~ mau đến đây đi, Vũ Nhất Kiếm đã chuẩn bị tiệc rượu cho ta để ăn mừng thắng lợi, đến duyệt tâm khách sạn đi ~

Chọn một icon mỉm cười “Lão công của người tin tưởng người hoàn toàn a. Nhờ mà trận này người thua, tiệc này sẽ trở thành tiệc an ủi cho người.”

“Hừ! Tiệc an ủi cũng được lão công của ta chuẩn bị rồi... Hắc hắc, nói tiệc an ủi mới nhớ, tiệc đó bây giờ chuyển cho Ngàn Khuynh Nhi là được rồi? Hắc hắc hắc...”

“Người đúng là đều...”

Định đến duyệt tâm khách sạn muộn một chút, rồi chào hỏi Vũ Nhất Kiếm và Lam Phong Hiểu Nguyệt vài câu rồi Lâm Uyên Ngư Nhi sẽ không làm gì nữa.

Kì lạ, tại sao lại không vào được nhỉ?

Kênh thể giới.

[Ngàn Nhu Nhi]: Chi Thảo Đình Lan là loại tiện nhân! Người tưởng là thắng được Ngàn Khuynh Nhi nhà chúng ta chắc? Chẳng qua là do hệ thống không công bằng? Để chúng ta đưa người đi gặp Tiểu Bạch quân.

Tiểu bạch quân chính là Bạch vô thường.

[Chi Thảo Đình Lan]: Loại đánh lén như các người chấp làm gì? Đúng là không biết xấu hổ, sao các người không quanh mình chính đại diện tỉ thí với ta đây. Hừ, các người đúng là bỉ ổi, năm người cùng xông vào đánh lén ta!

“Ô ô ô, Tiểu Lâm, ta bị chúng nó đánh lén. Bạn bè của Vương Thanh Thanh có khác, quả nhiên là đều như nhau.”

23. Chương 24

Edit: Mogami

“Ô ô ô, Tiểu Lâm, ta bị chúng nó đánh lén. Bạn bè của Vương Thanh Thanh có khác, quả nhiên là đều như nhau.”

Lúc Ngũ Thi Lâm nhận được tin nhắn này thì Kênh thể giới đã trở nên vô cùng náo nhiệt.

Bạn bè của Chi Thảo Đình Lan đang khẩu chiến cùng gia tộc Ngàn năm; Gia tộc Ngàn năm đều ở trong Vô ưu giáo, còn bạn bè của Chi Thảo Đình Lan phần lớn đều thuộc bang Tung hoành tứ hải, hơn nữa, trước đây hai bang phái này vốn đã không ưa nhau, thế là bỗng nhiên ân oán cá nhân giữa Chi Thảo Đình Lan cùng với Ngàn Khuynh Nhi nay đã trở thành trận chiến giữa hai bang phái.

Kênh thế giới.

[Hoa thủy tiên]: Ta chưa bao giờ tưởng tượng được, trưởng lão Chi Thảo Đình Lan của bang chúng ta lại bị khi dễ thảm như vậy... Nếu như chúng ta bỏ qua chuyện này... Haiz, ta thật sự không muốn thông báo...

[Hoa thủy tiên]: Kể từ giờ phút này trở đi, Vô ưu giáo chính là kẻ thù của Tung hoành tứ hải. Gặp phải lũ kẻ thù ngứa mắt, bằng hữu gần xa, tiện chiêu nào, chém chiêu đó, quang minh chính đại giải quyết mối thù này!

[Xem đi xem đi]: Ta hiểu rõ mọi chuyện xung quanh ân oán của hai bang phái này, bên nào muốn ta mở topic trên diễn đàn để thông báo điều gì thì liên lạc với ta, đảm bảo nội dung sẽ vô cùng phù hợp với yêu cầu của các người.

[Khẩu hồ]: Khinh bỉ lũ người này, khinh bỉ lũ người này, khinh bỉ cái lũ phá hoại hòa bình của nhân loại...

[Hoa cúc bay đầy trời]: Im lặng cầu trời. Hy vọng server này sẽ không giống như server tịch nguyệt mai hoa mỗi ngày đều là chiến tranh, thần kinh của ta sẽ không chịu được a, không chịu được...

[Ngân niệm nhi]: Tung hoành tứ hải, các người tưởng các người là ai chứ? Sau này, gia tộc Ngân năm chỉ cần gặp người của Tung hoành tứ hải, không cần biết đó ai, gặp ai giết người đó!

[Mở shop kiếm tiền]: Các người có để chúng ta buôn bán nữa không hả? Chửi cái gì mà chửi? Muốn đánh chửi nhau thì lăn sang bên Tịch nguyệt đi!

Sau đó lại là một trận náo nhiệt.

Đương nhiên, trong đó không thể thiếu Sa phát đảng, Tương du đảng, Cô đơn bang.

“Tiểu Lâm, ta thăm rồi a... Bang chủ Hảo âm vốn không ưa gia tộc Ngân năm, thế là lấy việc của ta làm ngòi nổ...”

Ngũ Thi Lâm chuẩn bị trả lời thì nghe thấy Ngũ Thi Lang gọi từ ngoài vào.

“Chị ơi, nhanh ra ăn khuya nào...”

“Chị biết rồi.”

Tiếp tục gõ bàn phím, nói thêm vài câu với Chi Thảo Đình Lan.

“Biết rồi, ta chuẩn bị ra ngoài ăn đêm, ta rất nhanh sẽ quay lại...”

“Người lần nào cũng bảo rất nhanh sẽ quay lại...”

Tắt cửa sổ trò chơi, Ngũ Thi Lâm phóng ra khỏi phòng, đi thưởng thức tài năng nấu ăn của em nàng.

Sáng sớm hôm sau, Ngũ Thi Lâm nhanh chóng chuẩn bị một chút, chuẩn bị đi cùng mẹ nàng sang nhà bà ngoại.

Đi đến cửa nhà, Ngũ Thi Lâm lại quay lại, bước vào phòng Ngũ Thi Lang, đông dài một lúc.

Tự biết tối hôm qua mình đã nhầm lẫn, chọc giận Ngũ Thi Lâm, Ngũ Thi Lang chỉ còn cách ngồi im nghe Ngũ Thi Lâm kêu gào một trận nữa.

Trước khi đi sang nhà bà ngoại chơi vài ngày, Ngũ Thi Lâm giao lại hai nhân vật cho Ngũ Thi Lang. Nếu đến khi Ngũ Thi Lâm trở về mà mức độ bạn tốt giữa hai nhân vật vẫn chưa qua được 999 thì Ngũ Thi Lang sẽ tùy Ngũ Thi Lâm xử lý.

Còn có một điều quan trọng là cho dù bất cứ ai nói chuyện với Lâm Uyên Ngư Nhi hoặc Chánh Tại Thái Thảo thì đều phải trả lời “Ta không phải tỷ ấy/huynh ấy”. Mục đích để Ngũ Thi Lang không nói linh tinh.

Giao công việc xong, Ngũ Thi Lâm theo mẹ lên đường.

Trên xe, mẹ nàng gặp lại một bạn học cũ, tán chuyện rôm rả thành ra Ngũ Thi Lâm bị ném qua một bên. Không có việc gì làm, Ngũ Thi Lâm đành lấy điện thoại đi động ra, ngồi chat với Dương Chi.

“Tiểu Lâm a, bao giờ người về?”

“Ta định đi năm sáu ngày. Hôm nào về là có thể mời người ăn kẹo cưới rồi.”

“Hả? Tốt tốt ~ Tiểu Lâm thân mến, trước đây người thu thập nhiều kẹo cưới như vậy, có phải là để chuẩn bị cho ngày đó không?”

“Sao người biết? Người là con giun trong bụng ta sao?”

“Ta là gì kệ ta, ta cũng sẽ không bao giờ hết khinh bỉ cái lũ gia tộc Ngàn năm! Khinh bỉ khinh bỉ! Ta lại vừa bị chúng nó đánh lén!”

Mỉm cười, tưởng tượng về mặt của Dương Chi lúc này, Ngũ Thi Lâm đang định trả lời thì tin nhắn của Dương Chi lại tới “Tâm trạng vui vẻ chơi game của ta bốc hơi cả rồi... Bây giờ cũng không phải là PK cả nhóm nữa mà là quyết chiến... Cô nài nài ta chơi game này không phải để chúng nó đè đầu cưới cổ... Không nói nữa không nói nữa, bây giờ ta vừa phải đánh quái luyện cấp lại vừa phải lên Thế giới khẩu chiến... Tất Kênh thế giới thôi, ta còn phải luyện cấp, còn phải tìm trang bị!”

“Cần đánh lén thì đánh lén, cần trốn thì phải trốn. Không cần chơi sạch đâu.”

“Biết rồi, biết rồi... Mấy lời chúng nó nói ta thật không thể nuốt nổi a... Cầm thù Vương Thanh Thanh, cầm thù đến chết. Thôi không buồn với người nữa, ta đang làm nhiệm vụ.”

Được rồi, không còn ai buồn chuyện với nàng nữa rồi, thật chán a ~

Cất điện thoại vào trong túi xách, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bỗng nhiên một câu nói của hai người phụ nữ trung niên kia lọt vào tai nàng.

“A Hoa, người thật sự muốn chờ Tiểu Lâm nhà người tốt nghiệp rồi đi xem mắt? Bọn trẻ bây giờ đều tự do yêu đương mà...”

“Xem mắt có gì là không tốt chứ? Ta với bố nó ngày xưa cũng là do xem mắt rồi cưới nhau, bây giờ chẳng phải chúng ta đang rất hạnh phúc sao? Gả con gái vào một gia đình gần nhà là tốt nhất, lúc nào cũng có thể đến thăm...”

“...”

Vã mồ hôi.

Nàng không nghe thấy, thật sự là chưa nghe thấy gì cả.

Đeo tai nghe điện thoại, nhìn từng bóng cây trôi qua ngoài cửa sổ, nhớ đến chuyện của Dương Chi và Vương Thanh Thanh, Ngũ Thi Lâm nhắm hai mắt lại.

Đến chơi nhà ngoại, cuộc sống của Ngũ Thi Lâm quá...

Buổi sáng đi tản bộ cùng ông ngoại, Ngũ Thi Lâm mắt nhắm mắt mở theo các cụ tầm tuổi ông ngoại nàng đi tới đi lui, rất giống một “cụ trẻ tuổi”.

Cơ hội tập luyện tốt a, suốt ngày ngồi một chỗ cũng không tốt, đi qua đi lại một chút rèn luyện cơ thể.

Đi theo bà ngoại đến quảng trường, nhìn các cụ tập dưỡng sinh rất có khí thế, xoay bên này, xoay bên kia, Ngũ Thi Lâm chán nản ngồi bên cạnh.

Không sai không sai, bây giờ cứ ngồi xem đã, chờ đến lúc già sẽ dùng đến.

Về nhà đi theo hai bà đi xem kinh kịch, nàng chỉ nghe thấy toàn là “Y y nha nha”.

Hay lắm hay lắm, quốc túy a! Có thể bồi dưỡng tình cảm con người a.

Buổi chiều ngày thứ ba ở nhà bà ngoại, Ngũ Thi Lâm sẽ không đi xem kinh kịch cùng hai bà nữa.

“Tiểu Lâm, con ra ngoài mua mấy thứ cho mẹ.”

Nhận lấy mảnh giấy mẹ đưa cho, Ngũ Thi Lâm chậm rãi đi ra cửa.

Lệ rơi đầy mặt.

Thật tốt quá.

Đi mua mấy thứ linh tinh, Ngũ Thi Lâm ra điểm chờ xe bus.

Mấy hôm nữa về nhà, hai toàn khoản của mình có thể kết hôn rồi.

Nếu mức độ bạn tốt còn chưa đủ...

Mà kết hôn...

Nói đến kết hôn, thực ra hoàn toàn không phải chỉ vì Ngân Khuynh Nhi.

Ngày ngày đều nhìn thấy hệ thống thông báo nàng này cùng chàng kia thân thân ái ái kết hôn, nàng cũng muốn được thử nghiệm tâm trạng đó.

Tất cả đều không xong, tìm một người nào đó đề nghị kết hôn?

Túy thanh sam, vẫn chưa trả lời QQ cho mình...

Cúi đầu, khoe miệng khê cong lên, mỉm cười: nick QQ kia vẫn giữ lại để chờ anh.

Xe bus đã đến.

Lên xe, Ngũ Thi Lâm theo thói quen vươn tay với tìm chỗ bám trên xe bus, bỗng phát hiện ra xe vắng người, vẫn còn nhiều chỗ ngồi.

Có chỗ ngồi, đương nhiên sẽ ngồi rồi.

“Thi Lâm?” Tiếng con trai vang lên bên tai nàng.

“Hử?” Quay đầu sang phải, Ngũ Thi Lâm nhìn sang người ngồi bên cạnh mình.

Hoàng Lam.

Mỉm cười chào Hoàng Lam, sau đó Ngũ Thi Lâm lại cúi đầu xuống.

Không biết phải xưng hô với anh thế nào.

Bất chước Dương Chi gọi là Hoàng Lam sư huynh sao?

Nàng nhìn sang bên cạnh, mắt Ngũ Thi Lâm khê chớp chớp. Chợt nhìn thấy Hoàng Lam cũng đang nhìn mình, nàng giật mình quay về phía trước.

Nhưng mà Hoàng Lam lại ngồi ở bên trong, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ cũng chính là nhìn sang anh.

Lại quay đầu lại như cũ, lại cúi đầu nhìn xuống túi xách trong lòng mình.

Trông nàng có vẻ bối rối.

Suy nghĩ một chút, Hoàng Lam mở lời.

“Anh là Hoàng Lam.”

Ngũ Thi Lâm quay lại, giả lả cười “Em biết rồi, anh là sư huynh của Tiểu Chi.”

Sau đó nàng lại nhìn phía trước.

Lặng im một lúc, Hoàng Lam thấy Ngũ Thi Lâm không nói gì cả.

Không biết phía trước có cái gì mà nàng nhìn chăm chú thế?

“Lần trước em đến thư viện trường anh à?”

“Uhm.” Sao anh ta lại biết nhỉ?

“Có nhớ là đã va phải một người không?”

“Hử?” Nàng nghi ngờ nhìn Hoàng Lam.

Đột nhiên hiểu ra, nàng tròn mắt “Em va phải anh à? Hay là anh nhìn thấy em va vào ai?”

“Ha ha.” Không nhắc lại thêm nữa.

Ngũ Thi Lâm đành phải tiếp tục cúi đầu, túi xách trong lòng nàng lại vinh hạnh trở thành trung tâm chú ý của mắt nàng.

Túi xách mờ ám??

“Nghe nói Chánh Tại Thái Thảo học trường em à?” Một lúc sau, thanh âm của Hoàng Lam lại vang lên bên tai nàng.

“À?” Bàn tay nghịch nghịch túi xách “Em không hiểu cái gì mà Chánh Tại Thái Thảo?”

“Phải không?”

Có thể trả lời là không phải sao?

“Phải.”

“Em rất giống một người.”

“Hử.” Chuyện này thì liên quan gì tới nàng?

“Mới đầu anh còn tưởng em là cô ấy.”

“Thế à...” Thân thiết với người mới quen vậy sao.

Hoàng Lam huynh đệ, coi như chúng ta chưa từng quen biết được không?

“Chỉ tiếc là cô ấy không biết anh...”

Mau chuyển đề tài khác đi.

Vì lúc này Hoàng Lam không nhìn sang Ngũ Thi Lâm, Ngũ Thi Lâm mới có dũng khí nhìn thẳng vào Hoàng Lam.

“Hoàng Lam... Hoàng Lam sư huynh, nhà anh ở đây à?” “Đây” là thành phố L, là nơi bà ngoại Ngũ Thi Lâm ở.

“Ừ”. Cuối cùng lại chuyển sang chủ đề này để tiếp tục nói chuyện.

Đến chiều, nắng đã bớt gay gắt, cũng có chút dịu mát.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt đang ngủ của Hoàng Lam rất ảo mộng.

Quay đầu lại, tiếp tục nhìn phía trước.

Lấy hai bàn tay xoa xoa khuôn mặt đang nóng bừng của mình, Ngũ Thi Lâm thầm ai oán: sao đến tận chiều muộn mà nhiệt độ vẫn cao như vậy... Thời tiết khó chịu quá mức.

Tay Ngũ Thi Lâm xoa xoa mặt, khuỷu tay vô tình quệt vào túi xách, đánh rơi USB của nàng.

Nghe thấy tiếng rơi, Hoàng Lam cúi xuống để nhặt USB cho nàng.

Có hai cái.

Giống hệt nhau, cùng là màu xanh nhạt.

Hóa ra, chính mình cũng vô tình đánh rơi USB từ lúc nào.

Nhưng mà trong hai cái này, cái nào là của hần?

“Cám ơn Hoàng Lam sư huynh.” Ngũ Thi Lâm không nghĩ nhiều như thế, lấy bừa một cái trong tay Hoàng Lam.

Xe bus đỗ ở một trạm, Ngũ Thi Lâm đứng lên.

“Hôm nào rảnh đến nhà bà ngoại em chơi nhé!” Nói xong, Ngũ Thi Lâm đã bước xuống đến cửa xe.

Xuống xe, Ngũ Thi Lâm vẫy vẫy tay với Hoàng Lam rồi xoay người bước đi.

24. Chương 25

Edit: Mogami

Về đến nhà, việc đầu tiên Ngũ Thi Lâm làm là chạy sang phòng Ngũ Thi Lang hỏi thăm thành quả mấy ngày nay của nó.

“Chị à, chị yên tâm, mức độ bạn tốt bây giờ đừng nói là kết hôn, kể cả là sinh con cũng không vấn đề gì!”

“Được, thế là tốt rồi.” Ngũ Thi Lâm rất hài lòng với câu trả lời này, tiếp tục hỏi: “Mấy hôm nay có ai tìm ta không?”

“Có a, nhưng mà ai hỏi em cũng bảo là “Không phải chị ấy/ anh ấy” Mà đúng rồi, chị này” Buông con chuột, Ngũ Thi Lang quay sang Ngũ Thi Lâm “Chị Tiểu Chi cũng không biết chị là Chánh Tại Thải Thảo à?”

“Ừ, em đừng có mà nói lung tung đấy nhé.”

“Chị không sợ đến lúc chị ấy biết sẽ tức giận sao?”

“Chị sẽ tìm cơ hội để nói cho chị ấy” dừng một chút, Ngũ Thi Lâm nhìn sang Ngũ Thi Lang đang cắm đầu vào máy tính “Tiểu Lang, tài khoản nhân yêu của em pro thế cơ à?”

“Đương nhiên rồi” Vừa trả lời, tay vẫn không ngừng gõ bàn phím “Em chơi mà không pro thì còn ai pro nữa??”

Tò mò liếc qua màn hình máy tính của Ngũ Thi Lang rồi nàng mãi nhìn quên cả việc về phòng của mình.

Hai chị em Ngũ Thi Lâm và Ngũ Thi Lang không cùng chơi ở một server. Một người ở server thất nguyệt, một người ở server ngũ nguyệt.

Trên màn hình, một nhóm người đang đánh BOSS, nhân vật của Ngũ Thi Lang phụ trách thêm máu cho cả nhóm.

Ngũ Thi Lâm đọc mấy câu tán gẫu.

Kênh lân cận.

[Quạ đen chính là quạ đen]: Cảm ơn chị dâu.

[Dũng cảm đi đầu]: Anh cả thật là tốt số, cưới được chị dâu tốt như vậy.

Sau đó là mấy câu nói tán dương kiểu như vậy xuất hiện.

Rồi một người nào đó gõ lên icon cười hắc hắc.

Chị dâu được bọn họ nhắc đến không phải ai khác.

Trong tổ đội của bọn họ, chỉ có một nhân vật là nữ.

Mà nữ nhân vật này, chính là cậu em Ngũ Thi Lang ham mê các trang bị của nữ của nàng.

Trước mặt nhân vật nữ này còn có một đứa nhỏ, tên là: kết tinh của tình yêu.

Trở về phòng mình, nàng đăng nhập tài khoản Lâm Uyên Ngự Nhi.

Đăng nhập xong, Ngũ Thi Lâm nhìn mức độ bạn tốt của hai nhân vật.

1800.

Không sai, vượt qua 1500 là có thể sinh con rồi.

Sau đó, Ngũ Thi Lâm mới nhìn lên Kênh thế giới, xem qua mấy hôm, chuyện hôm trước đã lắng xuống chưa.

Súng đạn vẫn đang ầm ầm như trước, hai bang vẫn đang khải chiến, cũng còn may là không còn kịch liệt như mấy hôm trước nữa.

Kênh thế giới, ai đang hóng mấy chuyện gian tình tiếp tục hóng, ai buôn bán vẫn cứ buôn bán, thông báo vẫn tiếp tục thông báo.

Đang chuẩn bị lên diễn đàn xem xét thì box tin nhắn sáng.

Mở ra, là Khán hoa lại khởi.

Đồng chí Tiểu Minh.

“Tiểu Lâm à?”

Ngón tay nàng gõ nhanh: “Không phải chị ấy.”

Mở diễn đàn.

Mod trên diễn đàn là Xem đi xem đi.

Trên diễn đàn có một topic được thiết lập rất đặc biệt ở trên cùng.

‘Ta thật sự không biết nên đặt tên là gì’

Tác giả: Xem đi xem đi.

Người này mà xuất hiện, chắc chẳng phải chuyện gì hay ho.

Mở topic.

‘Khụ khụ... Ta bắt đầu kể.

Hôm qua, tiểu đệ thật vinh hạnh tìm đến bang chủ của hai bang phái đang nổi tiếng nhất hiện nay, vô cùng vất vả thực hiện nhiệm vụ của ta. Đối diện với vẻ ngây thơ, đẹp trai... của ta, (Ai, để cho mọi người không cảm thấy ghen tị, tiểu đệ xin phép lược bớt một nghìn từ miêu tả ở đây, rất khó khăn đó a) hai vị bang chủ kiểm chế không được, cuối cùng đã không khuất phục được vẻ quyến rũ của ta... Hắc hắc, đã để lộ cho ta biết một chút.

Bang chủ của Tung hoành tứ hải, Hoa thủy tiên nói với ta, vì nụ cười tươi tắn của mọi người, vì tinh thần vui vẻ của toàn server, bọn họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ tình nghĩa với Vô ưu giáo, hi sinh chút tình cảm cá nhân để hoàn thành nghĩa lớn, suy sát Vô ưu giáo ở khắp mọi nơi, cho dù là chân trời hay góc bể... Vì tin đồn trên server mà liên tiếp đưa người của Vô ưu giáo đi gặp Tiểu bạch quân... (ngửa mặt lên trời, tiểu đệ không thể không xúc động, hành động này thật sự là không dễ dàng a.)

Giáo chủ Vô ưu giáo có biểu hiện hoàn toàn khác với Tung hoành tứ hải, cần răng, hung hăng nói với tiểu đệ, tung hoành tứ hải rất phù hợp với cách sống ở hỏa tinh, bọn họ thống nhất quan điểm, sẽ dang tay giúp đỡ, đưa Tung hoành tứ hải về hỏa tinh, thậm chí còn không thu phí chuyên chở... (Tiếp tục ngửa mặt lên trời, tiểu đệ lại được phen xúc động tràn trề. Đợt nghỉ hè này, rất mát mẻ a.)

Ở đây là đã lược bớt một vài câu nói của bọn họ.

Căn cứ theo sự chia sẻ của nhân sĩ giang hồ, Tung hoành tứ hải vì muốn giữ hình tượng cho bang của bọn họ nên sẽ không lên kênh thế giới mà sẽ chạy đến gần chỗ người của vô ưu giáo, đề nghị PK ở kênh lân cận; Mà Vô ưu giáo cũng không cam chịu làm người bị động, luôn chủ động quấy rối Tung hoành tứ hải...

Nói cách khác, trận chiến của bọn họ vẫn đang tiếp tục diễn ra.

Phỏng vấn vẫn được tiếp tục thực hiện. Tạm dừng bàn luận về vấn đề trên, có một chuyện đã lâu rồi tiểu đệ không nhắc đến, vẫn còn rất nhiều điều chưa được làm rõ, bây giờ sẽ tiếp tục bàn đến.

Theo một nhân vật tiết lộ, đồng chí Lâm Uyên Ngư Nhi đã rời khỏi hàng ngũ độc thân vui vẻ. Cuối cùng thì Lâm Uyên Ngư Nhi rơi vào tay ai? Mấy lần ta cũng tìm Lâm Uyên Ngư Nhi để phỏng vấn nhưng hần ta luôn trả lời là ‘Không phải anh ấy’ (Ta cảm thấy rất nghi ngờ, ta đoán chắc là do trốn tránh ta phỏng vấn nên mới trả lời như thế) Để mở màn, chúng ta cùng nhau đoán xem Lâm Uyên Ngư Nhi sẽ kết hôn cùng với ai nào!’

Nhìn thấy tên của mình, Ngũ Thi Lâm càng thêm bực mình.

Biết là những bình luận chắc chắn sẽ không tốt, nhưng nàng vẫn kéo xuống dưới.

Tuy rằng nhân vật chính trong topic là mình, vẫn cảm thấy khó chịu.

Tuy rằng topic này cũng chỉ là tin đồn, nhưng nàng không có ý định bỏ qua.

No1 [Xem đi xem đi]: Sa phát đẳng đương nhiên chiếm vị trí số 1!

No2 [Thất thất quân]: Tương du đẳng giữ ghế trước.

Xuống tiếp nữa, càng ngày càng nhiều người “... ~ Cô đơn” – phong cách kí tên của mấy người bên Cô đơn bang, Ngũ Thi Lâm xem bọn họ bình luận cái gì.

...

No18 [Phiêu a phiêu]: Ta đoán là Chi Thảo Đình lan. Tuy rằng nữ nhân này đã kết rồi, nhưng mà ta thường xuyên nhìn thấy nàng ta gọi Lâm Uyên Ngư Nhi ‘Thân mến’ gì gì đó. Chắc là nhận ra Vũ Nhất Kiếm kiếm cơm được, sau đó sẽ ly hôn rồi trở về ôm ấp Lâm Uyên Ngư Nhi. Thời cơ đến thì sẽ hồng hạnh ra tường, thật sự là cơ hội tốt a!

...

No23 [Thất thất quân]: Ta đoán là Ngàn Khuynh Nhi. Trước đây trên diễn đàn chẳng phải đã đăng ảnh của Ngàn Khuynh Nhi và Lâm Uyên Ngư Nhi đang cùng nhau ngắm mặt trời lặn sao? Lại còn đang ôm nhau thăm thiết nữa chứ, ta không tin là bọn họ không có gì mờ ám

...

No34 [Hoa cúc bay đầy trời]: Chưa chắc. Mấy hôm nay ta đều nhìn thấy Lâm Uyên Ngư Nhi đi cùng Chánh Tại Thái Thảo hết nơi này đến nơi khác, ta đề nghị gia nhập tổ đội đều bị từ chối. Chẳng phải quá rõ ràng rồi sao, bọn họ đang tìm cách tăng mức độ bạn tốt còn gì?

...

No38 [Xem đi xem đi]: Các bạn, ai nói cũng đều hợp lý cả.

No39 [Xem đi xem đi]: Ta @#\$%, sao lại là No38?!? Ta hận 38!

...

No42 [Tuyệt thế hồng nhan]: Xem đi xem đi, người phải chấp nhận thôi. Mệnh của người chính là 38. No34, ta không ủng hộ quan điểm của người. Mấy hôm trước hệ thống chẳng phải đã thông báo Chánh Tại Thái Thảo tung tú cầu cho Lam Phong Hiểu Nguyệt sao? Nếu như Chánh Tại Thái Thảo kết hôn cùng Lâm Uyên Ngư Nhi thì Lam Phong Hiểu Nguyệt là cái gì?

...

No51 [Cầm hoa cúc chạy khắp nơi]: Thật ra, ta cảm thấy... Xứng danh nam nhân đúng là không sai...

...

Tin đồn thật kinh khủng.

Điều khiển nhân vật.

Lâm Uyên Ngư Nhi xoay người rất khí phách, cầm kiếm vung lên không trung, không nói nhiều lời.

Ta kết hôn đi.

25. Chương 26

Edit: Mogami

Một khung cảnh hồng hồng, nhưng vắng lặng.

Trong đại sảnh, ngoài NPC chỉ có hai nhân vật đang chuẩn bị kết hôn.

Lâm Uyên Ngư Nhi và Chánh Tại Thái Thảo.

“Người có đồng ý kết hôn cùng Chánh Tại Thái Thảo, nguyện chung sống đến đầu bạc răng long không?”

Chọn “Đồng ý”

“Người có đồng ý kết hôn cùng Lâm Uyên Ngư Nhi, nguyện chung sống đến đầu bạc răng long không?”

Vẫn chọn ‘Đồng ý’.

Ngay lập tức, cánh hoa hồng tung bay khắp màn hình, giữa màn hình là đôi uyên ương đang ôm nhau thắm thiết.

Nhìn chăm chăm vào màn hình, nước mắt Ngũ Thi Lâm rơi lã chã.

Những cánh hoa kia đều là tiền cả a, tiền đó.

Mở túi vật phẩm, nhìn đồng kẹo cưới, Ngũ Thi Lâm dứt khoát đóng túi vật phẩm lại. Kẹo cưới này cũng là tiền, hãy cứ để chúng bên người một thời gian nữa. Khi nào bản thân nhìn ngắm chán chê sẽ chia cho mọi người sau.

Còn kiệu hoa của cô dâu?

Bỏ đi.

Vì thế, chuyển sang cửa sổ trò chơi bên Chánh Tại Thái Thảo, chọn ‘Không’ trong thông báo của hệ thống hỏi có dùng kiệu hoa rước dâu hay không.

Cần phải tiết kiệm a.

Thật ra, tản bộ cũng rất là lãng mạn.

Kênh thế giới.

[Hệ thống]: Chúc mừng Lâm Uyên Ngư Nhi và Chánh Tại Thái Thảo đã trở thành cặp vợ chồng thứ 492 của server, chúc cho vợ chồng hạnh phúc, sống đến đầu bạc răng long.

[Thất thất quân]: Quả nhiên là hai người bọn họ...

[Dũng cảm đi đầu]: Chúc mừng, chúc mừng, ta đến lấy kẹo cưới.

[Tiểu trử thần tài]: Kẹo cưới kẹo cưới kẹo cưới kẹo cưới kẹo cưới...

[Khẩu hồ]: Khinh bỉ lũ người lãng phí tiền bạc vào việc kết hôn, khinh bỉ lũ người lãng phí tiền bạc vào việc kết hôn, khinh bỉ khinh bỉ...

[Điệp luyến]: Cứ tưởng nữ thầy thuốc vui vẻ sẽ sánh đôi cùng hòa thượng anh tuấn, không ngờ lại bước đi cùng hắc y nam. Oh, no! Thế vị hòa thượng làm sao bây giờ? Lam Phong Hiểu Nguyệt làm sao bây giờ? Tú cầu kia bây giờ để làm gì?

[Cô đơn № Giáo chủ]: Bản giáo chủ không thích mấy chỗ ồn ào ~ Cô đơn. Server này tốt quá đi, ngày nào cũng có chuyện hay để xem. Bản giáo chủ quyết định từ giờ trở đi sẽ cắm rễ ở server này!

[Cô đơn № Chu tước]: Tỷ tỷ ta không thích xem kịch ~ Cô đơn. Giáo chủ thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ!

[Cô đơn № Huyền vũ]: Đệ đệ ta đây không thích chen lấn ~ Cô đơn. Giáo chủ thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ!

[Cô đơn № Thanh long]: Gia ta không thèm chen lấn ~ Cô đơn. Giáo chủ thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ!

[Cô đơn № Bạch hổ]: Ca ca ta không thích tiểu thuyết ~ Cô đơn. Giáo chủ thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ!

[Khinh bỉ cô đơn bang]: Chúc mừng Lâm Uyên Ngư Nhi và Chánh Tại Thái Thảo, ta muốn bánh kẹo cưới. Nhân tiện phỉ nhổ cái lũ Cô đơn bang, TNND suốt ngày cô đơn cô đơn, cô đơn cái đầu a!

[Tuyệt thế hồng nhan]: Mọi người hình như quên mất một chuyện, Lâm Uyên Ngư Nhi kết hôn cùng Chánh Tại Thái Thảo thì mỹ nhân Ngàn Khuynh Nhi của chúng ta sẽ sao bây giờ?

[Khẩu thiên ngô]: Còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên là lao vào vòng tay êm ái của ta chứ sao! Đến đây nào! Đại mỹ nhân Ngàn Khuynh Nhi, đừng thương tiếc ta, lấy hết sức chà đạp ta đi!

[Thất thất quân]: Ghê tởm! Tránh ra ~ ta đột nhiên nghĩ ra, đây là mối tình N tay a ~

[Xem đi xem đi]: Những nhân vật liên quan tới sự việc lần này là: Lâm Uyên Ngư Nhi, Chánh Tại Thái Thảo, Ngàn Khuynh Nhi, Chi Thảo Đinh Lan, Vũ Nhất Kiếm, Lam Phong Hiểu Nguyệt. Tình yêu n tay a ~ Hỡi các đồng chí, hãy chờ tin tức của ta, bây giờ ta sẽ đi phỏng vấn họ!

[Ngàn Nhu Nhi]: Hứ! Trong miếu nguyệt lão vắng tanh, không có bóng người! Lâm Uyên Ngư Nhi, người dám phụ bạc Khuynh Nhi, đúng là cái loại rùa đen rụt đầu! Còn Chánh Tại Thái Thảo nữa, đúng là cái loại không biết xấu hổ, dám cướp bạn trai của Khuynh Nhi của chúng ta! Vô ưu giáo nghe đây, từ giờ trở đi chỉ cần nhìn thấy lũ không biết xấu hổ này, giết giết giết!

Sau đó trên Thế giới lại tiếp tục ồn ào.

Ngũ Thi Lâm ngồi xem vô cùng hứng thú.

Mà Ngũ Thi Lang ngồi bên cạnh, tâm trạng không được tốt như nàng.

“Chị, bọn họ chửi nhiều như vậy, sao chị không phản kích?”

“Phản kích? Đương nhiên sẽ phản kích ~”, vừa nói chuyện với Ngũ Thi Lang, tay nàng vừa mở mấy tin nhắn của bạn bè “Thế theo em thì phản kích như thế nào?”

“Còn phải hỏi nữa sao?” Ánh mắt bắt đầu sáng rực lên “Đương nhiên là đánh lén, PK, quyết đấu! Tốt nhất là liên tục truy sát bọn họ!”

“Không truy sát, nhảm chán.” Không ghi nhận.

“Phải chăng chị không dám?” Khinh thường nhìn chị gái của mình “Nhân vật nhân yêu của chị còn chưa gia nhập bang phái nào, cho dù là truy sát thì cũng không có ai giúp chị cả.”

“Em biết không, server của chị, người pro thực sự không có nhiều đâu. Muốn truy sát chỉ cần một người là đủ rồi!”

“Vật sống theo đàn, người tách thành nhóm. Một ngày bàn luận. Em chỉ cần lên diễn đàn xem mấy cái topic thảo luận, ngay lập tức nghĩ đến chị!”

“Thật tốt a, tinh thần ăn uống.”

“Chị”, huých huých cánh tay Ngũ Thi Lâm, Ngũ Thi Lang tiếp tục nói “Server bên em giá vũ khí rất cao, mà trang bị vũ khí cho nhân vật nữ cũng vừa tăng giá...”

“Cho các người chết!”

“Chị này, Túy Thanh sam với Lam Phong Hiểu Nguyệt là ai thế?”

“...Là đối tượng để tỷ tỷ người vượt tường!”

Chuyển sang cửa sổ bên Chánh Tại Thái Thảo.

Thuyền lá nhẹ trôi.

Trên màn hình, hai nhân vật bé xíu đang đứng trên lá sen trôi theo dòng nước.

Trên kênh bang phái cũng không hề yên tĩnh.

Kênh bang phái.

[Ta có thương sao]: Nói như vậy, Tiểu Thảo, người đã quyết định đi cùng Lâm Uyên Ngư nhi rồi sao?

[Chánh Tại Thải Thảo]: >..

[Khinh khinh khinh]: Tiểu Thảo, kẻo cưới...

[Bảo bảo]: Được rồi, Tiểu Thảo của chúng ta thích Lâm Uyên Ngư Nhi, chúng ta cũng sẽ chấp nhận hẳn. Haiz, chẳng còn cách nào khác a.

[Diêu diêu]: Bảo bảo, người muốn tiếp cận với Lâm Uyên Ngư Nhi sao? Mặt dày, mặt dày, mặt dày, sao lại không biết xấu hổ mà thốt ra những lời như vậy chứ ~

[Hương tiền xem, hướng hậu kiểm]: Mọi người mau xem Kênh thế giới, bọn Vô ưu giáo dám công khai lên án Tiểu Thảo nhà chúng ta với Lâm Uyên Ngư Nhi của TiểuThảo nữa.

[Tuyệt thế hồng nhan]: Mắng Lâm Uyên Ngư Nhi còn được, nhưng dám đụng đến Tiểu Thảo nhà ta thì không thể chấp nhận được! U u lão đại!

[U u thiên bất lão]: Vô ưu giáo xung đột với rất nhiều bang phái, các người muốn đùa giỡn với bọn họ thế nào thì cứ làm, sau này phổ biến lại cho mọi người trong bang là được ~

[Tần]: Ha ha ha, chúng ta ở trong tối. Đẳng nào bây giờ bọn họ vẫn chưa biết là chúng ta đối địch với bọn họ, chúng ta nên tranh thủ...

[Chánh Tại Thải Thảo]: Như vậy có được không?

Nhìn Kênh bang phái, Ngũ Thi Lâm không biết nên làm thế nào.

Không thể rắc rối của mình liên lụy tới những người khác trong bang được.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Ta muốn tự giải quyết...

[Tuyệt thế hồng nhan]: Tiểu Thải Thảo, không phải vì người mà chúng ta mới ghét Vô ưu giáo. NND tỷ tỷ ta đã sớm thấy chúng nó ngứa mắt rồi!

[Bảo bảo]: Đúng vậy, lần trước ta bị một người của Vô ưu giáo lừa, ta còn chưa tìm hấn tính sổ đó!

[Khinh khinh khinh]: Ai da, mọi người không cần phải nói gì nữa, dù sao Vô ưu giáo chính là kẻ thù của chúng ta rồi. Chúng ta bàn tiếp vấn đề hôm trước đã.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Vấn đề gì cơ?

[Diêu diêu]: Thải Thảo mấy hôm trước không online, thả nào không hiểu mọi chuyện.

[Hương tiền xem, hướng hậu kiểm]: Là thế này, chúng ta muốn tổ chức offline lần nữa.

[U u thiên bất lão]: Thải thảo, người đã không online một năm rồi, bọn ta đã tổ chức offline mấy lần rồi, ta có gọi điện cho người, nhưng mà không liên lạc được.

[Chánh Tại Thải Thảo]:... Có lần ta mất điện thoại, nên ta phải đổi SIM... Ta...

[Diêu diêu]: Bọn ta hiểu mà, Tiểu Thảo thân mến, trả lời Diêu Diêu đáng yêu nào, lần này tổ chức offline, người có đi không? Đi nhé đi nhé?

[Diêu Diêu]: a ~ Quên mất quên mất, Tiểu Thảo mau cho ta kẻo cưới, cho ta kẻo cưới nhanh lên! Ta muốn kẻo cưới, kẻo cưới kẻo cưới! Người đang ở đâu?

[Tuyệt thế hồng nhan]: Không tốt a, kết hôn cũng không thêm báo cho chúng ta, các tỷ muội, xử lý đi! Tiểu Thảo, người mau đền bù cho bọn ta!

Ngũ Thi Lâm định để nhân vật Chánh Tại Thái Thảo chia kẹo cưới cho toàn bộ người trong bang. Không đủ, phải lấy số kẹo tích trữ của Lâm Uyên Ngư Nhi ra dùng thôi, phải chuyển hết gần 100 cái kẹo cưới thôi. Ngửa mặt nhìn trời.

26. Chương 27

Edit: Mogami

Sáng sớm hôm sau, Ngũ Thi Lâm rời máy tính, ra ngoài mua đồ ăn sáng theo như lời hứa của nàng với Ngũ Thi Lang đêm qua.

Về đến nhà, nàng mang túi bánh bao mang vào tận phòng cho Ngũ Thi Lang.

“Thế nào rồi?” Đưa túi bánh bao cho Ngũ Thi Lang, Ngũ Thi Lâm nhìn màn hình máy tính.

Một ID nhân yêu đang PK với một nhóm người.

“Chị, chị chơi giúp em một lúc, em quay lại ngay.” Ngũ Thi Lang ra khỏi phòng, Ngũ Thi Lâm ngồi xuống.

Vừa đúng lúc, box tin nhắn của ID nhân yêu sáng lên.

Mở ra.

“Lão bà, lão công ta làm không sai chứ? Hừ, dám mắng muối là nhân yêu, sẽ có ngày bị Cường ca ta P cho mà xem!”

Choáng váng.

Nhân yêu a...

Còn là một nhân yêu vô cùng chân chính a.

Không quan tâm, để Ngũ Thi Lang về rồi tự nó trả lời.

Chuyển cửa sổ trò chơi, nhìn sang Lâm Uyên Ngư Nhi vẫn đang đứng ở trước cửa hàng từ lúc nàng ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Mở túi vật phẩm.

Lại thấy đau thương.

Chẳng bán thêm được cái gì cả.

“Đúng rồi, chị, Khán hoa lạc khỏi lúc này lại M chị %, em có bảo là không phải chị ấy.” Ngũ Thi Lang đang đứng đằng sau ngũ Thi Lâm, vừa cắn bánh bao vừa nói. Sau đó chăm chú nhìn mấy tiểu nhân vật ảo đánh nhau.

“Nga” Chọn ‘Tự động’, Ngũ Thi Lâm đứng lên “Tiểu Lang, người chọn giận gì đám người kia mà bọn chúng đến tìm người PK thế?”

“Không làm gì cả, chỉ tại trên Kênh thế giới, bọn họ nói ta là nhân yêu.”

“Người không phải nhân yêu sao?”. Quay sang nhìn màn hình trò chơi.

Cột máu của ID nhân yêu đã cạn gần hết.

“Em không hề nói là em không phải nhân yêu. Bọn họ nói thế em cũng không quan tâm. Chỉ tại tối qua tối cường đồng chí nhìn thấy mới tìm người đi khiêu chiến với bọn họ. Không liên quan tới chuyện của em a.” Còn thiếu mỗi động tác gờ tay thề.

“...” Ngũ Thi Lâm không còn gì để nói “Có cường gia vì thân liễu yếu đào tơ của em mà ra tay, nhất em rồi còn gì.”

Hai người tán gẫu thêm một lúc nữa.

Ngũ Thi Lâm đi ra cửa “Chị về phòng đây.”

“Này, chị, có cần đưa Lâm Uyên Ngư Nhi đi đâu không?”

“Không cần, cứ để ở cửa hàng là được rồi.” Nói xong, nàng bước ra khỏi phòng.

Click vào biểu tượng trò chơi.

Gõ ID và mật khẩu.

Đăng nhập.

Chánh Tại Thải Thảo vẫn ở nơi mà tối qua nàng logout.

Khiêm thành trạm dịch.

Mở túi vật phẩm.

Đem truy hà song kiểm cất vào túi vật phẩm trống không.

Vô thức, những chuyện xảy ra tối qua lúc nàng chuẩn bị logout lại hiện ra.

[Hệ thống]: Lam Phong Hiểu Nguyệt cho bạn truy hà song kiểm.

Còn gửi kèm thêm tin nhắn của Lam Phong Hiểu Nguyệt: “Tân hôn hạnh phúc.”

Ngũ Thi Lâm đang định hỏi hần mấy câu thì hệ thống lại thông báo Lam phong Hiểu Nguyệt đã đăng xuất.
(Mog: Khổ thân anh)

Dù nàng chưa xem đến thuộc tính của vũ khí, cũng biết vũ khí Lam Phong Hiểu Nguyệt đưa cho JP thế nào. (Mog: JP=need)

Thuộc tính của truy hà song kiểm so với vũ khí mà nàng đang dùng tốt hơn rất nhiều.

Mở list bạn tốt, không có ai login.

Đang lúc cảm thấy chán nản muốn tìm trò gì giết thời gian thì có thông báo của hệ thống.

[Hệ thống]: Khán hoa lạc khởi thêm bạn vào danh sách bạn tốt.

Sau đó, box tin nhắn lại bắt đầu nhấp nháy.

“Chào chị, em là bạn của Lâm Uyên Ngư Nhi. Em có thể kết bạn với chị được không?”

Ách, đồng chí Tiểu Minh...

Lạch cạch gõ phím “>....

27. Chương 28

Edit: Mogami

Kênh đội ngũ.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Người tìm ta là có việc gì?

[Ngân Khuynh Nhi]: Thật ra, ta cũng không hiểu vì sao lại thích Lâm Uyên...

[Chánh Tại Thải Thảo]: ??? Người rốt cuộc muốn nói gì?

[Ngân Khuynh Nhi]: Lúc đó, lần đầu tiên ta đăng nhập vào trò chơi, bạn bè rủ ta chơi Mộng nhiều tam giới lúc đấy lại không rảnh, ta chỉ có thể đi vòng vòng nơi người chơi mới xuất hiện, không biết phải làm gì...

[Chánh Tại Thải Thảo]: ????

[Ngân Khuynh Nhi]: Thật ra ta thích huynh ấy là vì cái gì? Vì cái gì chứ?

Trên màn hình, từng dòng chữ xuất hiện trên đầu nữ nhân hồ điệp, trên đầu linh diêu nữ chỉ toàn xuất hiện dấu ?

Lạ thật, không hiểu nữ nhân hồ điệp định nói chuyện gì với nàng?

Như kiểu tự nói một mình.

Được rồi, nàng sẽ im lặng lắng nghe.

Bỗng nhiên, trên màn hình lại hiện ra thông báo của hệ thống.

“Ngân Khuynh Nhi dùng một vạn lượng bắt buộc bạn xem túi vũ khí của cô ấy.”

...

Nàng ta thừa tiền sao?

Chợt nghĩ đến tài khoản kia của mình còn đang đứng bán đồ...

Đây chính là khác biệt giữa người giàu và người nghèo a!

Vung về xem qua một cái.

Tuy rằng nàng không biết xem mấy thuộc tính, nhưng mà nàng cũng biết, đây chắc chắn là trang bị cao cấp, nét mặt nàng giống như đi siêu thị nhìn thấy quần áo hàng hiệu vậy.

Nhưng mà, cái vũ khí kia...

Có phải là Nguyệt tự đương không phù hợp với nữ nhân hồ điệp cấp 20 không nhỉ?

Kênh đội ngũ.

[Ngân Khuynh Nhi]: Người chắc chắn rất tò mò, sao đến tận bây giờ mà ta vẫn mang theo vũ khí cấp thấp như vậy?

[Chánh Tại Thải Thảo]: Đúng, vũ khí này rất bình thường. Không khác mấy thứ vũ khí ở cửa hàng vũ khí cho lắm.

[Ngân Khuynh Nhi]: Đây là lễ vật huynh ấy tặng cho ta. Lúc ta cùng huynh ấy đánh quái, đây chính là vũ khí cao cấp. Bình thường, ta rất thích mang thanh Nguyệt tự đương không này đi dạo trong trò chơi. Cảm giác như là huynh ấy đang cùng ta đi dạo vậy.

[Chánh Tại Thải Thảo]:...

[Ngân Khuynh Nhi]: Lúc ta qua cấp 20, bạn bè ta có dẫn ta đi trấn yêu thấp luyện cấp. Bỗng nhiên hệ thống thông báo Lâm Uyên Ngự Nhi cho ta Nguyệt tự đương không.

[Ngân Khuynh Nhi]: Tâm tình của ta lúc đó chợt rung động... Ta thầm nghĩ phải lập tức thêm huynh ấy vào danh sách bạn tốt. Nhưng mà, huynh ấy khóa chức năng thêm bạn tốt...

Choáng váng.

Ngũ Thi Lâm nhớ rõ, em trai nàng thường lấy nick của nàng đi đánh quái lung tung, nếu mà đánh quái rơi ra vật phẩm bình thường, nó thường vứt bừa cho người qua đường.

Thanh kiếm Nguyệt tự đương không, đến chỗ NPC bán hàng là có thể mua được; hơn nữa đây là vũ khí cấp 20, bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền, Ngũ Thi Lang không ném đi mới là lạ đó.

Kênh đội ngũ.

[Ngân Khuynh Nhi]: Từ đó về sau, ta rất chú ý đến huynh ấy. Ta cảm thấy huynh ấy nhớ rõ ta. Nếu không nhớ rõ ta, sao lại cho ta vũ khí chứ? Ta mỗi ngày đều chú ý đến huynh ấy, ngày nào cũng chú ý đến...

[Ngân Khuynh Nhi]: Dần dần ta thích huynh ấy lúc nào không biết, không hề có lý do. Quan tâm tới huynh ấy đã trở thành thói quen.

[Ngân Khuynh Nhi]: Đôi khi ta nghĩ, có phải vì ngày nào ta cũng tìm tin tức liên quan tới huynh ấy mà trở thành thích huynh ấy? Ta hình như đã tự ép bản thân thích huynh ấy.

[Chánh Tại Thái Thảo]:...

[Ngân Khuynh Nhi]: Cho dù sau này ta được biết, huynh ấy có thói quen đem mấy thứ đồ không sử dụng đến cho người qua đường.

[Ngân Khuynh Nhi]: Đôi khi, ta nghĩ, huynh ấy biết đâu lại giống ta, quan tâm tới người quan tâm tới mình? Như vậy mới công bằng chứ. Huynh ấy cũng quan tâm tới ta mới đúng.

Trên màn hình, tóc của hai cô gái bay bay theo gió.

Nữ nhân hồ điệp vẫn cúi đầu, dáng vẻ vô cùng cô đơn.

Di chuột, linh diêu nữ đứng lên.

Kênh đội ngũ.

[Ngân Khuynh Nhi]: Mấy chuyện gần đây, các người chắc sẽ vô cùng chán ghét ta.

[Ngân Khuynh Nhi]: Nhất định là như vậy.

Xóa hết những ký tự đã viết ra, sau đó lại một lần nữa lạch cạch bàn phím, rồi lại xóa đi.

Nàng thật sự không biết nói gì với Ngân Khuynh Nhi.

Nàng sẽ không an ủi, cũng không biết nên an ủi người mà Chi Thảo Đinh Lan bảo là ác nữ này thế nào, thực ra đối với nàng chính là người xa lạ.

Nàng cũng không thể xát muối lên vết thương của người khác, cười nhạt, chỉ trích suy nghĩ người ta nhất định sẽ quan tâm của cô ta.

Viết đi viết lại, ô chat vẫn trắng tinh.

Không nói bất cứ điều gì cả.

Đột nhiên, box tin nhắn sáng.

“Hi hi... Chánh Tại Thái Thảo cô nương, bây giờ người có rảnh không?” Là Xem đi xem đi.

Ngũ Thi Lâm còn chưa kịp trả lời thì lại có tin nhắn của Xem đi xem đi.

“Xem ra vận khí của tiểu đệ thật tốt, thật không ngờ cả hai vợ chồng nhà người đều online. Ông trời đúng là chiếu cố ta a ~ Thái thảo mỹ nữ, cho ta phỏng vấn đi, phỏng vấn đi...”

Nhìn hai tin nhắn này, Ngũ Thi Lâm dở khóc dở cười.

Lạch cạch gõ phím “Thật xin lỗi, ta bây giờ có chút việc bận. Phỏng vấn để sau được không?”

“Lăn lộn lộn ~ Không được không được, khó lắm mới có cơ hội thấy người online, người không dành cho ta một chút thời gian, ta sẽ ôm chân người, không để người đi. Tiểu đệ vô cùng hâm mộ tình yêu của người và Lâm Uyên Ngư Nhi nha!”

“...Ta bay đi, không dùng chân.”

Trên màn hình, Ngân Khuynh Nhi vẫn tiếp tục lải nhải.

Chánh Tại Thái Thảo đứng đằng sau, không nhúc nhích tẹo nào.

Lúc đó, box tin nhắn lại sáng, cứ nghĩ là Xem đi xem đi.

Mở ra, hóa ra là U u thiên bất lão.

“Thái Thái, bây giờ có rảnh không? Đội chúng ta đang định đi đánh BOSS hắc hùng tinh, người đi không? Bọn ta đang ở khiếm thành trạm dịch.”

Nhìn sang Ngàn Khuynh Nhi vẫn đang lải nhải, Ngũ Thi Lâm nghĩ mình có ở đây cũng chẳng giải quyết được gì.

Dù sao, nàng cũng không biết phải nói gì với Ngàn Khuynh Nhi.

Dù sao, các nàng cũng chỉ là hai người xa lạ.

Lạch cạch gõ phím, Ngũ Thi Lâm trả lời U u thiên bất lão: “Được, u u tử, các người chờ ta một chút, ta đến liền.”

Kênh đội ngũ.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Ta có việc, phải đi trước.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Thế a...

[Ngàn Khuynh Nhi]: Thật là, ta làm phiền người lâu như vậy.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Ta chỉ muốn tìm một người để nói chuyện, chỉ muốn người hiểu tình cảm ta dành cho Lâm Uyên thôi.

[Ngàn Khuynh Nhi]: Hy vọng những lời ta nói, người không để bụng.

Thật sự chỉ có thể thôi sao?

Không hỏi vì sao Ngàn Khuynh Nhi lại tìm mình nói những chuyện mà chỉ có bạn bè mới nói với nhau, trên màn hình, Chánh Tại Thái Thảo rời khỏi, làm một động tác tạm biệt Ngàn Khuynh Nhi, sau đó lập tức mở độn phù đến khiêm thành trạm dịch.

Nghĩ nghĩ một chút, quyết định gửi cho Ngàn Khuynh Nhi một tin nhắn.

“Lần này, ta cũng chỉ như một tảng đá thôi.” Không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.

Tổ đội cùng mọi người trong bang vẫn là thoải mái nhất.

Đang trêu chọc mấy người trong đội ngũ, Ngũ Thi Lâm phát hiện ra, hóa ra, trong bang có rất nhiều người đang học đại học, đang công tác ở rất gần thành phố chỗ trường của nàng, hoặc là rất gần thành phố trường nàng, Ngũ Thi Lâm chưa bao giờ ngờ tới điều này.

Ở kênh bang phái, mỗi người nói một câu, kế hoạch offline cũng đã được quyết định.

Kênh lân cận.

[Bảo bảo]: Lần trước off có chụp mấy tấm ảnh, ta vẫn còn giữ này!

[Bảo bảo]: Ha ha ha, ta còn bắt tội nó post ảnh lên blog của ta nữa. Đây này...

[Chánh Tại Thái Thảo]: Máy tính của ta lần trước bị hỏng, sau khi mang đi sửa thì không hiểu số ảnh bị biến đi đâu mất.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Tiếc quá!

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Không cần quá tiếc đâu, sau này chúng ta sẽ chụp ảnh cùng nhau là được mà!

[Khinh khinh khinh]: Lần off tới đây nếu mà người không đến thì chúng ta sẽ san bằng trường của người ~ Tiểu Thảo Thảo.

[Ta có thương sao]: Người có nhận ra được không? Một năm trôi qua, con người cũng thay đổi rất nhiều đó!

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Từ từ tìm kiếm.

[Bảo bảo]: Đến bây giờ mọi người còn chưa nói ra tên thật, thật chán a.

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Ta thì lại không nghĩ giống người, không nói tên thật thì mới thú vị chứ!

[Khinh khinh khinh]: off off, ta yêu những buổi off, là lá la la ~

Ngũ Thi Lâm nhìn mấy tấm ảnh của nàng ở cửa sổ QQ.

Thật sự là phải bảo vệ cho chắc!

28. Chương 29

Edit: Mogami

Hoàng Lam nhìn hai hình ảnh trên máy tính, tương đối lạ lẫm.

Mãi lâu sau, anh cầm di động, bấm số của Dương Chi.

Ngay lập tức trong điện thoại vang lên giọng nói của Dương Chi.

“Sư huynh, tìm em có việc gì thế?” Giọng nói vẫn còn ngái ngủ.

“Tiểu Chi, số điện thoại của bạn em là bao nhiêu?” Nói thẳng luôn vào vấn đề chính.

“A?” Dừng lại một chút “Anh biết rất nhiều bạn em, người anh hỏi là người nào thế?”

“Ngũ Thi Lâm.”

“Tiểu Lâm?” Đột nhiên, chất giọng Dương Chi trở nên vô cùng gian ác, âm thanh vô cùng nhỏ nhẹ “Sư huynh a, anh hỏi Tiểu Lâm có việc gì a? Có cần nhờ em chuyển lời không?”

Hoàng Lam chưa kịp trả lời thì Dương Chi lại nhanh nhẩu nói tiếp “Ai nha! Em ngốc quá đi, anh hỏi em số điện thoại của nàng ấy, sao còn cần nhờ em chuyển lời chứ? Nào nào nào, sư huynh, trả lời đi, anh tìm Tiểu Lâm làm gì thế?”

Chờ một lúc lâu vẫn không thấy Hoàng Lam trả lời, Dương Chi chán nản “Được rồi, số điện thoại của Tiểu Lâm là...”

Đọc một dãy số xong, Dương Chi không hề giảm bớt trí tò mò, tiếp tục tra hỏi: “Sư huynh a, anh tìm Tiểu Lâm làm gì vậy? Em hứa sẽ không nói cho ai biết đâu.”

“Anh cầm nhầm USB.”

“A?” Giọng nàng lại trở nên rất hưng phấn “Anh và nó gặp nhau lúc nào thế? Lúc nào thế?”

Hoàng Lam cau mày trả lời: “Ta ngày mai đi chơi bên chỗ các người, tiện thể mang USB đổi lại.”

“Lấy nhầm từ lúc nào?... Được rồi, sư huynh, anh có cần em làm hướng dẫn viên du lịch cho anh không?”

Suy nghĩ một lúc, tay nắm chặt điện thoại “Không cần, không phải là anh đi du lịch.”

“Này, sư huynh, anh bận việc như vậy, hay là để em giúp anh đổi lại USB cho? Dù sao em cũng muốn đến gặp Ông Dương, tiện thể mang giúp USB cho anh...” Giọng nói của nàng, hình như có chút...

Giọng nói của Hoàng Lam trở nên vui vẻ: “Tiểu Chi nhiệt tình quá...”

“Không dám không dám! Em đâu có nhiệt tình, ai đó mới nhiệt...”

“Anh nghĩ chắc Ông Dương rất chờ mong về nhiệt tình của em đó”

“A? Sư huynh, anh đang nói cái gì thế? Đúng rồi, mẹ em gọi em, em cúp máy đã. Hôm nào lại buồn với sư huynh sau. Bye bye!”

Tắt máy, Hoàng Lam nhìn tấm ảnh chụp trong USB, nhìn sang icon tắt USB

Sau đó chuyển cửa sổ, nhìn sang blog mà một năm trước anh đã vô tình ghé qua, chọn biểu tượng ‘x’, tắt đi.

Suy nghĩ một chút rồi quyết định thay quần áo.

Ngồi trong quán trà sữa, Ngũ Thi Lâm chờ Dương Chi đến.

Nhớ lại giọng nói vô cùng hưng phấn của Dương Chi trong điện thoại, lại còn ra vẻ thần thần bí bí lắm...

Sẽ không cảm thấy quá shock đấy chứ?

Nhìn người người đi lại qua ô kính cửa sổ, Ngũ Thi Lâm bỗng nhiên lại nghĩ đến những lời nói mà Ngàn Khuynh Nhi nói với nàng 2 ngày trước.

Sau lần đó, Ngàn Khuynh Nhi cũng không tìm nàng nữa.

Nàng ta nói những lời này... Là có mục đích gì nhỉ?

Làm cho Chánh Tại Thái Thảo đau lòng vì nàng ta, rồi chủ động buông tha cho Lâm Uyên Ngư Nhi?

Gỗ gõ nhẹ lên trán, quên đi, sao phải nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Biết đâu Ngàn Khuynh Nhi thật sự là chỉ muốn tìm một người nghe nàng ta tâm sự thôi thì sao.

Nghĩ lại lúc Ngàn Khuynh Nhi tìm nàng nói chuyện, Ngũ Thi Lâm không thể không nhớ tới hành động của Ngàn Khuynh Nhi mang một vạn lượng ra cưỡng chế nàng xem trang bị của nàng ta.

Nàng còn tưởng là nàng ta nhìn thấy tài khoản bên máy tính của Ngũ Thi Lang kia của nàng đang bán đồ...

Thế nên Ngàn Khuynh Nhi biết nàng trở nên nghèo nàn, cố ý đến chọc giận nàng?

Được rồi, không nghĩ lung tung nữa.

Chỉ là...

Sao đã ngồi ở đây chờ đến nửa tiếng rồi mà nha đầu Dương Chi kia còn chưa thấy đến...

Nàng chỉ có thể ngồi trong quán suy nghĩ lung tung hết chuyện này đến chuyện khác, làm cho trí tưởng tượng phát huy không ngừng. Đột nhiên, Ngũ Thi Lâm nhún vai.

Bạn bè đều có linh cảm, một thanh âm vang lên sau lưng Ngũ Thi Lâm.

“Ai! Suy nghĩ chuyện gì vậy? Trông người thần cả ra rồi kìa!”

Nhìn sang Dương Chi đang ngồi xuống, Ngũ Thi Lâm tức giận nói: “Nghĩ đến người đó!”

Giơ hai tay lên đầu, Dương Chi nhìn Ngũ Thi Lâm với ánh mắt hinh viên đạn “Ta được vinh...”

Chữ hạnh còn chưa kịp nói ra đã bị Ngũ Thi Lâm chặn lời.

“Suy nghĩ xem người có phải lại đang phân vân xem không biết nên mặc cái gì ra đường không.”

“Tiểu Lâm, người” Dương Chi lườm Ngũ Thi Lâm “Được rồi, bé ngoan mau nhận lỗi đi, gia gia sẽ gọi mấy món bé ngoan thích ăn cho.”

“Tiểu Chi, người gọi điện cho ta có việc gì vậy?” Lúc đó, nàng đang cùng mấy người trong bang tổ đội luyện cấp! Bỗng bị ai đó gọi điện thoại lôi nàng ra đây.

“Chuyện đó...” Ăn một chút rồi nói tiếp “Ta là vì muốn cứu vớt hồn phách của một tiểu mỹ nữ bị máy tính quyến rũ, vì ta không muốn cả đời này nàng chỉ sống cùng với cái máy tính, Chi gia hi sinh giấc ngủ trưa vô cùng quý giá để dẫn người đi dạo phố đó!”

Ngũ Thi Lâm không nói được gì.

Còn nhớ năm ngoái, người nào đó ôm chặt cái máy tính thét lớn máy tính là lão công của ta, cả đời sẽ không rời xa.

“Được rồi, ta gần đây đã đưa mật khẩu tài khoản của ta cho Tiểu Lang, để nó thuận tiện buôn bán.” Nhìn khuôn mặt đối diện nàng đang toe toét cười, Ngũ Thi Lâm không nhịn được hỏi “Rất cực thì người có chuyện gì vui? Hôm nay người đã cười nhiều hơn mức bình thường rồi.”

“Chuyện đó, Tiểu Lâm a” Đặt cốc xuống bang, hai mắt Dương Chi chớp chớp nhìn Ngũ Thi Lâm “Có phải người rất thân với Hoàng Lam sư huynh không?”

“Rất thân? Ta mới chỉ gặp anh ấy 2 lần thôi, còn chưa được nói là thân.”

“Hai lần!?” Nhìn sang ánh mắt hình viên đạn của Ngũ Thi Lâm đang chiếu sang mình, Dương Chi đành phải hạ thấp giọng “Được rồi, vậy người mau giải thích đi, người với sư huynh lấy nhầm USB từ lúc nào?”

“Lấy nhầm?” Ngũ Thi Lâm tròn mắt “Lâu rồi ta chưa dùng đến USB.”

“Là thế này, sáng nay, sư huynh dùng điện thoại kéo ta rời khỏi chu công, nói với chị gia ta, người và anh ấy lấy nhầm USB, ngày mai anh ấy có việc đi qua đây, tiện thể mang USB đổi lại với người, ta đã lơ đễnh cho anh ấy số điện thoại của người rồi.”

“Nga,” Không tập trung lắm “Để ta về xem lại. Nhưng mà, chắc là lấy nhầm rồi...”

Dừng một chút, Ngũ Thi Lâm tiếp tục nói: “Người cùng Hoàng Lam sư huynh có phải... Sao đến cả hình dán trên USB đều giống nhau? USB của ta là do người dán hình lên mà.” Sẽ không nhầm lẫn được.

“Không hiểu, ta cũng không biết vì sao. Ông Dương nói hình dán trên USB của hoàng Lam là do em gái anh ấy dán lên.”

Thấy Ngũ Thi Lâm không nói gì nữa, Dương Chi tiếp tục tấn công: “Thật không ngờ a, người với Hoàng Lam sư huynh đúng là hữu duyên, đến cả USB cũng giống nhau như đúc.”

“Biết làm thế nào được”, đặt cốc trà sữa xuống, Ngũ Thi Lâm vỗ vỗ hai má, ánh mắt ôn nhu nhìn Dương Chi “Bị nhiều người yêu mến quá cũng khổ.”

“Đúng là đứt dây thần kinh xấu hổ” khinh bỉ nhìn dáng vẻ mơ mộng của kẻ nào đó “Mặt dày mặt dày mặt dày, nếu nói là người thâm mến Hoàng Lam sư huynh thì còn tin được. Nhanh giải thích mau, các người lấy nhầm USB từ khi nào!”

“Hôm trước ta sang nhà bà ngoại, một lần lên xe bus thì gặp” Cầm lấy túi xách, Ngũ Thi Lâm đứng lên “Chẳng phải người bảo là đi dạo phố sao? Mau đi thôi, Chi đại gia.”

29. Chương 30

Edit: Mogami

Đi dạo phố, có lúc thời gian trôi qua vun vút, nhưng đôi khi lại kéo dài lê thê, từng phút từng phút ậm ạch đi qua.

Lúc này, Ngũ Thi Lâm thấy thời gian cứ như ngựa phi nước đại, vùn vụt trôi qua, còn chưa kịp nhìn thấy bóng dáng đã mất hút không còn tăm hơi. Đương nhiên, không phải giống như lúc đi la cà ở mấy shop hàng hiệu mà vì trong lòng nàng đang có rất nhiều tâm sự rối rắm.

Nàng luôn luôn do dự, phân vân không biết có nên nói cho Dương Chi biết thân phận thật sự của Chánh Tại Thái Thảo.

Ngựa cứ phi ầm ầm qua, một buổi chiều đã nhanh chóng trôi qua. Đến khi Ngũ Thi Lâm mở cửa vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào.

Ngũ Thi Lâm tự thấy nàng bây giờ rất thích hợp để sử dụng hình ảnh ngựa mặt lên trời một góc 45 độ mà khóc

)

Ngũ Thi Lâm tay cầm mật bảo lệnh sang phòng Ngũ Thi Lang.

Tài khoản của hai chị em đã qua hạn đổi mật bảo lệnh rồi, bây giờ trộm cắp lộ hàng nhiều như vậy, tốt hơn hết là dùng mật bảo lệnh cho tốt. (Mog: Cái này thì chắc mọi ng biết, ngta bảo muốn pass an toàn thì định kì bao lâu đó phải đổi pass 1 lần! Chương này ta nói hơi bị nhiều, ngại quá!)

Nhưng đến khi Ngũ Thi Lâm đi vào phòng Ngũ Thi Lang thì không thấy bóng dáng Ngũ Thi Lang đâu cả. Đến khi trở về phòng của mình, lại nhìn thấy Ngũ Thi Lang.

Ngũ Thi Lang ủ rũ ngồi trước bàn máy tính của nàng.

Cả người nó miễn cưỡng dựa vào ghế, tay lơ dờ đi chuột, hoàn toàn khác hẳn hình tượng ngồi máy tính của nó.

Không hề dám đuổi nhìn màn hình máy tính; bàn tay di chuột với tốc độ rùa bò vô cùng đáng hổ thẹn; đầu óc lơ đãng không biết đã trôi dạt đến phương nào.

Không giống hình ảnh mọi ngày của nó một tẹo nào.

Ngũ Thi Lâm thấy rất ngạc nhiên, đang định hỏi nó vì sao bỗng đứng lại nổi hứng sang dùng máy tính phòng nàng. Nàng đi đến sau lưng Ngũ Thi Lang, nhẹ nhàng đập đập lên vai “Đồng chí tiểu Lang, mau khai báo cho đại ca, ai dám chọc giận người?”

Ngũ Thi Lang quay lại nhìn nàng một cái, thở dài, rồi lại dờ dẩn quay đầu nhìn màn hình máy tính.

Ngũ Thi Lâm không nhìn màn hình máy tính, mà cúi đầu mở túi xách vẫn khoác trên người, lấy ra một cái hộp nhỏ, bên ngoài trang trí rất tinh xảo cùng với 1 gói bánh quy đưa cho Ngũ Thi Lang: “Đây, chị đã mua mật bảo lệnh rồi, em yên tâm. Còn gói bánh quy này là Tiểu Chi mua cho em.”

Ngũ Thi Lang thích ăn bánh quy, tất cả bạn bè của nàng đều biết điều này.

Ngũ Thi Lang nhận mật bảo lệnh và bánh quy, sau đó đặt mật bảo lệnh sang một bên, xé gói bánh quy bắt đầu ăn, sau đó, còn không quên bẻ một nửa cái bánh cho Ngũ Thi Lâm.

“Chị, có chuyện rồi, tổn thất cực lớn.”

Thấy Ngũ Thi Lâm vẫn ngơ ngác nhìn mình, Ngũ Thi Lang nói tiếp: “Em vừa bị phá hoại, chị đừng bước vào vết xe đổ của em a, như thế sẽ không có lợi đâu, không có lợi một chút nào.”

Ngũ Thi Lâm vẫn ngơ ngác nhìn Ngũ Thi Lang, nàng thật không hiểu Ngũ Thi Lang đang nói thứ ngôn ngữ chuyên ngành gì.

“Chị, là thế này” uống một ngụm nước, Ngũ Thi Lang tiếp tục cắn bánh quy “Chị nghe xong sẽ thấy rất choáng váng đấy.”

“Được rồi!” Ngắt lời kẻ chuẩn bị lan man dông dài, Ngũ Thi Lâm cau mày “Đi thẳng vào vấn đề đi!”

“Vấn đề chính là” Ngũ Thi Lang vẫn đau khổ nhìn Ngũ Thi Lâm “Chị, đã qua được mấy mùa xuân, hôm nay chúng ta đã bị hacker ghé thăm rồi.”

Ngũ Thi Lâm choáng váng.

Ngũ Thi Lang tiếp tục “Chuyện này khiến em vô cùng đau khổ a...”

Nghe xong, Ngũ Thi Lâm bỗng thấy như sét đánh ngang tai.

Theo như Ngũ Thi Lang nói, sự tình là như vậy.

Có kẻ vô lương nào đó tâm bất hắc ngồi ở nhà treo máy để bán đồ, còn mình thì ra ngoài chơi cả buổi chiều, Ngũ Thi Lang bình thường cắm đầu vào máy tính, hôm nay bị mẹ nàng sai ra ngoài mua mấy thứ lặt vặt.

Lúc đó, máy tính của Ngũ Thi Lang, vừa treo QQ, vừa để yêu nhân treo máy bán đồ, còn có tài khoản nhân yêu của Ngũ Thi Lang nữa. nhập trò chơi, để yêu nhân và nhân yêu tiếp tục bán đồ.

Chỉ một lúc sau, máy tính lại vụt tắt.

Tiếp tục khởi động lại máy, tiếp tục đăng nhập trò chơi, kết quả...

Hệ thống thông báo mật khẩu không đúng, thử đi thử lại mấy lần vẫn ra kết quả như thế.

Máy tính lại vụt tắt.

Tất cả nguyên nhân là như thế.

“Cho nên, em chạy vội sang phòng chị để vào mạng” Ngũ Thi Lang cúi đầu “Em gõ lại mật khẩu, đăng nhập lại vào trò chơi thì phát hiện ra...”

Trang bị trên người yêu nhân cùng nhân yêu đều đã bị mất hết.

Không khác gì trần truồng.

Ngũ Thi Lâm nhìn hai tài khoản trên màn hình bị Ngũ Thi Lang chuyển tới chuyển lui, túi vật phẩm, trống rỗng.

Đang nhìn trên kênh thế giới bên tài khoản nhân yêu của Ngũ Thi Lang, Ngũ Thi Lâm lập tức ngăn động tác chuyển cửa sổ của Ngũ Thi Lang: “Từ từ”

Kênh thế giới.

[Dương khí]: Bất ngờ a, thế giới này lại lật tẩy thêm một thân phận nhân yêu ~ thế giới này không có nữ sao? Khinh người quá đáng!

[Như hoa]: Vô ngữ này đúng là loại tiện nhân, nếu người nguyện ý là nhân yêu, bốn đại gia cũng không thêm khinh bỉ người, nhưng người lại là loại trộm cướp! Mọi người chú ý, Vô Ngữ ngoài nhân yêu ra, hẳn còn là kẻ trộm cướp, long hoa bảo đao quý giá của ta bị hắn lừa lấy mất! Từ giờ trở đi, bốn đại gia truy nã Vô ngữ vô liêm sỉ! Ai báo tọa độ ta sẽ thưởng hậu hĩnh.

[Cường đại chính là ta]: Sao Vô ngữ nhà người không máu chết đi a ?? Sao không nói gì cả? Sao không biện hộ là oan uổng vì bị hack nick? Bây giờ không nói lời nào chính là thừa nhận sao? Trả ta mũ giáp! Người đúng là loại nhân yêu vô liêm sỉ.

[Ta tối cường]: Các người đừng nói lung tung, lão bà của ta chắc chắn bị hack nick! Mọi người bình tĩnh đã!

[Như hoa]: Bình tĩnh cái đầu người! Ta tối cường, người bị hắn lừa lại còn bênh vực cho hắn, kẻ nhân yêu kia cũng đã thêm nói câu nào đâu.

[Liên vụ]: Đúng rồi, Cường ca ca, tổn thất lần này của người quá lớn rồi, bao nhiêu tiền của đều bị trộm hết, sao người vẫn còn tin tưởng hắn?

[Bắc bắc]: Ta tối cường, trong đầu người toàn là đất sét à?

[A phát]: Vô Ngữ, người bắt nhân đừng trách ta bất nghĩa! Ta chính là bạn học của hắn, hắn chính xác 100% là con trai, nhân yêu!

[Như hoa]: Vô Ngữ vô liêm sỉ, nếu người nguyện ý làm nhân yêu bốn đại gia không thêm khinh bỉ người, nhưng người lại là loại trộm cướp! Mọi người chú ý, Vô Ngữ ngoài là nhân yêu còn là loại trộm cắp, long hoa bảo đao quý giá của ta đã bị hắn trộm mất! Từ giờ trở đi, bốn đại gia truy nã Vô ngữ vô liêm sỉ! Ai báo tọa độ ta sẽ trả thù lao hậu hĩnh.

Vô Ngữ chính là tài khoản nhân yêu của Ngũ Thi Lang.

Kênh thế giới, tài khoản Như Hoa nói nhiều nhất, một đoạn nói ra vài câu, Ngũ Thi Lâm càng nhìn càng thấy nản, Ngũ Thi Lang ngồi trên ghế miễn cưỡng nhìn bàn tay mình đang bị Ngũ Thi Lâm cầm để di chuột.

“Sao em không cãi lại?” Ngũ Thi Lâm hỏi.

“Em đã nói rồi nhưng không ai tin ta cả” Ngũ Thi Lang đứng lên, xoay xoay người “Vội lại, em chính là nhân yêu, A Hoàng đã bán đứng em, em còn có thể nói gì được nữa?”

A Hoàng chính là A Phát.

“Chị” Ngũ Thi Lang cầm gói bánh quy đang ăn dở “Cho em gửi lời cảm ơn chị Dương Chi, em về phòng ngủ đây.”

Nhìn màn hình một lúc nữa, vốn định nói giúp vài câu cho Ngũ Thi Lang, nhưng nghĩ lại, cuối cùng không nói gì nữa.

Chuyển sang cửa sổ bên Lâm Uyên Ngư Nhi.

Hít sâu một hơi, không biết nàng sẽ phải đối mặt với những chuyện gì ở server này nữa.

30. Chương 31

Edit: Mogami

Còn chưa kịp xem server Ngũ Nguyệt có bị giống như server của em nàng hay không, mẹ nàng lại gọi.

“Tiểu Lâm, điện thoại!”

Nghe thấy thế, Ngũ Thi Lâm liền chạy ra ngoài.

Là Dương Chi.

“Ngũ Thi Lâm, người bị làm sao vậy? Sao lại tắt điện thoại?” Thanh âm tức giận kia vang dội lên tai nàng, hình như vẫn chưa hết giận, Dương Chi nói tiếp “Cuối cùng thì người cũng đã về, nhanh lên...”

“Từ từ, Tiểu Chi” Ngũ Thi Lâm ngăn lời Dương Chi “hiện tại tâm trạng của ta không được tốt, chưa kịp nghĩ đến cái gì cả.”

Dừng một chút, Ngũ Thi Lâm nói tiếp “Ta không biết điện thoại của ta tắt từ lúc nào nữa. Người tìm ta có việc gì?”

“Tâm trạng không tốt?” Giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều “Sao thế?”

Tâm trạng ổn định một chút, Ngũ Thi Lâm mở miệng “Tài khoản của ta với Tiểu Lang bị hack.” Suy nghĩ một chút rồi nói tiếp “trang bị của Tiểu Lang đã bị trộm hết rồi, hơn nữa... tài khoản còn bị lấy đi lửa người, sự tình rất kinh khủng. Ta nghĩ, ở server của chúng ta chắc cũng không yên ổn đâu. Thế giới chắc đang chửi mắng âm ỉ?”

Ngũ Thi Lâm nói xong, Dương Chi im lặng một lúc lâu.

Sau đó, giọng nói Dương Chi vang lên, thanh âm rất nhỏ “Đã náo loạn rồi. Nghe Vũ Nhất Kiếm nói, đã loạn một lúc rồi.”

“Thật à?” Cúi đầu tránh ánh mắt của mẹ “Ta vẫn còn hi vọng là ta sẽ may mắn...”

“Tiểu Lâm...”

“Tiểu Lang còn bảo ta đừng bước vào vết xe đổ của nó, xem ra ta với nó cùng chung một số phận rồi.”

“Tiểu Lâm, yên tâm, ta vừa mới xem, trên Thế giới cũng vẫn còn rất nhiều người tin tưởng người, yên tâm yên tâm!” Dương Chi nhất mực cam đoan “Chắc chắn không có chuyện gì đâu!”

“Được rồi! Ta còn chưa nhìn thấy mọi chuyện thế nào mà! Bây giờ ta đi xem đã, chúng ta vào trò chơi nói chuyện sau.”

Đặt điện thoại xuống, mẹ nàng nhìn nàng “Tiểu Lâm, con có chuyện gì buồn phiền sao?”

“Mẹ, không sao đâu” Nhìn tay mẹ vẫn đang nhặt rau “Mẹ cứ để đấy, để tí nữa con nhặt cho.”

“Không cần đâu, con cứ đi xem em con con đã, còn nhỏ tuổi mà không chịu lo học hành, lại đi xem mấy trang web gì đó? Mau đi khuyên nhủ em con đi...”

Nhìn người mẹ luôn chăm lo công việc nấu ăn cho gia đình, Ngũ Thi Lâm không khỏi ai oán: Ngũ Thi Lang, em thật đáng thương a! (Mog: theo ta hiểu í Ngũ Thi Lâm thì mẹ nàng k đi làm mà chỉ ở nhà lo việc gia đình, đây là theo ta hiểu thế)

Về phòng, Ngũ Thi Lâm phát hiện ra, hóa ra di động của nàng hết pin nên tự động tắt nguồn.

Cũng không quan tâm nhiều đến di động lắm, ngồi xuống bàn máy tính, chuẩn bị xem sự tình náo loạn đến thế nào rồi.

Box tin nhần nhấp nha nhấp nháy. Không quá hi vọng, Ngũ Thi Lâm mở ra.

Lúc này, nàng thật sự không muốn làm gì nữa cả.

Mở mấy tin nhắn mắng chửi ra, tắt mấy tin nhắn của người lạ đi.

Sau đó, box tin nhắn lại sáng.

“Tiểu Lâm! Dưới gốc cây đa!” Là Chi Thảo Đình Lan. (Mog: ta xem thì cái cụm từ này toàn liên quan tới văn học mạng gì gì đó, có thể là ta tìm chưa kĩ, nhưng dù sao câu này cũng chỉ nhằm mục đích kiểm tra xem đó có phải là Tiểu Lâm hay không)

Ngón tay di chuyển trên bàn phím. “Nghỉ hè chúng ta còn chưa đi chơi ở đâu đâu!”

Ngay lập tức lại có tin nhắn đến “Đúng là Tiểu Lâm rồi. Thế nào, tổn thất không quá lớn chứ?”

“Haizz” Tiếp tục gõ phím “Nếu người có nhu cầu xem nhân vật trần truồng, ta sẽ phục vụ người miễn phí.”

Gửi tin nhắn xong, Ngũ Thi Lâm bắt đầu ngẩn lên nhìn tin tức trên kênh thể giới.

Kênh thể giới.

[Trường đại]: Đầu năm trộm cướp hoành hành a!

[Bắt chước tương du]: Rụt rụt rè rè thì anh hùng hảo hán cái nổi gì?!? Lâm Uyên Ngư Nhi, ta cứ tưởng người nổi danh là độc hành hiệp, không ngờ hóa ra là loại rác rưởi! Mọi người chú ý, Lâm Uyên Ngư Nhi là loại trộm cướp! Hắn có mượn có để mượn đồ thì mọi người cũng đừng cho hắn mượn! Hừ, lão tử coi như bỏ tiền giáo huấn hắn!

[Tuyệt thế hồng nhan]: Hừ! Mọi người bình thường còn không hiểu Lâm Uyên Ngư Nhi sao? Chính là hình tượng muội tao! Không cần phải nói, chắc chắn huynh ấy bị hack nick, ta đứng về phía huynh ấy! rõ như vậy? Sao người lại biết hắn là hình tượng muội tao?

[Phiêu linh]: Lâm Uyên Ngư Nhi vừa mới kết hôn được vài ngày, hắn không thể ra tay nhanh như vậy được... Chậc chậc, tuyệt thế hồng nhan, người muốn trở thành người thứ ba lưu danh sử sách hay sao?

[Cô đơn № Giáo chủ]: Bản giáo chủ không thích náo nhiệt ~ Cô đơn. Bản giáo chủ không có ý kiến gì trong vấn đề này cả.

[Cô đơn № Chu tước]: Tỷ tỷ không thích xem kịch ~ Cô đơn. Tỷ tỷ đứng về phía Lâm Uyên Ngư Nhi

[Cô đơn № huyền vũ]: Đệ đệ không thích chen lấn ~ Cô đơn. Ta đồng quan điểm với giáo chủ.

[Cô đơn № Thanh long]: Gia không thích lộn xộn ~ Cô đơn. Cô đơn chính là cô đơn, người cô đơn có ý kiến thì có ai nghe chẳng?

[Cô đơn № Bạch hổ]: Đại ca không thích tiểu thuyết ~ Cô đơn. Ta không nói gì hết.

...

Cô đơn bang vừa xuất hiện, Khinh bỉ Cô đơn bang đương nhiên cũng đi ra chửi bới. Nhưng mà, cũng chẳng có mấy ai thèm chú ý đến cuộc chiến giữa cô đơn bang với phản cô đơn bang cả.

...

[Hệ thống]: Người chơi tuyệt thế hồng nhan gửi lời mời khiêu chiến đến người chơi Phiêu Lạc, người chơi Phiêu Linh

Kênh thể giới.

[Xem đi xem đi]: Mọi người im lặng! Căn cứ theo hiểu biết của ta về Lâm Uyên huynh, chắc hắn là hắn bị hack nick.

[Phiêu lạc]: Tri nhân tri diện bất tri tâm a! Hiểu biết của người sao có thể đúng 100% được!

[Chi Thảo Đinh Lan]: Ta có thể cam đoan! Tiểu Lâm nhất định bị hack nick! Chiều nay ta ở cùng với nàng, nàng sao có thể đi lừa các người được?

[Phiêu lạc]: Chắc chắn, quan hệ của các người tốt như vậy, ai biết lời người nói là thật hay là giả chứ? Người còn đang bần loạn, ngay cả ‘Hắn’ hay ‘Nàng’ còn không phân biệt được? Chắc chắn... Lại còn, ở cùng một chỗ... Uy, Vũ Nhất Kiếm, xem lão bà của người kìa!

[Tuyệt thế hồng nhan]: Phiêu linh, Phiêu lạc, các người dám chửi mà không dám nhận sao? Mau nhận lời mời khiêu chiến của ta!

[Phiêu Linh]: Chắc chắn, nữ nhân đang nói chuyện, nam nhân mau tránh ra!

Những lời của Phiêu Linh vừa mới xuất hiện, rất nhiều người chơi là nam bay ra nhưng ong võ tổ.

Những lời này khiến cho rất nhiều nam nhân tức giận.

Tâm tình đang không tốt, sau khi đọc được mấy câu này, không khỏi phì cười. Nhưng mà, sau đó trên kênh thế giới lại xuất hiện mấy câu nói như đổ nước lên đầu nàng.

Kênh thế giới.

[Ngân niệm nhi]: Không biết mọi người có nhận ra không, trước đây Lâm Uyên Ngư Nhi lý lịch rất trong sạch, chúng ta chưa từng nghe bất kì tin đồn nào về vấn đề đạo đức của hắn. Nhưng mà, hắn vừa kết hôn xong liền xuất hiện sự kiện này, mọi người không thấy kì lạ sao?

[Tuyệt thế hồng nhan]: Phiêu Linh, Phiêu lạc, các người dám chửi mà không dám nhận sao? Mau chấp nhận lời mời khiêu chiến của ta!

[Ngân Nhu Nhi]: Đại tỷ nói có lý. Nói đến Chánh tại Thải Thảo, hình như gần đây mới trở lại? Tại sao cô ta bỏ bằng ID của mình lâu như vậy bỗng nhiên lại đăng nhập lại? Có vấn đề a!

[Khinh Khinh Khinh]: Ngân niệm nhi, Ngân nhu nhi, các người có ý gì?

[Ngân phong nhi]: Ai da! Lão đại của ta có thể có ý gì được cơ chứ? Chỉ là bình luận thôi mà!

[Ngân Sa nhi]: Chắc chắn, người bỗng dưng xuất hiện, phải chăng chuyện này có liên quan tới trục huyết các?

[Bảo bảo]: Không có bằng chứng mà dám suy diễn lung tung, gia tộc ngàn năm của các người đúng là cái loại nói dối không chớp mắt!

[Ngân nhu nhi]: Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào, sao mà có tật giật mình thế, chẳng ai nói gì mình lại nhoi nhoi lên!

Ngay lúc mọi người máu nóng tăng cao, bỗng nhiên xuất hiện một thông báo của hệ thống, chấn động cả gia tộc ngàn năm.

[Hệ thống]: Người chơi Ta có thương sao xin đổi tên thành công. Từ giờ trở đi, người chơi Ta có thương sao (ID983211) đổi tên thành Tổ tông gia tộc ngàn năm. Tổ tông gia tộc ngàn năm (Ta có thương sao) trong lòng mừng rỡ, quyết định thông báo khắp thiên hạ, hi vọng tất cả người chơi vui vẻ cùng mình.

Kênh thế giới.

[Ngân nhu Nhi]: Ta có thương sao, người có ý gì?

[Ngân phong nhi]: Mau chết đi!

[Ngân sa nhi]: Ta có thương sao! Người có ý gì? Mau ra đây!

[Diêu diêu]: Oh? Bảo bảo, trên đời này có người có ID là ta có thương sao à? Sao ta lại chưa từng nghe thấy nhỉ?

[Bảo bảo]: Diêu diêu, ta cũng chưa nghe thấy bao giờ a ~ Kỳ lạ, sao lại có người gọi một người chưa từng xuất hiện ra nhỉ? Thật đúng là vừa ngốc vừa điên!

[Hướng tiền xem, hướng hậu kiểm]: Những lời này quả thật có lý! Kỳ thật, uy, Tổ tông gia tộc ngàn năm, mau dạy bảo mọi người trong gia tộc người cho tốt đi! Đừng để chúng tùy tiện cắn người!

[Tổ tông gia tộc ngàn năm]: Ta có tội, ta thành tâm sám hối. Ta sẽ dẫn chúng nó về dạy dỗ tử tế. Các người chờ ta a!

[Bảo bảo]: Nhớ bảo bọn chúng phải giải thích rõ với Thái Thái của chúng ta a!

...

Sau đó diễn biến thế nào, Ngũ Thi Lâm cũng không xem tiếp nữa.

Trong lòng cảm thấy rất chán nản, đành xuất khỏi trò chơi, tắt máy, ra ngoài.

31. Chương 32

Edit: Mogami

Bữa tối, Ngũ mẫu cảm rằm mãi không thôi.

Nhìn ánh mắt Ngũ Thi Lang đang cầu cứu mình, Ngũ Thi Lâm giả bộ không nhìn thấy, lực bắt tong tâm a.

Ăn tối xong, Ngũ mẫu thấy biểu hiện khác thường của hai chị em, không chui vào phòng ngồi nghịch máy tính, bỗng nhiên cảm thấy có vấn đề.

“Máy tính của các con bị hỏng à?” Ngũ mẫu hỏi Ngũ Thi Lâm với Ngũ Thi Lang đang ngồi ở sô pha xem ‘Hồ lô oa’.

Ngũ Thi Lang không có phản ứng gì, chỉ có Ngũ Thi Lâm trả lời bà: “Lâu lắm rồi con không xem ‘Hồ lô oa’, hiếm khi thấy TV chiếu. Đúng rồi, mẹ này” Ngũ Thi Lâm đi đến khoác tay Ngũ mẫu “Bát đĩa nhiều như vậy, có một lực lượng lao động dồi dào thế này, còn gì được hơn nữa a? Thế mà mẹ không biết tận dụng một chút. Mẹ xem” Quay sang chỗ Ngũ Thi Lang ngồi “Ở kia vẫn còn có lao động dư thừa kia!”

Kéo bà đến ngồi ở ghế sô pha “Để con rửa bát đĩa cho.”

Rửa bát đĩa xong, Ngũ Thi Lâm rời bếp đi ra, trong phòng khách chỉ còn lại Ngũ Thi Lang đang ngồi.

“Thế nào?” Ngũ Thi Lâm nhìn Ngũ Thi Lang.

“Rất tốt, giải thích mãi, cuối cùng mẹ cũng tin là không phải em muốn xem đường link kia, nhưng mà vẫn bị dạy bảo một lúc” Ngũ Thi Lang đưa điều khiển cho Ngũ Thi Lâm “Chị, chị không dùng đến máy tính à? Máy tính của em cũng không khởi động được, để ngày mai em mang đi sửa xem thế nào.”

“Mang đi đi. Đêm nay chị cũng không cần dùng đến!”

Đặt điều khiển lên trên nóc TV, Ngũ Thi Lâm ngồi xuống sô pha, nhắm mắt lại, không thể nào tĩnh tâm được.

Thật khó chịu. Giống như có con kiến bò đi bò lại trong bụng nàng, khó chịu, mà không biết phải diễn tả thế nào.

Một khúc nhạc nhẹ nhàng vang lên.

Mà Ngũ Thi Lâm không muốn đứng dậy.

Kêu đi kêu đi, không muốn nghe đâu.

Nhưng mà, âm thanh kia cứ ngừng lại rồi lại vang lên vô cùng kiên cường.

Mở to mắt, từ từ bám vào thành ghế rồi đứng dậy, từ từ đi đến chỗ để điện thoại, cầm lên.

“A lô”

“Tiểu Lâm? Dương Chi đây.” Giọng nói của Dương Chi nhẹ nhàng hơn bình thường rất nhiều.

“Ừh, Tiểu Chi, có việc gì thế?” Nhận ra giọng Dương Chi, Ngũ Thi Lâm hỏi.

“Tiểu Lâm, người thấy thế nào?”

“Bình thường.”

“Người đăng xuất nhanh vậy, ta gửi tin nhắn qua đều bật vô âm tín.” Do dự một chút, Dương Chi nói tiếp “Ta định gọi điện thoại ngay cho người, nhưng ...”

“Uhm?”

“Tiểu Lâm, sao người không giải thích?”

“Ta đã nói rồi, không có ai tin ta.”

Nghe Dương Chi hỏi, Ngũ Thi Lâm ngay lập tức nghĩ đến câu nói của Ngũ Thi Lang.

“Cho dù ta nói, liệu có người tin ta sao?” Tay nghịch nghịch dây điện thoại, thở dài “Ta bây giờ không làm được cái gì cả, chuẩn bị ngủ mất 50 độ nhìn trời tiếp.”

“...” Dương Chi không nói gì nữa.

“Ai, cuộc sống vốn là như thế a...” Giống như là nghiện ca thán, Ngũ Thi Lâm chuẩn bị tiếp tục bài ca.

Không để Ngũ Thi Lâm tiếp tục cao hứng. Dương Chi lập tức ngắt lời. “Thôi cho ta xin, người nói bốn mươi lăm độ ta còn không chịu nổi... Lại còn năm mươi độ?”

“Ta đây sáng tạo đổi thành năm mươi lăm độ cho hay.”

“...” Dương Chi không nói được gì nữa.

“Không nói nữa, chiều nay ta đi dạo phố mệt chết đi được, tối nay không đăng nhập trò chơi đâu. Chắc là ta sẽ đi ngủ sớm.”

“Cũng tốt” Hình như Dương Chi còn định nói thêm điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói “Tắm rửa rồi ngủ sớm đi.”

“Ừh.”

“Bye bye.”

“Bye bye.”

Sáng sớm hôm sau, nghe nói có người rất thương tâm rất thương tâm, thương tâm đến mức quên cả đổi mật bảo, ôm máy tính đi sửa mà mới đi đến cửa đã quay lại dặn Ngũ Thi Lâm: “Chị, nhớ đổi mật bảo cho em.”

Nghe được câu này, Ngũ Thi Lâm khinh bỉ nhìn nó.

Sau đó, Ngũ Thi Lâm về phòng, tìm mật bảo lệnh, đem đổi mật bảo cho hai tài khoản.

Khụ khụ, đọc mấy thông báo, trong lòng thầm trách bản thân trước đây đã không làm theo hướng dẫn bảo mật.

Qua một đêm suy nghĩ, không biết tâm trạng Ngũ Thi Lâm đã tiến triển được bao nhiêu, nhưng ít nhất sẽ không như ngày hôm qua. Vì thế, điện thoại di động của nàng đen sì suốt đêm hôm qua nay đã được nhìn thấy ánh mặt trời – khởi động máy.

Khởi động máy xong, Ngũ Thi Lâm lập tức nhận được mấy tin nhắn, đều là của Dương Chi.

“Tiểu Lâm, người về nhà chưa?”

“Tiểu Lâm? Nhìn thấy tin nhắn này thì mau nhắn tin lại cho ta!”

...

Nhìn lên trên, hôm qua nàng về nhà thì lập tức có chuyện xảy ra, liền tắt máy.

Vừa đọc xong hết số tin nhắn, di động lại đổ chuông.

Nhìn màn hình điện thoại, là một số điện thoại lạ.

Nếu là số lạ gọi đến, nàng đều từ chối cuộc gọi. Nhớ hồi mới sử dụng điện thoại di động, Ngũ Thi Lâm không khỏi khóc ròng. Trước đây, cho dù là số lạ gọi đến nàng cũng không từ chối, tất cả đều nghe, kết quả là phần lớn lần nghe máy từ số lạ đều giống nhau – Xin chào, xin mời bạn sử dụng...

Đều bảo nàng bấm máy số gì đó hoặc gửi tin nhắn gì đó, đến lúc Ngũ Thi Lâm làm xong, kiểm tra số dư trên tài khoản, nàng đau xót phát hiện ra tài khoản trên điện thoại di động của nàng bị trừ đi một số tiền phí vô cùng lớn, số dư trên tài khoản còn lại cực kì nhỏ...

Vì thế, chọn ‘từ chối’, không nghe.

Một lúc sau, di động lại tiếp tục réo.

Tắt đi, không nhận.

Lại reo. Chưa nhận chưa dừng.

Vốn định tiếp tục ấn ‘từ chối’, không hiểu thuận tay thế nào lại chọn nút ‘Nghe’.

Đang định tắt máy, chợt có một giọng nam vang lên. “Đừng tắt máy, Thi Lâm! Anh là Hoàng Lam.”

...

Đặt di động xuống, Ngũ Thi Lâm thay quần áo, cắm USB rời khỏi nhà.

Ánh mặt trời đã không còn chói chang nữa.

Xa xa, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy một hình ảnh cao lớn đứng ở bóng râm bên phải quảng trường.

Không đợi Ngũ Thi Lâm đi đến, người kia đã thông thả đi về phía nàng.

“Buổi sáng tốt lành!” Hoàng Lam gật đầu chào Ngũ Thi Lâm “Không ngờ em đến nhanh vậy.”

“Sao cơ” Ngũ Thi Lâm từ từ cúp ô xuống. “Chỉ sợ anh phải chờ lâu thôi.”

Im lặng một lúc, Hoàng Lam không hề bảo Ngũ Thi Lâm lấy USB để đổi lại mà lại nói với Ngũ Thi Lâm: “Em dẫn anh đi thăm quan một chút chứ?”

Ngũ Thi Lâm không ngờ Hoàng Lam lại yêu cầu nàng như vậy, nàng cứ nghĩ là Hoàng Lam đến đây để đổi USB với nàng, sau đó sẽ chào tạm biệt mà thôi. Sau đó, nàng có thể về nhà tiếp tục ẩn cư.

“Sao thế?” Ngũ Thi Lâm cười nhìn Hoàng Lam “Anh muốn đến thăm quan chỗ nào?”

Nhìn cô gái đang rất thoải mái trước mắt, Hoàng Lam không trả lời.

Ngũ Thi Lâm đành nói tiếp: “Hoàng Lam sư huynh?”

32. Chương 33

Edit: Mogami

Ngũ Thi Lâm nhìn về phía trước, nhìn thẳng vào mắt Hoàng Lam.

Không ngờ rằng ánh mắt Hoàng Lam cũng đang nhìn chăm chăm nàng, Ngũ Thi Lâm bỗng dưng thấy mắt tự nhiên.

Cuống quít quay đi, tránh ánh mắt của Hoàng Lam, Ngũ Thi Lâm tập trung bắt bản thân nhìn thẳng phía trước, tuy rằng phía trước của nàng vẫn là Hoàng Lam.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy Hoàng Lam trả lời, Ngũ Thi Lâm cảm thấy hơi ngại “Hoàng Lam sư huynh?”

Hoàng Lam cười nhẹ: “Em dẫn anh đi đâu thì anh theo đó.”

Toát mồ hôi -_-!

Tại sao nàng lại thấy mấy lời này mang ý nghĩa khác nhỉ?

“Để em nghĩ em ở khu này có chỗ nào đẹp không” dừng một chút, Ngũ Thi Lâm lập tức cầm USB đưa cho Hoàng Lam “Tí nữa thì quên, Hoàng Lam sư huynh, USB.”

Khoảng cách giữa hai người lúc trước còn cách nhau hơn một thước, Hoàng Lam bước thêm một bước, khoảng cách giữa hai người lập tức thu hẹp lại rất nhiều. (Mog: 1 thước = 1/3m = 33.33cm)

Hoàng Lam nhận USB.

Từ xa nhìn lại, bàn tay hai người chạm vào nhau trong chốc lát, rất giống tay trong tay.

Nhận USB, chính là bước thêm một bước nhỏ, Hoàng Lam chuyển từ đối diện sang đứng bên cạnh Ngũ Thi Lâm, nói tiếp “Nhà Thi Lâm ở gần đây à?”

“Đi tiếp một đoạn nữa là đến” Ngũ Thi Lâm nhìn Hoàng Lam, nghĩ ngợi một chút, quyết định nói “Hoàng Lam sư huynh, hay là em nhờ Tiểu Chi làm hướng dẫn viên du lịch nhé. Ở vùng này, Tiểu Chi thành thạo hơn em!”

“Không cần đâu” Hoàng Lam ngăn cản Ngũ Thi Lâm “Anh tí nữa phải đi, sợ cô ấy mất công đến.” Khó gánh được hậu quả.

Vì thế, họ bắt đầu đi dạo phố.

Không khí có chút ngượng ngáp, Ngũ Thi Lâm không biết nói chuyện gì; mà Hoàng Lam cũng chưa nói gì cả.

Đi được một đoạn, Hoàng Lam cất tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng “Hóa ra em là bạn học của Tiểu Minh.”

“Uhm, đúng rồi” Ngũ Thi Lâm trả lời.

Kể ra Tô Minh tên là Tô Cường thì tốt rồi.

Tiểu Cường, rất đa nghĩa nha!

“Em trai em có khỏe không?” Hoàng Lam lại cất tiếng.

Ngũ Thi Lâm lập tức ngẩng mặt lên, quay sang bên cạnh “Nó vẫn tốt lắm” Sau đó nghi ngờ hỏi Hoàng Lam “Anh biết em trai em?”

Đồng chí Tiểu Lang quen biết anh chàng ít nói này từ bao giờ thế nhỉ?

Hoàng Lam vừa đi vừa quay sang Ngũ Thi Lâm, hơi cúi đầu xuống “Anh nhớ có lần Tiểu Chi kể, em trai em chính là Lâm Uyên Ngự Nhi. Hôm qua nó...”

“Không sao đâu, không sao đâu” Ngũ Thi Lâm quay đầu. nhìn phía trước “Sáng nay tâm trạng nó đã tốt lên rồi. Lúc nó ra ngoài nhìn tâm trạng thấy rất tốt.”

“Hả?”

“Chuyện kia... Hoàng Lam sư huynh” Ngũ Thi Lâm bắt đầu hỏi “Hôm qua có xảy ra chuyện gì à?”

Chuyện đã đến nước này, nàng bỗng nhiên thấy tim đập thình thịch.

“Thì giống như em bảo” Hoàng Lam chậm rãi nói “Không có chuyện gì đâu. Cho dù có chuyện gì thì chỉ cần một hai ngày là có thể giải quyết được thôi.”

Trước đây nếu xảy ra chuyện này, anh cũng sẽ nghĩ ngay là bị hack nick bình thường, nhưng mà...

“A Lam, ta tái xuất giang hồ!” Một người hưng phấn nhảy đến trước mặt anh.

“...”

“Không ngờ tới a, chiều nay ta làm một thử nghiệm nho nhỏ, liền vớ được hai tài khoản có rất nhiều trang bị đáng giá a!” Giọng nói vẫn rất hưng phấn.

“ ... ”

“Hắc hắc, biết không? Một tài khoản ở server Ngũ Nguyệt, một tài khoản ở server Thất Nguyệt, một nhân vật nam, một nhân vật nữ... Chuyện này bí mật nha... A Lam, sao ngươi không hỏi tiểu thúc thúc ta định làm thế nào?”

Đành phải quay sang hăn hỏi “Ngươi định làm thế nào?”

“Ta mượn tài khoản của hai người kia, nhưng mà bọn họ đã vội vàng lấy lại, phải biết dùng mật bảo chứ, chắc là bọn họ thích được trần trườg. Năm ngày sau ta sẽ mang đồ cho bọn họ...” Lú lo nói tràng giang đại hải một lúc, người đó uống một ngụm nước “Làm một lần như vậy để tạo phúc cho tất cả mọi người đã lâu không có chuyện để ồn ào một trận...”

“ ... ”

“Ta vẫn chưa nói xong, không ngờ tới a, tên tiểu tử Lâm Uyên Ngư Nhi lại có tài khoản nữ ở server Thất Nguyệt... Đúng là muốn đi lừa đảo...”

“ ... ”

Nghĩ đến đây, Hoàng Lam bắt giắc lắc đầu.

Ngũ Thi Lâm nhìn thấy hành động này của Hoàng Lam nhưng cũng không hỏi vì sao.

Hai người tiếp tục đi tiếp.

“Anh thấy rất lạ” Hoàng Lam tiếp tục dò la “Tiểu Chi gọi em là ‘Tiểu Lâm’, cũng gọi em trai em là ‘Tiểu Lâm’. Nếu mà nói chuyện cùng lúc với cả em và em trai em, thì không biết ai sẽ là người trả lời...”

Hoàng Lam còn chưa nói xong thì di động của Ngũ Thi Lâm đổ chuông.

Nhìn màn hình di động, Ngũ Thi Lâm gật gật đầu nhìn Hoàng Lam “Ngại quá, em nghe điện thoại đã.”

Dương Chi gọi tới.

“Cô bé, một mình lạc lõng sao? Cô đơn khó chịu sao? Muốn người đến chơi cùng sao?” Chẳng chờ Ngũ Thi Lâm trả lời, Dương Chi nói tiếp “Không phải lo, đại gia ta rất giàu lòng nhân ái, bây giờ ta sẽ đến làm ‘tâm bồi’ cho người.”

Ngũ Thi Lâm còn chưa kịp phản ứng lại, Dương Chi đã tiếp tục rèn luyện khả năng ăn nói của mình.

“Bồi ăn bồi uống bồi đi dạo! Nếu giá cả hợp lý thì ta sẽ bồi ngủ cho người, sẽ tặng thành ‘Tứ bồi’! Người...” Cố ý kéo dài giọng “thầy – thế — nào?”

Ngũ Thi Lâm cảm thấy rất cảm động. Nàng có thể tưởng tượng, Dương Chi chắc đang vừa nắm chặt tay vừa nói.

Vì tâm trạng của mình mà quan tâm như thế a?

Sự quan tâm của nàng ảm áp lắm nha!

“Ngươi nói ‘Tâm bồi’ a?” Liếc trộm sang người bên cạnh đang nhìn mình chăm chăm, hạ giọng nói “Đã có người làm rồi”. Tuy chỉ là ‘Nhất bồi’.

“A!?” Chết giọng ra vẻ rất khoa trương “Ai dám cướp mỹ nhân của ta? Ta nắm tay chờ sẵn!”

Ngũ Thi Lâm mỉm cười: “Ta cho ngươi cơ hội này” dừng một chút “Ta ở cạnh hồ trong công viên F chờ ngươi.”

Trong công viên F chỉ có một cái hồ nhỏ.

Tắt điện thoại, sự thoải mái khi nói chuyện cùng Dương Chi cũng biến mất theo.

Không hiểu vì sao, trước mặt Hoàng Lam Ngũ Thi Lâm luôn cảm thấy không được tự nhiên như nói chuyện cùng những người khác, không biết nên làm gì.

Hoàng Lam rõ ràng là chưa làm gì cả...

Chẳng lẽ đây gọi là khí chất quá mạnh mẽ?

Nàng bị ám?

Nhìn thấy Ngũ Thi Lâm ngẩn người ra, Hoàng Lam hỏi nàng “Suy nghĩ gì vậy? Sao thần người ra vậy?”

“A? Không có” cười cười xin lỗi Hoàng Lam “Em suýt nữa thì quên mất câu hỏi vừa nãy của sư huynh!”

“Tiểu Chi tính hay đùa, đôi khi gọi em ‘Tiểu Lang’, đôi khi lấy tên em gọi em trai em... Em trai em chính là Tiểu Lang.”

“Tiểu lang? ‘Lang’ trong ‘Lang quần’?” Hoàng Lam tủm tỉm cười nhìn Ngũ Thi Lâm.

“...” Không nói gì nhìn Hoàng Lam.

“Trình độ văn chương của anh có hạn, không biết làm thế nào nữa.” Hoàng Lam ra vẻ rất cô đơn nói.

Không tin.

“ ‘Lâm lang’ ‘Lang’ ” không hề có ý định đổi đề tài, đến lối rẽ ở ngã ba, Ngũ Thi Lâm dẫn Hoàng Lam đi theo lối rẽ, vòng sang hướng khác “Em dẫn anh đến công viên F chơi, chút nữa Tiểu Chi cũng sẽ đến đây. Công viên F vừa mát lại rất đẹp nữa...”

Thật ra lúc này hi vọng lớn lao của Ngũ Thi Lâm là Hoàng Lam rời đi sớm một chút.

Không phải là nàng không tốt, nàng với Hoàng Lam cũng không được tính là thân, cũng mới chỉ gặp nhau một hai lần, nói là người lạ cũng không sai.

Nàng chưa bao giờ nghĩ là sẽ cùng với người không quen đi lang thang trên đường, không biết nói chuyện gì, đi đường sẽ cảm thấy rất ngại, không được tự nhiên, quả thực là một hình thức tra tấn.

Huống chi, hôm qua vừa bị hack nick, lại còn phải chịu tiếng xấu thay cho kẻ khác, tâm trạng không tốt chút nào,

Đồng chí Hoàng Lam, xem ra anh chọn sai thời gian đến đây rồi.

Nhận ra tâm trạng của Ngũ Thi Lâm đang không tốt, Hoàng Lam ngồi bên cạnh Ngũ Thi Lâm ở ghế đá trong công viên F mới được một lúc đã chuẩn bị rời đi.

“Anh còn có chút việc, anh đi trước nhé!” Hoàng Lam đứng lên, nói với Ngũ Thi Lâm vẫn đang ngồi ở ghế đá.

“Em đưa anh ra điểm...” dừng xe.

Còn chưa nói xong, Hoàng Lam liền chặn lời Ngũ Thi Lâm “Không cần đâu, ở ngay gần đây thôi.”

Lại liếc nhìn Ngũ Thi Lâm, Hoàng Lam nói: “Em cứ ở đây chờ Tiểu Chi, anh đi trước nhé.”

Chất giọng không hề dao động, có vẻ xa cách, không ôn hòa như trước.

Hình như là đang tức giận.

Ngũ Thi Lâm cũng đã nhận ra, nhưng mà nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ là Hoàng Lam không cần nàng đưa đi, có thể là muốn ai đó yên tĩnh một lúc, để suy nghĩ sự tình cho thấu đáo một chút.

Haizz, được 10p mà gần hết pin rồi... Ngáp ngáp!! Thôi, đi ngủ vậy!!)

Hoàng Lam đi rồi, Ngũ Thi Lâm vẫn ngồi ở ghế đá chờ Dương Chi đến.

Bỗng nhiên, một bóng đen xuất hiện trước mặt nàng.

Ngũ Thi Lâm còn chưa kịp phản ứng thì bóng đen kia đã tiến đến bên cạnh, bịt hai mắt nàng rồi ghé sát vào tai nàng nói, biểu hiện cùng lời nói vô cùng mờ ám “Cô bé, chờ ai vậy? Cùng đại gia về nhà đi! Nào nào nào, mau đoán xem bốn đại gia là ai.”

“Tiểu nhân vô cùng sợ hãi, không thể đoán được là vị đại gia nào.” Đằm đằm đáng yêu, chất giọng ngập tràn sợ hãi.

“Hắc hắc, không đoán ra... Đừng trách ta thịt người” buông cánh tay đang che mắt Ngũ Thi Lâm xuống “Đi, đi dạo phố mua đồ hiệu kính ta.”

“Không cần, cho dù có mang chính bản thân ta đi bán cũng không đủ tiền cho người phá” Nhìn Dương Chi đang ngồi xuống cạnh mình “Sao người đến muộn thế?”

“Không có gì, ta ngồi chờ nhau với mấy người trên Kênh thế giới một chút thôi.” Dương Chi xoa đầu Ngũ Thi Lâm “Người yên tâm, Hoàng Lam sư huynh bảo chuyện hack nick hôm qua anh ấy sẽ giải quyết giúp, cùng lắm cũng chỉ mất hai ngày là xong.”

“...” Ngũ Thi Lâm cũng không dám hi vọng quá nhiều “Lại có ai chọc tức người?”

“Kẻ thù truyền kiếp.” Dương Chi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“...”

Hai ngày hoang mang lo lắng cuối cùng cũng trôi qua.

Hai chị em Ngũ Thi Lâm và Ngũ Thi Lang đều rất ngoan ngoãn ngồi yên ở nhà.

Nhìn máy tính, Ngũ Thi Lâm click vài lần vào biểu tượng ‘Mộng nhiều tam giới’, lần nào gõ xong ID và mật khẩu cũng lại tắt đi. Định đăng nhập nhưng vẫn thấy rất lo lắng.

Lo lắng nối tiếp lo lắng, nếu đăng nhập mà tâm trạng của mình càng tệ hơn thì tốt nhất là không đăng nhập làm gì.

Nhưng tâm trạng của Ngũ Thi Lang lại khôi phục rất nhanh. Sau khi mang máy tính từ cửa hàng về, nó lập tức đăng nhập vào trò chơi.

Đăng nhập vào trò chơi xong, Ngũ Thi Lang lập tức lên Kênh thế giới công khai thừa nhận thân phận nhân yêu của mình, và có tuyên bố nếu nó biết ai hack nick của nó, chắc chắn sau này gặp 1 lần giết một lần; Sau đó, nó tìm Ta tối cường nói rõ, sau đó nói rõ phương pháp giải quyết, đi đến gặp nguyệt lão xin từ bỏ quan hệ vợ chồng.

Ly hôn, chỉ cần như thế là được rồi.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người không tin lời nó, vẫn nói nó là loại trộm cướp, cố tình tìm nó tính sổ.

Nhưng nó cũng không quan tâm, chỉ cần nhớ rõ ID đã đưa nó đi gặp Tiểu Bạch quân mà thôi.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Ở trong trò chơi, vài ngày đã trôi qua.

Đến hôm nay, sự kiện hack nick kia đã qua được 2 ngày, Ngũ Thi Lâm đang ngồi nhìn màn hình máy tính thì Dương Chi gọi điện đến.

“Tiểu Lâm, đăng nhập trò chơi mà xem.” Giọng nói rất vội vàng.

“Chuyện gì thế? Sao lại gấp như vậy?”

“Người lên thì biết! Ta bây giờ có nói cũng không hết được. Tí nữa nói chuyện trong trò chơi sau.” Nói xong, tắt điện thoại.

Click vào biểu tượng.

Gõ tài khoản, mật khẩu.

Phân vân một chút, vẫn quyết định chọn ‘Đăng nhập’.

Hình ảnh trò chơi lập tức xuất hiện trước mặt nàng.

Mà hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nàng chính là box tin nhắn nhấp nháy liên tục.

Chắc là hai ngày không đăng nhập thì tin nhắn đã chồng chất rồi, Ngũ Thi Lâm chú ý đến dòng tin nhắn cuối cùng của Dương Chi: “Tiểu Lâm, xem diễn đàn đi. Bây giờ chắc chắn không còn ai dám nghi ngờ người là loại trộm cướp nữa >..

33. Chương 34

Edit: Mogami

‘Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng. Các cháu à, bây giờ nắng hè đã chói chang khắp nơi, Ngọc thúc trở về rồi đây!’

nghĩa: Lá sen bát ngát đến tận chân trời, cả khoảng không màu lục, ánh mặt trời chiếu lên hoa sen tạo một màu hồng kiêu diễm. Nói chung là thơ văn mà phân tích thì mọi người biết rồi đấy... Đây chỉ là tạm hiểu thôi nhé!! Thúc – chú)

Nga, đã trở lại rồi.

Nhớ lại phong cách trước đây của người này, Ngũ Thi Lâm đã đoán được đôi chút vì sao Dương Chi lại bảo nàng không phải lo lắng về chuyện lại có người nói nàng là loại trộm cướp nữa.

Sở dĩ người chơi có tên là Ngọc thụ lâm phong này lại tự xưng là Ngọc thúc bởi vì trước đây có người lên kênh thể giới hỏi thăm hần, không cẩn thận viết nhầm, đáng nhẽ là ‘Ngọc Thụ’ lại viết thành ‘Ngọc thúc’.

Từ đấy về sau, ‘Ngọc thúc’ trở thành câu cửa miệng của hần, chỉ cần mở miệng ra là lại tự xưng là Ngọc thúc.

Không nghĩ đến mấy chuyện đó nữa, Ngũ Thi Lâm di chuột kéo xuống dưới đọc tiếp.

‘Ngọc thúc ta đã đi lâu như vậy, không biết có cháu nào còn nhớ đến ta không? Đương nhiên, ta biết câu trả lời chắc chắn là Có.’

Người này vẫn nói nhiều như trước.

‘Ta vừa mới trở lại, đã có nhiều người thế này đến hỏi thăm ta, ta cảm thấy rất vui mừng a! Ai, thời gian có hạn, Ngọc thúc thúc vốn không định nói nhiều như vậy. Được rồi, ta sẽ đi luôn vào vấn đề chính.’

Người có thể đi luôn vào chủ đề chính?

‘Mọi người đều đã biết thói quen của ta rồi chứ? Đương nhiên, những tiểu hài tử mới chơi có khả năng là chưa biết, nhưng mà không sao, ta sẽ phổ biến cho. Ban đầu ta định chờ thêm 3 ngày nữa mới công bố thành quả của ta, nhưng mà, ta bị ép buộc... Ngọc thúc chỉ giữ thói quen cũ một chút, thế là hai ngày trước ta đã hoàn thành được một show vô cùng kinh thiên động địa.’

Nói đi nói đi, mau mang tất cả trả lại cho ta.

‘Khụ khụ, lần trước, ta lỡ tay dùng nick QQ gửi cho một người một link, cụ thể thế nào thì ta không kể chi tiết. Đến bây giờ, ta thu hoạch được rất lớn a, ta rất luyến tiếc khi phải mang mấy thứ này trả lại cho hần. Mọi người biết ta đang nói đến ai không?’

Còn ai nữa? Người bị hại đang ngồi đọc topic của người đây!

‘Là nhân vật độc hành hiệp ở server của chúng ta, tiểu hài tử Lâm Uyên Ngư Nhi! Hắc hắc, trên người hần cái gì cũng rất quý giá a! Tài khoản của hần cũng không có nhiều bạn, ai, Tiểu Ngư, nhân duyên của người thật không tốt a.’

Nhân duyên mà tốt như người nói, thì sẽ bị người thiệt hết.

‘Ta chính thức công bố, lần trước ta có mượn của ai cái gì, người mất của trực tiếp pm ta a! Cố gắng đăng nhập một lần, ta khẳng định lúc nào cũng online.’

Sau đó, Ngọc thụ lâm phong liệt kê những món đồ mà hần nói là đã ‘Mượn’. Từ trên xuống dưới, giá trị không phải là nhỏ a!

‘Được rồi, liệt kê xong rồi. Người mất mau pm ta đi, ta chờ các người đến thăm hỏi ta đó, nhanh chân lên a, sau vài ngày nữa là ta sẽ lại biến mất, đến lúc đó các người chỉ có thể vỗ ngực dậm chân mà thôi!’

Sao thế, người biến mất thì mọi người mới có thể sống yên ổn được chứ.

‘Nói tiếp một chút, Lâm Uyên Ngư Nhi, người hình như thích làm nhân yêu? Cái tài khoản ở server Thất nguyệt... Nhìn thấy topic này thì pm ta nga, nếu chưa đáp ứng được sự tò mò của ta thì ta sẽ mang trang bị của người đi cầm đó! Ít nhiều thì cũng là tiền a!’

Ta @#%...&&*

‘Được rồi, ngóng các người pm. Gửi nụ hôn gió của ta tới cả mọi người!’

Yên tĩnh.

Tuy rằng muốn liên lạc với ngọc thụ lâm phong ngay, nhưng Ngũ Thi Lâm vẫn không nỡ rời diễn đàn.

Rất muốn xem bình luận.

#1 [Người khóc đi]: Lặn đi lâu như vậy rồi, nhìn thấy tên tác giả topic này, ta không thể kiềm chế được, trước tiên cứ chiếm lấy cái sô pha, sau mới xem Ngọc thúc làm cái trò gì.

#2 [Quang trên thân khóa بدن]: Ngọc thúc ơi! Ta rất nhớ người

#3 [Tiểu tiểu]: Ngọc thúc a, cuối cùng người cũng trở lại rồi! Nhớ năm đó, người dạy ta biết thế nào là trộm cướp! Chính người, khiến ta hiểu được, hóa ra trong thế giới vòng du có trộm cướp tồn tại thật!

#4 [Xem đi xem đi]: Thần tượng! Cho ta xin chữ ký!

#5 [Vô nại]: Ta đồng tình Lâm Uyên Ngư Nhi.

...

#20 [Ngọc thụ lâm phong]: Không ngờ các người lại nghĩ ta như vậy. Ngoan, không có ta, làm sao các người có thể nâng cao tình thần cảnh giác nhanh vậy được chứ? Coi như các người nhận được một bài học còn gì.

...

#31 [Cô đơn № giáo chủ]: Bản giáo chủ không thích náo nhiệt ~ Cô đơn. Hỏi một chút, Ngọc Thụ lâm phong là ai vậy?

#32 [Thất thất]: Ngọc thúc Ngọc thúc! Ta rất nhớ người! Ta là fans của người!

#33 [Xem đi xem đi]: Đúng rồi, ngọc thúc a, ta rất muốn biết một chuyện, người nói cái gì ở server Thất nguyệt, có thể chia sẻ cho ta một chút được không? Ta có thể cung cấp một người khác... cho người a! Còn nữa, là ai dám bức bách Ngọc thúc của ta?!? Mau ra đây!

...

#48 [Khinh bỉ cô đơn bang]: Ru rú trong nhà, quả nhiên là không biến đến đại danh đỉnh đỉnh của Ngọc thúc, năm đó trở thành đại ca thủ lừa đảo, gặp bất kì ai đều ‘Mượn’ đồ! Cô đơn bang, mau chui về khu ổ chuột Cô đơn nhà người đi!

#49 [Chi Thảo Đình Lan]: Ngọc thụ lâm phong được lắm, gây ra trò này làm Tiểu Lâm mấy ngày hôm nay không có tâm trạng đăng nhập trò chơi! Cái gì mà server Ngũ nguyệt chứ? Mau đem tất cả trả lại cho Tiểu Lâm, giải thích cho rõ ràng mọi chuyện.

...

Còn kéo xuống dưới một chút nữa, phần lớn nội dung bình luận đều giống nhau, ít người mắng chửi hần, đa số là nhớ đến hần hoặc là châm chọc hần.

Ngũ Thi Lâm đang định liên lạc với ngọc thụ lâm phong thì phát hiện box tin nhắn của mình đang nhấp nháy.

Đương nhiên, có rất nhiều người không tin nàng, nói nàng với mấy người đó là cùng một ruộc.

Trong đó, còn có tin nhắn của Lam Phong Hiểu Nguyệt.

“Thi Lâm, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi.”

Không có phản ứng gì, Ngũ Thi Lâm gõ bàn phím “Đúng rồi >..

34. Chương 35

Edit: Mogami

Ăn xong bữa tối, hai chị em Ngũ Thi Lâm đang chuẩn bị chạy về phòng tiếp tục cắm đầu vào máy tính thì bị Ngũ mẫu cảm rằm, đành phải tạm dừng quãng đường chạy về phòng lại, nhận lệnh của Ngũ mẫu, ra ngoài tản bộ cho xuôi cơm.

Trên đường đi, Ngũ Thi Lang lải nhải kể hết chuyện trên server. Ngũ Thi Lâm thỉnh thoảng ngáp ngắn ngáp dài, rồi quay sang xoa đầu Ngũ Thi Lang.

Một lát sau, hai người đi tới một cái cầu, Ngũ Thi Lâm nói với Ngũ Thi Lang đang đi đằng trước: “Chị em mình ngồi đây chờ Tiểu Chi đã!”

Trước khi ra khỏi nhà, Dương Chi có gọi điện cho Ngũ Thi Lâm nói muốn đi ra ngoài dạo chơi một lúc.

Trời chiều ửng đỏ, Ngũ Thi Lâm và Ngũ Thi Lang chán nản đứng lên ngồi xuống ở bên cầu, nói chuyện trên trời dưới biển.

Ngũ Thi Lang tiếp tục lải nhải nỗi oan ức của nó...

“Bây giờ có rất nhiều người nhìn thấy hình ảnh xinh đẹp như hoa của em là gọi ‘Ca ca’, cuộc sống thật đau khổ a...” Ngũ Thi Lang lại ca thán nỗi bất mãn của nó.

“Đối với bọn họ thì em chính là ‘Ca ca’ còn gì...” Ngũ Thi Lâm chống hay tay lên lan cầu, quay sang phía người bên cạnh không rõ là phát điên thật hay giả vờ phát điên nói “Không biết hai ngày trước có ai nói là nó đã có thể bình tĩnh mà đối diện với tất cả mọi chuyện nhỉ...”

Thừa cơ Ngũ Thi Lang chưa kịp nói gì, Ngũ Thi Lâm tiếp tục: “Giả vờ bình tĩnh...”

“Chị” Ngũ Thi Lang nước mắt rùng rùng “Chị phải an ủi em mới đúng chứ...”

“Chị tính xem nào” xòe bàn tay phải ra, Ngũ Thi Lâm lảm nhảm tính “Hình như chị đã an ủi em không dưới năm lần rồi, em vẫn còn muốn đùa sao?”

“Hừ!” Ngũ Thi Lang tựa người vào lan can cầu, hai tay nắm chặt nhau “Từ bây giờ trở đi, ngày nào em cũng sẽ đuổi giết hần!”

“Đuổi giết ai nha? Chị rất sợ đó nha!”

Nói xong mấy lời này, một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện bên cạnh Ngũ Thi Lang “Tiểu Lang, em bắt đầu bốc hỏa à? Đối tượng bốc hỏa là ai thế?”

“Chị Tiểu Chi, chị muốn an ủi tâm hồn nhỏ bé của em sao?” Ngũ Thi Lang cúi đầu, nhìn sang Dương Chi vẫn đang chăm chú nhìn nó “An ủi à? Bây giờ sẽ an ủi em này” Sau đó rút ra một gói to “Cho em, Tiểu Lang, bánh quy đó.”

Nhìn thấy bánh quy, Ngũ Thi Lang lại sụ mặt xuống “Lại là bánh quy.”

Tuy miệng nói vậy nhưng Ngũ Thi Lang vẫn nhận gói bánh quy “Chị tiểu Chi, chị đến lúc nào? Sao đột nhiên nhảy ra, định hù chết người a?”

“Không sợ” Tiểu Chi cười nói “Tiểu Lâm sẽ khiêng em về nhà!”

“Chị không sợ?” Ngũ Thi Lang cắn một miếng bánh quy “Nữ nhân các chị nói chuyện với nhau. Em thân nam tử hán, không thích nghe, em về trước đây!”

Bóng Ngũ Thi Lang càng ngày càng xa dần, Dương Chi quay sang Ngũ Thi Lâm đang nhìn chằm chằm mình cười khanh khách, tò mò hỏi “Tiểu Lang với người quả thật rất giống nhau, muốn ăn bom.”

Nếu là trước đây, kiểu gì nó cũng ghé sát tai vào để hóng chuyện cho xem.

“Đừng động vào nó, nó mà nổi điên lên là chết.” Ngũ Thi Lâm nhìn bầu trời tối dần “Trong trò chơi sẽ có người giúp nó xả giận.”

“Ai mà xui xẻo thế?”

“Nghe nói là một người bị Ngọc thụ lâm phong lừa lấy đồ”, nhận ra ánh mắt khó hiểu của Dương Chi, Ngũ Thi Lâm giải thích “Ngọc thụ lâm phong hack nick của ta và Tiểu Lang còn gì?”

Dừng một chút, Ngũ Thi Lâm kể rõ ngọn nguồn tất cả mọi việc cho Dương Chi.

“Nói cách khác, có mấy tài khoản cho Ngọc thụ lâm phong mượn đồ, sau đó Ngọc thụ lâm phong mang tất cả số đồ hack được của Tiểu Lang và mấy người bị trộm đồ trả lại cho một người?” Dương Chi mở to hai mắt “Người đó chịu tiếng xấu thay cho người khác?”

“Tất nhiên là, người đó đã lên thế giới giải thích rõ ràng, nhưng mà chẳng có tin cả, mà Tiểu Lang, lại còn tuyên bố muốn tìm người đó luận bàn một chút.”

“...” Dương Chi chấp hai tay trước ngực, làm động tác cầu nguyện “Ta thương thay cho người đó!”

“Đúng rồi, tiểu Lâm” Dương Chi buông hai tay xuống “Ta nghe Ông Dương nói, Ngọc thụ lâm phong là tiểu thúc thúc của Hoàng Lam sư huynh. Có nên nói cho Tiểu Lang biết không chỉ, để cho nó trút giận đúng đối tượng.”

“Tiểu thúc thúc?” Ngũ Thi Lâm khó hiểu nhìn Dương Chi.

“Đúng rồi” Dương Chi kéo tay Ngũ Thi Lâm “Chúng ta đi đi, đứng mãi ở một chỗ chán quá.”

Nói xong liền kéo Ngũ Thi Lâm quay đầu lại.

“Ông Dương cũng không kể nhiều lắm. Ngọc thụ lâm phong rất thích trêu chọc người khác, ai nha” Dương Chi gõ gõ trán “Dùng từ gì để miêu tả cho chính xác nhỉ? Chính là loại người tiêu biểu khiến cho thế giới không được yên ổn.”

“...” Ngũ Thi Lâm im lặng một lúc “Cũng chính là cái loại nhàn cư vi bất thiện.”

“À” trả lời xong, Dương Chi bắt đầu nở nụ cười mờ ám “Ta quên mất chưa hỏi người. Gần đây có người thường xuyên hỏi ta về tin tức của người... Nói mau, có chuyện gì xảy ra rồi?”

“Ai?” Ngũ Thi Lâm sững sốt “Chuyện gì cơ?”

“Mau, bé con, mau nói cho gia biết, hai ngày trước Hoàng Lam sư huynh đến đây nói chuyện gì với người. Thành thật sẽ được khoan hồng, còn chối cãi sẽ nghiêm trị!”

“Người nói cái gì thế?” Ngũ Thi Lâm đỏ khốc đỏ cười “Nói chuyện gì được chứ? Chỉ là đem USB đổi lại, sau đó đi dạo một chút thôi.”

“Đi dạo một chút?” Ánh mắt Dương Chi trở nên vô cùng sắc bén “Cụ thể một chút?”

“Tốt lắm, tốt lắm, bọn ta nói chuyện lung ta lung tung, ta còn có chuyện chưa hỏi người” Ngũ Thi Lâm chặn đứng suy đoán viển vông của Dương Chi, ném cho nàng ấy một vấn đề “Lúc chiều ngọc thụ lâm phong có nói với ta là Ngàn Khuynh Nhi mất không ít tiền vì ta, thế là có ý gì? Ta cảm thấy có chút vấn đề.”

“Nó thì còn có chuyện gì nữa chứ?” Giọng nói Dương Chi trở nên vô cùng tức giận “Chẳng phải lúc người bị nói là loại trộm cướp thì trên diễn đàn có xuất hiện một cái topic sao?”

“Topic gì?”

“Lúc chiều người có nhìn thấy trên kênh thế giới lại có người bắt đầu nói người với Ngân Khuynh Nhi lại có chuyện mờ ám không?”

Ngũ Thi Lâm nhớ lại “Trước đây nếu vô tình có mấy câu nói kiểu đấy xuất hiện, ta cũng thường không chú ý đến. Thế rốt cục là topic gì?”

“Cô ta viết topic nói” Dương Chi sắp xếp lại từ ngữ một chút “Ai có trang bị gì bị người ‘Mượn’ đi mất, mang chứng cứ chứng minh được cô ta sẽ hoàn trả tiền.”

Nghe thấy thế, Ngũ Thi Lâm thở dài “Như thế chẳng phải...”

“Như thế chẳng phải là không tin người sao?” Dương Chi bắt đầu phân tích “Ta cũng không tin là Vương Thanh Thanh không hiểu chuyện. Cô ta làm như vậy chẳng khác nào gián tiếp giúp người thừa nhận người chính là loại trộm cướp, cô ta có quan hệ rất tốt với người nên đứng ra trả tiền giúp người, coi như là cô ta mua. Cô ta làm như vậy thật là... Theo đuổi nam nhân thì cũng không nên theo đuổi theo cách này a!”

Nói đến đây, Dương Chi cẩn thận quay sang nhìn Ngũ Thi Lâm, thấy nàng không nói gì mới tiếp tục nói: “Topic của cô ta được viết từ hai ngày trước rồi, lúc đấy đã định báo người rồi. Nhưng mà tâm trạng lúc đó của người không được tốt lắm, ta không muốn bị người ulynh.”

“Bây giờ người nói cho ta cũng chưa muộn” Ngũ Thi Lâm cúi đầu “Người chuẩn bị tinh thần bị ta ulynh đi!”

“Không cần a...”

Vang lên bên tai nàng là chất giọng van xin rất khoa trương của Dương Chi, rất phối hợp, Ngũ Thi Lâm cũng không cất lời một lần nào.

Chỉ là, ánh mắt nàng rất vui vẻ, đã bán đứng tâm trạng của nàng.

Dương Chi lúc này cũng không nói nguyên nhân, sao nàng lại không hiểu cơ chứ?

Chỉ là lúc đấy sợ làm tâm trạng của nàng càng tồi tệ hơn thôi.

Vẫn nên xem Ngân Khuynh Nhi đã viết cái gì.

Về nhà, Ngũ Thi Lâm cùng mẹ nàng ngồi xem TV. Qua 9 giờ, nàng lập tức về phòng, khởi động máy tính.

Tài khoản, mật khẩu.

Ngay sau đó, hắc y độc hành hiệp liền xuất hiện trước mắt nàng.

Vừa được nghe Dương Chi kể, việc đầu tiên là Ngũ Thi Lâm chạy đến diễn đàn, đồng thời để ý xem trên kênh thế giới có nói gì Lâm Uyên Ngư Nhi với Ngân Khuynh Nhi hay không.

Đang xem diễn đàn, trên thế giới kênh lại xuất hiện mấy câu có liên quan tới chuyện nàng đang tìm.

Kênh thế giới.

[Ngân Niệm Nhi]: Quan trọng là, Chánh Tại Thải Thảo đến bây giờ vẫn chưa thấy login. Theo như ta nghĩ a, không khéo là câu kết cùng với ngọc thụ lâm phong cũng nên! Lâm Uyên Ngư Nhi a Lâm Uyên Ngư Nhi, đầu óc của người có chút nhầm lẫn nên là đã cười nhầm người rồi, đáng thương quá đáng thương quá đáng thương quá!

[Vô nại]: ...Vô ưu giáo, các người càng ngày càng lảm chuyện rồi đấy!

[Thất thất]: Đúng vậy, các người rảnh rồi quá a? Mấy ngày rồi vẫn cứ nói mãi một vấn đề.

[Thất thất]: Các người không biết trên thế giới có rất nhiều chuyện sao! Nói mãi một chuyện!

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Các người có để yên cho người ta không a? Bám trai cũng không còn cách nào khác a? Ngày nào cũng nói về Thải thải nhà chúng ta như vậy, các người không thấy rằng các người thật là vô lương tâm sao?

[Ngân Nhu nhi]: Chắc chắc, Chánh Tại Thải Thảo chuyển sang dùng nick nào rồi? Rùa đen rụt đầu, không dám đăng nhập vào trò chơi lần nào!

Cãi nhau âm ầm, kênh thế giới những lời chửi mắng nối tiếp những lời chửi mắng, Ngũ Thi Lâm thấy rất mất mặt, không cách nào làm cho họ im lặng được.

Bỗng nhiên, trên kênh thế giới xuất hiện một dòng chữ to đùng màu hồng khiến tất cả mọi người đều chú ý. Kênh thế giới.

[Ngân sa nhi]: Ta thêm vào! Lam Phong Hiểu Nguyệt, người có ý gì? Cái gì mà tăng cường tình tiết cho tiểu thuyết? TNND, người cường P là có ý gì?

[Xem đi xem đi]: Cường P?!? (icon tròng mắt)

[Điệp luyến]: Chặc chặc, bé gái nói chuyện khó nghe quá.

[Hỏa miêu]: Phải chăng bé gái không kết thúc được!

Đúng lúc ở đây vẫn còn âm ầm nói, thì trên Kênh thế giới lại xuất hiện một đợt phong ba khác.

[Ngân phong nhi]: U u thiên bất lão, người đúng là cái loại nhân yêu! Lão nhân yêu! Sao lại đánh lên?!? Từ giờ trở đi, ta gặp người một lần, chém một lần!

[Diêu diêu]: Nha! Bảo bảo, ta hình như vừa mới nhìn thấy có người nói một câu rất là buồn cười. Ôi chao? Ta không nhìn lầm đấy chứ?

[Xem đi xem đi]: Ta lại thêm một lần tự hào vì đã chọn server Ngũ nguyệt!

[Bảo bảo]: Người không nhìn lầm đâu. Chỉ có điều, U tỷ của chúng ta chính là người điên cuồng nói giết là giết.

[Khinh khinh khinh]: tổ tông gia tộc ngân năm đi đâu rồi?

[Tương du dẫn]: Oan oan tương báo bến khi nào? Không báo không được! Tương du đã đi qua đây!

[Cô đơn № Giáo chủ]: Bản giáo chủ không thích náo nhiệt ~ Cô đơn. Lam phong hiểu Nguyệt với U u thiên bất lão là ai vậy?

[Điệp luyến]: Giáo chủ, người OUT.

[Cô đơn № Chu tước]: Tỷ tỷ không thích xem kịch ~ Cô đơn. Giáo chủ không OUT!

[Cô đơn № Huyền vũ]: Đệ đệ không thích chen lấn ~ Cô đơn. Ai dám nói giáo chủ OUT?

[Cô đơn № Thanh long]: Gia không thích lộn xộn ~ Cô đơn. Bạch hổ hôm nay không online! Giáo chủ không OUT!

Ngũ Thi Lâm đập đập trán, thấy tình huống này thật vô cùng loạn.

Mà Chi thảo đình lan với Vũ Nhất Kiếm lại chạy đến góp vui.

[Chi thảo đình lan]: Lam Phong Hiểu Nguyệt chém đẹp quá! Lam Phong Hiểu Nguyệt chém thần kì! Ta sớm đã không vừa mắt lũ người này rồi!

[Vũ nhất kiếm]: Lão bà mãi mãi là nhất! Lão bà nói chém vào đâu sẽ chém vào đó!

Bỗng nhiên, Ngũ Thi Lâm thấy trên kênh thế giới xuất hiện đồng thời hai câu nói, hai câu khiến cho suốt phần đời còn lại, Ngũ Thi Lâm cũng không thể nào quên được.

[Lam phong hiểu nguyệt]: Từ giờ trở đi, nếu còn có ai lên kênh thế giới nói linh tinh về Lâm Uyên Ngư Nhi với Chánh Tại Thái Thảo, cần thận!

[U u thiên bất lão]: Từ giờ trở đi, nếu còn ai để ta nhìn thấy đang chửi mắng, vũ nhục Chánh Tại Thái Thảo nhà chúng ta, ta sẽ vận cổ từng người một!

Nhìn thấy hai câu này, Ngũ Thi Lâm sửng sốt.

Mọi người trong trò chơi im lặng một lát sau đó lập tức phục hồi lại nhanh chóng, kênh thế giới lại náo nhiệt nhanh hơn vận tốc ánh sáng.

Kênh thế giới.

[Nữ thần mỉm cười]: Trưởng lão oai phong a!

[Ngọc thụ lâm phong]: A Lam, người cũng thật ác liệt a! Các cháu, ta là tiểu thúc thúc của A Lam, các người phải nhớ, đừng chọc vào ta nga!

Đáng tiếc, không ai chú ý đến những lời này của Ngọc thụ lâm phong.

Mà những lời này, dẫn đến một cuộc thảo luận vô cùng náo nhiệt về JQ.

[Cầm hoa cúc chạy khắp nơi]: Lam phong hiểu nguyệt với Lâm Uyên Ngư Nhi, chẳng lẽ ... Đây chính là đoạn tụ trong truyền thuyết sao?

[Hoa cúc bay đầy trời]: Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi! Ta rất kích động a!

[Thất thất]: ... Hỡi các đồng chí, các người đã quên Chánh Tại Thải Thảo...

[Cầm hoa cúc chạy khắp nơi]: Ai da... Chẳng lẽ bọn họ... 3P?

[Hoa cúc bay đầy trời]: Thật ra chúng ta đang xếp Chánh Tại Thải Thảo với U u thiên bắt lão vào một chỗ, Lam Phong Hiểu Nguyệt với Lâm Uyên Ngư Nhi vào một chỗ.

[Quang trên thân khỏa bên]: Nói đúng quá!

[Xem đi xem đi]: Ta muốn phỏng vấn! Ta muốn phỏng vấn! Phỏng vấn phỏng vấn phỏng vấn phỏng vấn!

Trên kênh thế giới những câu nói kiểu này cứ liên tiếp xuất hiện, người đang ngồi trước màn hình máy tính là Ngũ Thi Lâm cảm thấy vô cùng choáng váng.

Điên rồi.

Thật không thể hiểu nổi đám người này nữa!?!?

Vô ngữ vẫn thương thiên!

35. Chương 36

Edit: Mogami

Ngũ Thi Lâm vẫn còn đang há hốc mồm thì box tin nhắn lại nhấp nha nhấp nháy.

Cố gắng kiềm chế ý định lên kênh thế giới gào thét điên cuồng, Ngũ Thi Lâm thềm hít thở rồi mở box tin nhắn.

Giờ phút này Ngũ Thi Lâm rất rất mong Xem đi xem đi đến phỏng vấn nàng, như thế thì nàng có thể quang minh chính đại mà mời Xem đi xem đi PK để cùng “Luận bàn”.

Thật sự rất muốn tìm một người để trút giận.

“Ha ha ha ha, quá quá hay quá quá hay!” Là Chi Thảo Đình Lan.

Không thềm quan tâm.

Xem diễn đàn.

Nhưng mà Dương Chi cũng không dễ dàng buông tha cho nàng như vậy.

“Hắc hắc, mấy người này quả thực có óc sáng tạo vượt bậc, ta bảo này, Tiểu Lâm, người mau đến sống cùng với phu phu sư huynh đi! Ha ha, là phu phu nga ~”

Vẫn không thềm quan tâm đến.

“Vừa hay hệ thống gửi đến cho ta một phiếu điều tra, ta lập tức nêu ra ý tưởng. Khụ khụ, ta vừa mới viết là: Khẩn thiết yêu cầu hệ thống mở thêm chức năng kết hôn đồng tính! Ha ha ha ha ha!”

Nghĩ đến cảnh tượng Dương Chi đang cười lăn cười bò đến phát điên phát rồ ở bên kia, Ngũ Thi Lâm nổi giận.

Lạch cạch bàn phím: “Người còn nữa, ta sẽ đem người cho vào lò nướng, cho người cười thỏa thích ^___^”

Sau đó, bình tĩnh.

Chỉ một lát sau, lại có tin nhắn của Chi Thảo Đình Lan: “Được rồi, Tiểu Lâm, đại gia biết sai rồi. Ta sẽ chuộc lỗi với người, ta mời người đi cùng ta đi bắt đạo tặc được không? Hôm nay ta rất may mắn, hệ thống thưởng cho nhiệm vụ nga ~”

Gần đây, Ngũ Thi Lâm vì vướng vào mấy vụ rắc rối này, đã lâu lắm rồi không đi đánh quái làm nhiệm vụ để tăng điểm kinh nghiệm, vừa nghe thấy chữ nhiệm vụ, lập tức đồng ý.

“Ở đâu?” Gửi đi.

“Đến quan phủ Khiêm thành.”

Sau khi gia nhập đội ngũ, nhìn thấy tên các thành viên trong đội ngũ, Ngũ Thi Lâm hồi hận.

Chi Thảo Đình Lan, Lam Phong Hiểu Nguyệt, Ngọc thụ lâm phong, Vũ Nhất Kiếm, Nữ thần mỉm cười.

Nhìn thấy Ngọc Thụ Lâm Phong, Ngũ Thi Lâm nổi cơn, rất muốn đá cho hắn một phát, để cho hắn tiếp tục khóc lóc kể lể với ‘Các cháu’.

Kênh đội ngũ.

[Chi Thảo Đình Lan]: Tên Xem đi xem đi vừa mới đòi gia nhập đội ngũ hóng chuyện, ta nói với hắn là hết chỗ rồi, hắc hắc.

[Nữ thần mỉm cười]: Không cho hắn gia nhập là đúng! Nếu không, hắn nhìn thấy Lâm Uyên ở đây, chắc là nhảy dựng lên mà thao thao bất tuyệt?”

[Chi Thảo Đình Lan]: Ha ha ha ha, hai nhân vật nam phản diện a!

[Chi Thảo Đình Lan]: Oa ha ha, ta không nhận được, ta rất muốn cười.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Em là đội trưởng, đừng cười đến nỗi không phân biệt được Nam bắc.

[Chi Thảo Đình Lan]: Tuân mệnh! Sư huynh!

[Vũ Nhất Kiếm]: Lão bà, sao chưa bao giờ anh thấy em nghe lời anh như vậy?

[Chi Thảo Đình Lan]: Nữ nhân đang nói chuyện, anh là con trai tránh sang bên cạnh đi!

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: ...

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: ...

[Vũ Nhất Kiếm]: ...

[Ngọc thụ lâm phong]: ...

[Ngọc thụ lâm phong]: Bây giờ ta chính là nữ giả trang nam!

Lại là một quãng im lặng.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Nhanh hoàn thành nhiệm vụ đi.

Đến khi Dương Chi dẫn đội ngũ đi tìm đạo tặc, Ngũ Thi Lâm đã hiểu được chút chút cách thức làm nhiệm vụ.

Đầu tiên là đến chỗ quan phủ, đến chỗ NPC Bộ đầu tiến hành đối thoại một bài dài dằng dặc, sau đó ra khỏi thành, đến tọa độ được cho đánh nhau với đạo tặc, sau đó, trở lại gặp quan phủ, tiếp tục nói chuyện, nhận thưởng, OVER.

Một nhiệm vụ cực kì bình thường.

Trong đội ngũ không có ai lo lắng việc không đánh lại được cường đạo.

Thế nên lúc này trong đội ngũ, mọi người trêu đùa nhau rất thoải mái.

Kênh đội ngũ.

[Nữ thần mỉm cười]: Lâm Uyên đại hiệp, đại tẩu Thải Thảo của chúng ta đâu rồi?

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: ...

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: Không online.

[Nữ thần mỉm cười]: Đại tẩu không online, đúng là cơ hội tốt a cơ hội tốt a!

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: ...

[Ngọc thụ lâm phong]: Phản đối kịch liệt!

[Nữ thần mỉm cười]: Người phản đối cái gì?

[Ngọc thụ lâm phong]: Cháu dâu của ta chẳng lẽ lại là con trai sao? Không cần a...

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: ...

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: Câm miệng!

[Lâm Phong Hiểu Nguyệt]: Câm miệng!

Một quang yên lặng.

[Chi thảo đình Lan]: Mỉm cười, như thế kia là thế nào nhỉ?

[Chi Thảo Đình Lan]: Thân vô thối phượng song phi dục, tiếp theo là?

[Nữ thần mỉm cười]: Tâm hữu linh thê nhất điểm thông!

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: ...

Nhanh chóng gửi tin nhắn riêng cho Chi Thảo Đình Lan.

“Ngựa mồm à?”

Bên kia trả lời rất nhanh: “Đang làm nhiệm vụ, không làm phiền!”

Công không mạnh, thủ cao máu nhiều, tốc độ không nhanh, chính là đồng chí đạo tặc kia ạ.

Duy nhất có một đặc điểm khó chịu, hắn luôn triệu hồi tiểu đệ

Đánh một vòng rồi một vòng, nhưng cột máu của nó cứ xuống một chút rồi lại tăng lên ngay, nhất định không giảm hẳn xuống, thật ra là hắn liên tục đổi chỗ với tiểu đệ của hắn.

Buồn chân buồn tay, trong đội ngũ lại bắt đầu nói chuyện phiếm.

Kênh đội ngũ.

[Ngọc thụ lâm phong]: Lâm Uyên a, ta chưa thừa nhận cháu dâu a, sao trong tài khoản của ngươi lại có nhiều trang bị của nữ thế?

[Ngọc thụ lâm phong]: Bé con a, ngươi cho Ngọc thúc được không? Ta rất muốn học theo ngươi đến server thất nguyệt lập một tài khoản nhân yêu a!

[Nữ thần mỉm cười]: Ngọc thúc cố lên!

[Chi Thảo đình lan]: Gương mẫu móc nối a, Ngọc thúc!

Mà Ngũ Thi Lâm ở bên này, lại nhận được tin nhắn từ người chắc đã cười lăn cười bò nãy giờ rồi: “Ha ha ha ha ha, không phải dễ a, trở thành tấm gương cho Ngọc thúc!”

Không quan tâm.

[Ngọc thụ lâm phong]: Không đúng, đây là server khác, người cầm trang bị nữ cũng không có tác dụng gì a.

[Ngọc thụ lâm phong]: Nếu không phải như vậy, Lâm Uyên, ta thấy tài khoản kia trang bị cũng không phải ít nha, ta sang bên đó, người dùng tài khoản kia cho ta một ít trang bị vũ khí nhé?

[Ngọc thụ lâm phong]: Được không?

Nhìn lên màn hình tất cả những người còn lại đều im thin thít, Ngũ Thi Lâm vô thức xoa xoa lên hai cánh tay mình... Giữa mùa hè, mà lạnh dữ ha.

[Ngọc thụ lâm phong]: Đồng ý với ta nhé!

Vì sao mở miệng ra là lại xin người lạ thứ này thứ nọ a?

Ngũ Thi Lâm đang định từ chối, thì...

Trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, tâm trạng Ngũ Thi Lâm tốt hẳn lên.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Tốt, bây giờ người đăng nhập vào tài khoản bên server thất nguyệt đi, ta sẽ chuyển cho người.

[Ngọc thụ lâm phong]: Được được!

[Ngọc thụ lâm phong]: Ngọc thúc không có thói quen đăng nhập hai tài khoản cùng lúc. Chờ tiêu diệt tên đạo tặc để nộp cho quan phủ xong ta sẽ đăng nhập server ngũ nguyệt.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Không vấn đề gì.

Gõ xong mấy chữ này, Ngũ Thi Lâm ấn 'Tự động công kích', sau đó đứng dậy đi sang phòng Ngũ Thi Lang.

Hai chị em nói thầm một hai phút xong, Ngũ Thi Lâm cười toe toét về phòng, còn Ngũ Thi Lang cười gian để tài khoản đang luyện cấp sang một bên, bắt đầu ngồi ăn bánh quy.

Trở về phòng, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy tên đạo tặc đã được giải quyết từ bao giờ.

Mọi người đang trên đường trở về thành.

Mà mọi người vẫn đang tiếp tục nói chuyện phiếm.

Kênh đội ngũ.

[Chi Thảo Đinh Lan]: Đại thần phao tin hướng dẫn ta.

[Chi Thảo Đinh Lan]: Mỉm cười, người công bố đi.

[Nữ thần mỉm cười]: Đại thần phao tin nhờ chúng ta hỏi người, Lâm Uyên đại hiệp.

Ngũ Thi Lâm chóng mặt.

[Nữ thần mỉm cười]: Người có nguyện ý gả cho Lam Phong hiểu nguyệt không?

Không còn chút sức lực để chú ý tới đội ngũ này nữa.

[Nữ thần mỉm cười]: Lam Phong, người nguyện ý cưới Lâm Uyên Ngư Nhi không?

[Chi Thảo Đinh Lan]: Sư huynh, phối hợp với chúng ta đi...

[Lam phong Hiểu Nguyệt]: Ủh.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Các người muốn nghĩ thế nào thì cứ nghĩ như thế đi.

[Chi Thảo Đinh Lan]: hắc hắc hắc hắc hắc...

[Vũ Nhất Kiếm]: Lão bà, em cười rất WS

[Chi Thảo Đinh Lan]: Tránh ra đi.

Lúc này, Ngũ Thi Lâm rất muốn ấn vào nút 'Rời khỏi đội ngũ' sau đó cường P Chi Thảo Đinh Lan.

Không dạy dỗ là không được.

[Chi Thảo Đình Lan]: Tiểu Lâm a, sư huynh đã cố gắng miễn cưỡng đồng ý cưới ngươi, sao ngươi còn không chấp nhận đi?

[Chi Thảo Đình Lan]: Thái Thảo nhất định cũng không để ý đâu, hắc hắc.

Ngũ Thi Lâm chuẩn bị bốc hỏa.

Vì thế, bên kia Chi Thảo Đình Lan nhận được một thông báo của hệ thống.

[Hệ thống]: Lâm Uyên Ngư Nhi cho bạn 30 cỏ nuôi súc vật.

[Hệ thống]: Lâm Uyên Ngư Nhi cho bạn 30 cỏ nuôi súc vật.

... Những dòng này liên tục xuất hiện.

Chờ đến khi hệ thống thông báo túi vật phẩm của đối phương đầy xong, Ngũ Thi Lâm mới ngừng động tác mua cỏ nuôi súc vật từ cửa hàng lưu động của hệ thống.

Cửa hàng lưu động của hệ thống, chính là cửa hàng khi nào gọi đến là sẽ đến, chỉ cần ấn một phím là có thể xuất hiện.

Cỏ nuôi súc vật không quý, một cây 0.1 lượng mà thôi.

Ngũ Thi Lâm không ngần ngại khi cho Chi Thảo Đình Lan nhiều cỏ nuôi súc vật như vậy, không ngần ngại một chút nào.

Nếu Dương Chi không vứt số cỏ nuôi súc vật này đi mà để túi vật phẩm đầy như vậy, thì đến lúc nàng đến chỗ NPC lĩnh thưởng hệ thống sẽ tự động cho rằng Chi Thảo Đình Lan không cần nhận thưởng nữa.

Chi Thảo Đình Lan lập tức ngậm miệng lại, sau đó lên kênh đội ngũ nịnh nọt Lâm Uyên Ngư Nhi.

[Chi Thảo Đình Lan]: Tiểu Lâm, ta sai rồi.

[Chi Thảo Đình Lan]: Ngươi đừng ném nữa, ta biết là ta sai rồi!

[Ngọc thu lâm phong]: Ném cái gì?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ngại quá, vừa mới gián đoạn tính thần kinh thác loạn phát tác, chọn nhầm mục tiêu, vốn định ném số cỏ nuôi súc vật cho bò nhưng lại chọn nhầm Chi Thảo Đình Lan thôi mà.

[Chi Thảo Đình Lan]: ...

[Chi Thảo Đình Lan]: Tiểu Lâm, ngươi không cần phải lòng vòng như thế để mắng ta đâu a... Trái tim của ta rất đau a.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Tốt lắm, mọi người im lặng.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Vừa mới xem qua web, năm nay hoạt động lễ hội thất tịch không giống năm ngoái. Mọi người chú ý nhé!

36. Chương 37

Edit: Mogami

Lĩnh thưởng xong, chuẩn bị hoàn thành nốt mấy công việc trong trò chơi, Ngũ Thi Lâm để Lâm Uyên Ngư Nhi ở một tọa độ mở shop bán đồ.

Sau đó, mở trang web, đăng nhập tài khoản trên web của Mộng nhiều tam giới.

Nhìn xuống thông báo của hệ thống, Ngũ Thi Lâm đã tìm được nội dung mà nàng đang muốn xem – “Hoạt động đêm thất tịch”.

Nhìn qua loa một chút, Ngũ Thi Lâm phát hiện ra nội dung bên trong quả thật không giống năm ngoái.

Trước đây đều là một đôi nam nữ tổ đội đi đến gặp nguyệt lão nhận nhiệm vụ đi bắt đạo tặc trộm ở miếu Nguyệt lão, dùng bạo lực để bắt đạo tặc xong là có thể đến nhận kinh nghiệm và tiền thưởng, đương nhiên, mức độ bạn tốt của đôi nam nữ cũng sẽ tăng lên.

Đêm thất tịch năm ngoái, có rất nhiều đôi tổ chức kết hôn a.

Mà năm nay nội dung lại là, nhiệm vụ ngẫu nhiên.

Hệ thống có thiết lập một vài tình huống, đến lúc đó, tổ đội đi đến miếu nguyệt lão, sau đó đối thoại với nguyệt lão, tình huống sau đó thế nào, sẽ là ngẫu nhiên.

Về việc có những tình huống nào, hệ thống thông báo để tăng tính hấp dẫn và bất ngờ, tạm thời không công bố.

Thật ra có một thiết lập khiến cho rất nhiều người chơi phản ứng: Trong lúc thực hiện nhiệm vụ có hạn chế người sử dụng, một máy tính chỉ có thể điều khiển một tài khoản.

Đây chính là thiết lập khiến cho những người chơi với mục đích kiếm tiền phản ứng, cũng là thiết lập khiến những người tự kết hôn với chính mình như Ngũ Thi Lâm phản ứng.

Không dễ đăng nhập hai tài khoản cùng lúc... Nàng làm sao tham gia event một năm mới có một lần này được chứ!?

Nếu là trước kia, Lâm Uyên Ngư Nhi còn có thể cùng với Chi Thảo Đình Lan, 2 người hào hào hứng hứng đi làm nhiệm vụ, nhưng mà năm nay... Có nên xúi giục Chi Thảo Đình Lan vứt bỏ Vũ Nhất Kiếm để cùng tài khoản ‘Gian phu’ này sánh đôi, đây là một câu hỏi vô cùng khó trả lời.

Hay là, dùng tài khoản Thái Thảo tìm người cùng làm nhiệm vụ?

Tóm lại, cho dù dùng tài khoản nào để làm nhiệm vụ này, nhất định sẽ phải làm.

Tắt trang web, Ngũ Thi Lâm mở cửa sổ trò chơi xem tài khoản của nàng đã bán được cái gì chưa.

Mở danh sách bạn tốt.

Nhìn danh sách bạn tốt ít ỏi của mình, số lượng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ngũ Thi Lâm tự dưng cảm thấy bản thân mình thật đúng như lời tuyệt sắc hồng nhan nói: trang khóc.

Không phải chứ?

Danh sách bạn tốt ngoài nữ nhân đã có chồng là Chi Thảo Đình Lan thì chỉ còn tài khoản nhân yêu Khán hoa lạc khởi. Cả hai tài khoản nữ này đều không thể tham gia hoạt động đêm thất tịch cùng với nàng được.

Đúng lúc Ngũ Thi Lâm đang chán nản vì không biết có nữ nhân nào tham gia hoạt động đêm thất tịch cùng với tài khoản Lâm Uyên Ngư Nhi của nàng thì màn hình trò chơi bỗng xuất hiện một trang thông báo che hết cả màn hình nơi nàng mở shop bán đồ.

Là phiếu điều tra.

“Xin chào, cảm ơn bạn đã thường xuyên đăng nhập vào ‘Mộng nhiều tam giới’, để chúng tôi có thể phục vụ bạn tốt hơn, bạn có đồng ý tham gia khảo sát cùng với chúng tôi hay không?”

Đang không có việc gì làm, Ngũ Thi Lâm chọn “OK”.

Phần trên đều là những câu hỏi trắc nghiệm, Ngũ Thi Lâm tick chọn vào mấy đáp án, chỉ còn một câu hỏi cuối cùng là câu hỏi mở.

“Xin mời viết ý kiến đề nghị của bạn về trò chơi hoặc là một ý tưởng, cảm ơn.”

Đề nghị?

Viết: gửi cho ta thật nhiều kim tệ của Mộng nhiều?

Viết: sửa lại các thông số trong trò chơi, để cho ta trở thành đại thần, còn những người khác giảm hết đi?

Hay là viết cả 2 cái vào?

Ngũ Thi Lâm không hề dừng suy nghĩ mấy ý tưởng thiếu đạo đức này lại, đến khi nàng xem danh sách bạn tốt lại nảy ra thêm 1 ý tưởng nữa.

“Chuyển hết số nhân vật nam trong danh sách bạn tốt của tôi thành nhân vật nữ đi! Tôi sẽ gửi lời cảm ơn chân thành nhất, cảm ơn.” Gõ từng chữ một của điều không có khả năng biến thành sự thật vào ô trả lời, chọn “Xác nhận.”

Đúng lúc này, box tin nhắn của Lâm Uyên Ngư Nhi lại sáng.

Thật không muốn để cho người ta một buổi tối yên tĩnh a.

“Tiểu Lâm, hoạt động đêm thất tịch bạn tổ đội cùng với ai? Nếu Chánh Tại Thái Thảo không đăng nhập được thì đi cùng mình nhé?” Là Khán hoa lạc khởi.

“Lâm Uyên, chúng ta cùng tham gia hoạt động đêm thất tịch nhé?” Là Ngàn Khuynh Nhi.

Đối với tin nhắn thứ nhất, Ngũ Thi Lâm áp dụng phương pháp thường xuyên của nàng, trả lời “Không phải chị ấy.”

Cùng hẩn làm nhiệm vụ này, thấy cứ kì kì sao đó.

Còn với tin nhắn thứ hai, Ngũ Thi Lâm không thèm để ý tới. Nàng không hiểu vì sao sự tình đã náo loạn đến thế này, Ngàn Khuynh Nhi sao vẫn còn mặt dày đến tìm nàng cơ chứ?

Nếu Lâm Uyên Ngư Nhi không tìm thấy người cùng làm nhiệm vụ, thì sang thử bên tài khoản Chánh Tại Thái Thảo xem thế nào.

Nàng ghét nhất là phải chạy lên kênh thể giới kêu gọi người cùng làm nhiệm vụ với mình.

Vừa mới đăng nhập, nàng thấy box tin nhắn của nàng tưởng chừng sắp tràn cả ra ngoài.

Kênh bang phái.

[U u thiên bất lão]: Thái Thảo đăng nhập.

[Bảo bảo]: Thái Thái thân mến, cuối cùng ngươi đã đăng nhập rồi!

[Chánh Tại Thái Thảo]: ^__^

[Khinh khinh khinh]: Thái thái, chúng ta đã chọn thời gian off rồi.

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Căn cứ vào khoảng thời gian rảnh rỗi của mọi người, dự định sẽ vào cuối tháng 10.

[U u thiên bất lão]: Đến lúc đó ta sẽ gọi điện cho ngươi.

[U u thiên bất lão]: Thái Thảo, bây giờ ngươi gửi cho ta số điện thoại di động của ngươi đi.

Không suy nghĩ gì nhiều, Ngũ Thi Lâm mở danh sách bạn tốt, tìm tên U u thiên bất lão, mở ra, gõ vào một dãy số.

Sau đó, bắt đầu lên kênh bang phái tán chuyện.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Các ngươi đã xem thông tin về hoạt động đêm thất tịch trên web chưa?

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Xem rồi, xem rồi!

[Khinh khinh khinh]: Rất hấp dẫn nha!

[Bảo bảo]: Đúng rồi, ta đã bàn bạc cùng với lão công rồi, đến lúc diễn ra sự kiện, chúng ta đều sẽ đăng nhập.

[Diêu diêu]: Chỉ tiếc là không thể đăng nhập cùng lúc nhiều tài khoản, nếu đến lúc đó người cùng tham gia với mình không đăng nhập thì biết làm thế nào a? Chán.

[Tổ tông gia tộc ngàn năm]: Đúng rồi, như thế thì sẽ không thực hiện được nhiệm vụ?

[Tuyệt thế hồng nhan]: Mặc dù hạn chế như vậy nhưng cũng không phải là không có biện pháp khắc phục hạn chế a ~ Ta đoán, đến lúc đó, trên kênh thế giới sẽ có rất nhiều người kêu gọi tìm người hợp tác, ha ha ha ha ~

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Người cười cái gì a?

[Khinh khinh khinh]: Tuyệt thế tỷ của chúng ta không làm nhiệm vụ đêm thất tịch, đương nhiên sẽ hy vọng có nhiều người giống như tỷ ấy .

[Chánh Tại Thải Thảo]: (>__

37. Chương 38

Edit: Mogami

Ngũ Thi Lâm còn chưa kịp định thần lại, box tin nhắn lại bắt đầu nhấp nha nhấp nháy.

“Có vẻ vào đúng đêm diễn ra hoạt động thất tịch tìm người hợp tác cùng khóc quá, Thải Thảo, em thế nào?”
Là Lam Phong Hiểu Nguyệt.

Lạch cạch bàn phím “T^T quả thật, tối nay đăng nhập dẫn muộn, bạn bè đều đã có đội ngũ cả rồi.”

Gõ xong mấy chữ này, Ngũ Thi Lâm di chuột tới “Đồng ý”, click vào một cái, yên tâm gia nhập đội ngũ.

“Lại hợp tác lần nữa >..
“< tiểu=”” hài=“” tử=“” này=“” đáng=“” yêu=“” nhất...=“”>

[Chánh Tại Thải Thảo]: Thôn Xuân hoa ở đâu nhĩ? Em chưa nhìn thấy địa danh này trên bản đồ lần nào.

Ngũ Thi Lâm lục lọi lại trí nhớ, vẫn tiếp tục gõ phím.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Đúng là không có.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Đừng vội.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Thôn Xuân hoa này chắc là địa danh do hệ thống thiết lập để phục vụ riêng cho hoạt động lần này, đến khi kết thúc nhiệm vụ chắc sẽ biến mất luôn.

[Chánh Tại Thải Thảo]: ... Sao anh lại biết?

[Lam phong Hiểu Nguyệt]: Trên web có nói mà.

Có sao?

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Ở góc trên bên phải, màu chữ trùng với màu nền của web.

[Chánh Tại Thải Thảo]: >..
<>

Chẳng lẽ nàng xem không kĩ?

Tiếp tục hỏi.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Nếu thế, làm sao chúng ta biết được thôn Xuân hoa ở chỗ nào cơ chứ?

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Đừng vội, để anh thử click lại vào đồng tử tơ hồng xem thế nào.

Kênh lân cận.

[Đồng tử tơ hồng]: Điều ơi điều, sao người lại tan nát thế này?

[Chánh tại Thải Thảo]: Tiểu đệ đệ, sao vậy?

[Đồng tử tơ hồng]: (ngẩng đầu) Người sửa được cái điều này cho ta, ta sẽ nói cho người biết. (Cúi đầu) Điều gì điều, sao người lại tan nát thế này?

Kênh đội ngũ.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Kỹ năng sửa chữa của anh mới đến cấp 11, xác suất thành công chắc thấp lắm.

[Chánh Tại Thái Thảo]: >.<>

Ngũ Thi Lâm thao tác bàn phím một chút, trên màn hình, cô gái vỗ vỗ ngực mình, giống như đang hứa hẹn điều gì đó.

Gõ tiếp một dòng chữ.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Kỹ năng sửa chữa của em cũng không tệ, để em.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Được, tương lai của chúng ta giao cả cho em. Chức vụ đội trưởng cũng giao cho em.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

Tiếp nhận chức vụ đội trưởng, bỏ qua lời nói có vẻ vô cùng mờ ám sang một bên, Ngũ Thi Lâm click vào Đồng tử tơ hồng.

Kênh lân cận.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Tiểu đệ đệ, điều của người bị hỏng à?

[Đồng tử tơ hồng]: (thân hình bỗng nắm chặt tay áo Chánh Tại Thái Thảo) tỷ tỷ giúp ta sửa điều.

[Chánh Tại Thái Thảo]: (vẻ mặt khó xử) Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ rất muốn sửa điều giúp người, nhưng mà...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Chúng ta không tìm thấy thẻ bài nhân duyên.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Đúng rồi, tiểu đệ đệ, thẻ bài nhân duyên rất quan trọng với chúng ta, ta sợ sửa điều tốn nhiều thời gian, thế thì chúng ta sẽ không kịp đi tìm thẻ bài nhân duyên.

[Đồng tử tơ hồng]: (chống nạnh) Việc này có gì khó? Đến thôn xuân hoa tìm là được (lại kéo tay áo Chánh Tại Thái Thảo) tỷ tỷ sửa điều giúp ta đi mà.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Việc này... Ta chưa từng nghe nói đến thôn xuân hoa.

[Đồng tử tơ hồng]: Thôn xuân hoa chính là thế ngoại đào nguyên, người bình thường đương nhiên không thể đến được, nhưng mà...

(Mo: Thế ngoại đào nguyên được miêu tả như tiên cảnh chốn nhân gian, xuất phát từ ý của thi nhân Đào Uyên Minh)

[Chánh Tại Thái Thảo]: Nhưng mà làm sao?

[Đồng tử tơ hồng]: Chỉ cần ngồi lên thuyền do ta làm, nhất định sẽ đến được.

Ngũ Thi Lâm nhìn chằm chằm màn hình trò chơi, chờ Đồng tử tơ hồng mang thuyền ra.

[Đồng tử tơ hồng]: Mau sửa điều giúp ta, ta sẽ nói cho người.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Được.

Trên màn hình, cô gái ngồi loay hoay một lúc.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Tốt lắm, sửa đẹp lắm.

[Đồng tử tơ hồng]: Cho các người thuyền.

Đồng tử tơ hồng chỉ tay một cái, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện cảnh tượng bên bờ sông, phong cảnh trên màn hình đột ngột thay đổi.

Lại click tiếp vào đồng tử tơ hồng, lời nói hiện ra trên đầu đồng tử tơ hồng vẫn giống hệt câu trước.

[Đồng tử tơ hồng]: Điều ơi điều, sao ngươi lại tan nát thế này?

Ngũ Thi Lâm đang định dẫn đội ngũ lên thuyền thì Ngũ mẫu gọi Ngũ Thi Lâm ra phòng khách.

Trả lời, Ngũ Thi Lâm gõ vào cửa sổ chat mấy chữ.

Kênh đội ngũ.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Anh làm đội trưởng tiếp đi, mẹ em gọi em ra ngoài một chút, em sẽ quay lại ngay >....<>

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Không logout bỏ anh một mình là tốt rồi.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

[Chánh Tại Thái Thảo]: Chúng ta đi tìm Tiểu Hồng đã.

Ngũ Thi Lâm nhìn màn hình, vân du khách đang dẫn đội ngũ, chợt nhớ đến sự giúp đỡ lúc trước, tiếp tục gõ phím.

Kênh đội ngũ.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Chuyện kia...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Uhm?

[Chánh Tại Thái Thảo]: Chuyện của Lâm Uyên Ngư Nhi, cảm ơn anh.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Đừng khách sáo.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Chuyện của Lâm Uyên Ngư Nhi cũng là chuyện của em?

Vợ chồng hòa hợp.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Gật đầu.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Thế thì cũng là chuyện của anh.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

Nhìn màn hình trước mặt, Ngũ Thi Lâm cảm thấy rất đau đầu.

Kênh đội ngũ.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Sao bây giờ anh nói chuyện...

[Lam Phong Hiểu nguyệt]: Ăn ngay nói thẳng.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Với người thân anh đều nói chuyện như thế.

...

Bạn học, chúng ta thân thiết với nhau như vậy từ lúc nào thế?

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, cuối cùng đã đến chỗ tấm bia đá từ lúc nào, trên bia đá có khắc ba chữ “Thôn xuân hoa”, có thể nhìn thấy tọa độ của tất cả những người trong thôn.

38. Chương 39

Edit: Mogami

Trên tấm bia đá có thể nhìn thấy tọa độ của Tiểu Hồng, Lam Phong Hiểu Nguyệt dẫn Chánh Tại Thái Thảo chạy đến tọa độ đó.

Hoàng Lam nhìn chăm chăm vào cô gái đang đi theo sau vân du khách trên màn hình, khoe miệng khoe cong lên, rất cao hứng.

Kể ra đó mà là đời thực, nàng đi theo bên mình thì tốt quá.

Biểu tượng phong thư – icon của box tin nhắn – bỗng nhiên nhấp nháy sáng, click vào vị trí đi đến trong trò chơi sau đó mở tin nhắn.

Là Chi Thảo Đình Lan.

“Sư huynh, sư huynh, huynh vẫn đang đứng một mình à? Có cần sư muội giới thiệu cho huynh một người không à? Yên tâm, em sẽ tuyệt đối không dẫn mối! Em thề.” (Mo: dẫn mối – như kiểu tú bà đó, tìm một em ‘kĩ nữ’ đến)

Đọc xong tin nhắn, Hoàng Lam lạch cạch gõ phím: “Oh? Thế em có cách nào để Thi Lâm cũng chơi game này không?”

Click vào tiểu cô nương mặc y phục màu hồng đang trốn kĩ trong đám cỏ lau trên màn hình, Hoàng Lam tiếp tục làm nhiệm vụ.

Chỉ một lát sau, box tin nhắn lại sáng.

“A? Chuyện đó, Thi Lâm thỉnh thoảng cũng đăng nhập trò chơi à.”

Vừa đọc xong thì lại có một tin nhắn bay đến: “Sư huynh, nói thật đi, anh có ý đồ gì với Tiểu Lâm nhà em hả? Hắc hắc, em biết hết rồi nhoa.”

“Biết thế nào? Chuẩn bị mang bảo bối Tiểu Lâm giới thiệu cho anh sao?” Vừa đọc mấy câu nói của NPC trên màn hình trò chơi, vừa lạch cạch gõ phím trả lời cho Dương Chi.

“... Sư huynh, anh đang đùa hay thật đó? Nếu là thật, coi như xong rồi.”

Nghĩ một chút, Hoàng Lam vẫn quyết định nói ra câu này: “Xong rồi? Không hẳn thế. Em mau gửi đề nghị đến công ty quản lý trò chơi để có chuyển đổi giới tính nhân vật từ nam thành nữ, ví dụ như, Lâm Uyên Ngư Nhi.”

Nhìn màn hình trò chơi, cô gái không để ý đến hình tượng thực nữ, đang hét lên sao lại NPC tiểu Hồng này lại đòi ăn nhiều bánh bao như vậy chứ, Hoàng Lam bất chợt cảm thấy buồn cười, sau đó gõ gõ vào ô chat... Ách, cần phải lựa chọn từ ngữ.

Kênh đội ngũ.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Yên tâm, mẹ anh làm bánh bao ngon lắm, em theo anh về nhà, chắc chắc em cũng có phần. Anh nghĩ mẹ anh cũng sẽ rất vui nếu em đến.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Rất vui vì có người ăn bánh bao bà làm.

[Chánh Tại Thái Thảo]: ...

Nghĩ đến đối phương khả năng sẽ xấu hổ, Hoàng Lam quay đầu nhìn mẹ mình đang đi đi lại lại chuẩn bị làm bánh bao, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ, chỉ vài năm nữa, hình ảnh kia sẽ thay đổi, sẽ trở thành hai người. (Mo: Haizz, mẹ chồng nàng dâu, nghĩ đến là chả muốn lấy chồng! Haizz)

Lúc này, box tin nhắn lại sáng.

“A? Sư huynh à, anh nói cái gì? Chẳng lẽ anh chính là... Chính là... Anh thích con trai? Em choáng rồi đó.”

“Tiểu Chi, anh biết Lâm Uyên Ngư Nhi là ai.” Không hề vòng vo.

“... Ai?”

“Em lần nào mở miệng ra cũng kêu Tiểu Lâm.” Chờ đối phương hét lên.

“...”

Không đợi Hoàng Lam trả lời, tin nhắn của Chi Thảo Đình Lan lại tiếp tục bay đến: “Sư huynh, sao anh lại biết? Tiểu Lâm nhà em không dễ lay chuyển đâu! Không có chiến lược cụ thể thì không được đâu.”

Trầm ngâm, Hoàng Lam thận trọng gõ từng chữ: “Anh biết rồi, em chỉ cần phụ trách mai mối là được.”

“Không được, không được, em cũng không ổn rồi, mẹ nuôi sẽ giết em mất, Tiểu Lâm sau này sẽ phải đi xem mắt a... Sư huynh, anh coi như xong rồi.”

Chi Thảo Đình Lan đúng là người nóng vội, chưa kịp để Hoàng Lam trả lời, lại có tin nhắn của nàng bay đến: “Chuyện kia, sư huynh, sao anh lại biết được?”

Sao lại biết được?

Trên màn hình, hai nhân vật ảo đang cùng ngồi trên thuyền, trên đầu cô gái hiện lên một dòng chữ nói phải ra ngoài một chút.

Dựa lưng vào ghế, hai đũa sau gáy, Hoàng Lam nhìn hình ảnh hai nhân vật đang ngồi trên thuyền, nhắm mắt lại.

Sao lại biết được?

Đúng vậy, sao lại biết được?

Đột nghĩ hè vừa rồi, anh đi cùng Dương Chi đến trường Ngũ Thi Lâm tiễn hai người về nhà, nghe thấy Dương Chi gọi nàng là Tiểu Lâm;

Anh nhớ như in, lúc Ôn Dương hỏi nàng có phải là Lâm Uyên Ngư Nhi hay không, nàng biểu lộ một vẻ mặt rất vô tội, đôi mắt chớp chớp, ra vẻ không hiểu gì nhìn bọn họ, nhưng trên mặt lại thoáng thấy biểu hiện chột dạ.

Cộng với, lúc nghe thấy Ngũ Thi Lâm phủ nhận, trên mặt Tô Minh lại tỏ rõ vẻ nghi hoặc.

Lúc đổi lại USB, nàng bảo em trai nàng tên là “Tiểu Lang”;

Sau đó, anh có hỏi Dương Chi em trai nàng có phải tên là “Ngũ Lâm Lang” không.

Dương Chi lập tức chữa lại, là Ngũ Thi Lang.

Dương Chi đã quên mất, lúc trước đã nói trong tên của em trai Thi Lâm cũng có một chữ ‘Lâm’.

Hai ngày trước, anh cố tình gửi tin nhắn đến cho Lâm Uyên Ngư Nhi, gọi nàng là Thi Lâm, mà nàng cũng trả lời.

Rồi ngay sau đó, Tô Minh than thở với anh rằng Ngũ Thi Lâm đang rất chán nản, không thèm để ý đến hắn. Anh nhân cơ hội này hỏi Tô Minh, Ngũ Thi Lâm có phải đang buồn phiền chuyện Lâm Uyên Ngư Nhi bị nghi ngờ là trộm cướp không, Tô Minh gật đầu.

Vì thế những suy đoán trước đây giờ đã được xác nhận.

Còn một chuyện, anh không nói cho Tô Minh.

Chánh Tại Thái Thảo, cũng là Ngũ Thi Lâm.

Lúc trước, anh gửi tin nhắn đến cho Chánh Tại Thái Thảo, vẫn gọi nàng là Thi Lâm, chờ nàng trả lời. Đến khi đối phương trả lời, xác nhận nghi ngờ lúc trước của anh khi thấy Lâm Uyên Ngư Nhi và Chánh Tại Thái Thảo luôn logout cùng một thời điểm, cộng với việc nhìn thấy hai tấm ảnh chụp đối lập nhau.

“Không phải chị ấy. Thấy mức độ bạn tốt của anh với chị ấy nhiều như vậy, anh với chị em là bạn học à? Chị em ở phòng khách xem TV với mẹ, em gọi chị ấy vào nhé?”

Anh đương nhiên trả lời là không cần, nhân tiện bảo nó không cần bảo với Ngũ Thi Lâm là anh có tìm nàng.

Mở mắt ra, trên màn hình trò chơi, chiếc thuyền đã đi đến bờ bên kia, Hoàng Lam di chuột, tiếp tục dẫn đội.

Không quan tâm đến Chi Thảo Đình Lan đang gào thét, anh chỉ dặn Dương Chi không được nói lung tung với Ngũ Thi Lâm.

Nàng cần trang bị, sẽ tặng nàng trang bị.

Lại có tin nhắn của một người khác, Hoàng Lam vừa mở ra xong lập tức tắt đi luôn.

Khụ khụ, tin nhắn kia là thể này.

“Người có phải là cháu ta không, người có phải là cháu ta không? A a a a ? ? ? Tại sao không giúp ta làm nhiệm vụ đêm thất tịch!!!!” Không quan tâm tới kẻ đột nhiên muốn làm nhân yêu nên đã đăng kí thêm một tài khoản nhân yêu.

Tiếp tục chạy đi làm nhiệm vụ, mặc kệ ai kêu thì cứ kêu!

39. Chương 40

Edit: Mogami

Rời thôn Xuân hoa trở về, rất nhanh sau đó hai người đã có mặt trước cửa miếu Nguyệt lão.

Đi tới đi lui, trên đầu người nào cũng nhấp nháy mấy dòng chữ, thỉnh thoảng lại có mấy chùm pháo hoa bắn lên trời, Kênh thể giới liên tục xuất hiện những dòng thông báo chúc mừng người này, chúc mừng người kia của hệ thống.

Hình dáng các nhân vật trong trò chơi khá giống nhau, trước mặt Nguyệt lão có rất nhiều tổ đội của vân du khách với linh điêu nữ, trong số đó có một đôi, chính là Lam Phong Hiểu Nguyệt và Chánh Tại Thái Thảo, đang bước từng bước vào trong miếu.

Kênh đội ngũ.

[Chánh Tại Thái Thảo]: Hệ thống thật lợi hại, bòn rút tiền bạc của chúng ta không tiếc tay.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: ...

[Chánh Tại Thái Thảo]: Chúng ta mau đi tìm Nguyệt lão thôi.

Lúc trước đến thôn Xuân hoa, hai người tìm được Tiểu Hồng một cách vô cùng dễ dàng. Hệ thống thiết lập để NPC này cầm hai khối thẻ bài trong tay khiến cho hai người nhìn thấy mà lại không được lấy, làm cho ánh mắt của hai người cứ thêm thường nhìn vào tay của NPC.

Rõ ràng là cơ thể rất nhỏ bé nhưng cứ ăn xong một cái bánh bao là lại đòi thêm một cái, không ăn bánh bao bình thường, thể nên bọn họ phải tìm đến một tửu lâu trông rất sang trọng ở gần đó để mua. 5000 lượng một cái, bằng với một chùm pháo hoa.

Tiểu hồng yêu cầu 20 cái bánh bao, nhưng ông chủ của tửu lâu kia lại nói rằng bánh bao phải ăn nóng mới ngon, cũng phải công bằng cho tất cả mọi người, sợ có NPC khác không mua được bánh bao, cũng có nói là không được mua quá nhiều để dự trữ, mỗi lần tối đa chỉ được mua hai cái.

20 cái, đi qua đi lại mấy dãy bàn, chờ đến khi Tiểu Hồng ăn xong thì thẻ bài cũng lập tức được trao cho bọn họ.

GM, các người nghĩ ra lắm thứ thật đấy!

Hai người đứng trước mặt Nguyệt lão, chòm râu bạc trắng trông rất phúc hậu, Nguyệt lão vẫn đang cười khà khà, không có phản ứng gì cả.

[Nguyệt lão]: Đã tìm được thẻ bài nhân duyên rồi, hai vị mau mau khắc tên đối phương lên đó, sau đó treo lên cây ước nguyện đi, như thế thì hai vị sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt] & [Chánh Tại Thái Thảo]: Khắc tên? Cây ước nguyện?

[Nguyệt lão]: Thẻ bài cầu nguyện nhân duyên. Hai vị mau đến dưới gốc cây ước nguyện sau đó khắc tên lên thẻ bài nhân duyên rồi treo lên cây. Các người không nhìn rất rất nhiều vòng dây tơ hồng buộc ở đó sao? Đương nhiên phải là cây ước nguyện rồi.

[Nguyệt lão]: Tơ hồng đường quanh co, ngàn năm vẫn có thể gặp lại, nhân duyên vững bền, hạnh phúc hòa thuận.

Kênh đội ngũ.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Chúng ta qua đó đi.

[Chánh Tại Thải Thảo]: OK, anh dẫn đội qua đó đi.

Đi đến dưới bóng cây ước nguyện, Ngũ Thi Lâm click vào box nhiệm vụ, mở túi vật phẩm click vào thẻ bài nhân duyên đã nuốt mất bao nhiêu tiền bạc của nàng, trên màn hình trò chơi tự động hiện ra một cửa sổ nhỏ thông báo: Mời bạn gõ tên người bạn yêu vào đây.

Người yêu, người yêu...

Không suy nghĩ nhiều, Ngũ Thi Lâm lập tức gõ vào trong cửa sổ bốn chữ Lâm Uyên Ngư Nhi.

Đang định chọn “Xác nhận”, hệ thống lại hiện ra một dòng chữ: Mời bạn điền tên người cùng làm nhiệm vụ đêm thất tịch với bạn.

(>_

40. Chương 41

Edit: Mogami

Từ trước tới giờ chưa từng có ai đứng trước mặt nàng thổ lộ rằng thích nàng.

Tuy rằng người không biết ‘Chánh Tại Thải Thảo’ chính là nàng. (Mo: Hô hô!)

Cảm giác này...

Giống như đang lơ lửng giữa không trung.

Vừa bình tĩnh trở lại, mở di động ra, đã nhìn thấy cuộc gọi đến của Dương Chi.

“Bé con, hôm nay Hoàng Lam sư huynh đến đây chơi, đúng lúc đại gia có việc đột xuất, không thể tiếp đón anh ấy. Người vốn là sủng thiếp của ta, người tiếp đón anh ấy thay ta nhé?” Một tràng dài âm thanh vang lên.

Sửng sốt, Ngũ Thi Lâm còn chưa tỉnh ngủ hẳn “A?”

“Khó khăn sao, bé con, hôm nay người lại có hẹn rồi sao? Không rảnh?” Giọng nói của Dương Chi vẫn vang lên đều đều.

“Không phải...”

“Tức là hôm nay người rảnh?”

“Uhm...”

“Được, vậy thì hôm nay người giúp ta đem bán Hoàng Lam sư huynh đi, bao giờ ta về thì chia tiền a...” còn chưa thông báo là bao giờ thì Hoàng Lam đến, bọn họ hẹn gặp nhau ở chỗ nào, Dương Chi không để cho Ngũ Thi Lâm kịp hỏi thêm câu nào, đã tiếp tục “Cách mạng còn chưa thành công, đồng chí, tất cả phụ thuộc vào người.” Tắt máy.

Ngũ Thi Lâm vẫn giữ nguyên tư thế cầm điện thoại áp trên tai, ngơ ngẩn ngồi trên giường.

“Tất cả phụ thuộc vào ta? Cách mạng gì?” Đầu óc từ từ tỉnh lại, đứng dậy, chuẩn bị thay quần áo “Dương chi đáng chết, còn chưa nói cho rõ ràng đã...”

Một giờ sau, Ngũ Thi Lâm ngồi trên ghế đá ở một góc trong quảng trường, nhìn ngó khắp nơi.

Nếu như trước ngày hôm qua, mặc dù cũng không được tự nhiên cho lắm nhưng cũng không đến nỗi nàng sợ phải đối diện với Hoàng Lam.

Chỉ là...

Bây giờ xuất hiện một vấn đề rất khó nói.

Nếu không vì Dương Chi nói một mạch từ đầu đến cuối rồi ngắt điện thoại, khiến nàng không kịp hỏi lại một câu nào, thì chắc bây giờ nàng đã không đến.

Vốn dĩ định kiếm một cơ nào đó rồi lẳng lặng trốn đi...

Cũng may nàng đã dặn dò Ngũ Thi Lang phải nhanh chóng gọi điện cho nàng...

Đúng lúc Ngũ Thi Lâm cúi xuống nhìn đám kiến đang bò trên mặt đất bỗng đứng trước mắt nàng có một bóng đen.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Là Hoàng Lam.

Vẫn đang thở dốc, trên trán lấm tấm mồ hôi, tóc cũng ướt đẫm mồ hôi. “Ngại quá, anh đến muộn.”

Ngũ Thi Lâm vừa nghe hết câu, vội đứng dậy “Không sao, vẫn còn chưa đến giờ hẹn mà Tiểu Chi thông báo mà. Tại em đến sớm thôi.”

Nói xong, Ngũ Thi Lâm nhìn mái tóc của Hoàng Lam “Anh chạy đến đây à?”

“Từ xa đã nhìn thấy em rồi, anh sợ là anh đến muộn, nên hơi vội vàng.” Ánh mắt nhìn nàng chăm chú.

Chợt nhớ tối hôm qua Hoàng Lam có nói là thích nàng, Ngũ Thi Lâm không dám nhìn thẳng vào mắt Hoàng Lam, vội cúi đầu mở túi tìm khăn mùi xoa “Anh lau mồ hôi đi.”

Tìm đi tìm lại thì phát hiện ra trong túi không có khăn mùi xoa. >.<>

Đành phải lấy cái khăn mùi xoa mà mẹ nàng vừa mới đưa cho, chính nàng còn chưa dùng được lần nào. Khăn tay này...

Không sai, cái khăn này...

Màu sắc rực rỡ, rất tươi tắn, rất năng động.

Ngũ Thi Lâm ngượng ngùng rút khăn mùi xoa ra, nhìn trộm Hoàng Lam một cái.

Anh sẽ không cười chê chứ?

Phân vân một lúc, cuối cùng Ngũ Thi Lâm vẫn quyết định gơ ra trước mặt Hoàng Lam.

“Anh lau mồ hôi đi.”

Nhưng mà không thấy Hoàng Lam nhận lấy khăn mùi xoa.

Không phải đang cười chê chứ?

Nhưng mà, nhìn thấy hai tay Hoàng Lam đang cầm cái gì đó, Ngũ Thi Lâm đã hiểu vì sao anh lại không nhận khăn mùi xoa.

Hoàng Lam quan sát đáng vẻ cẩn thận, tỉ mỉ như vậy của Ngũ Thi Lâm, không khỏi nở nụ cười.

“Em xem anh cầm nhiều thứ trong tay thế này, không có cách nào nhận khăn tay của em” Hoàng Lam cười nhìn Ngũ Thi Lâm “Không thì, em lau giúp anh?”

Một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu.

(Mo: Cái này trong truyện tranh hay vẽ nhỉ)

“...” Ngũ Thi Lâm ngơ ngác nhìn Hoàng Lam.

Nhìn thấy Ngũ Thi Lâm như vậy, Hoàng Lam gơ tay phải đang cầm một gói rất to đựng cái gì đó đưa cho Ngũ Thi Lâm “Thi Lâm, em cầm hộ anh, anh tự lau cũng được.”

Không còn cách nào khác, Ngũ Thi Lâm nhận lấy cái gói to kia, Ngũ Thi Lâm quay sang đưa khăn mùi xoa cho Hoàng Lam, ngón tay của hai người vô tình chạm nhau.

Giật mình rút tay lại.

Tuy mọi sự chỉ xảy ra trong chớp mắt, Ngũ Thi Lâm vẫn cảm thấy tay mình đầm mồ hôi.

“Đây là...” Nhìn con rùa đáng yêu trong tay, Ngũ Thi Lâm rất muốn lấy tay vuốt ve nó một chút.

“Đây là do Ông Dương giao phó cho anh mang đến tặng Tiểu Chi” cất khăn mùi xoa vào trong gói đồ to tướng, Hoàng Lam xoay người “Chúng ta đi dạo một chút đi.”

Đi dạo một chút?

Được thôi.

Nhưng sao anh không trả lại khăn mùi xoa cho em chứ?

Cũng không dám mở miệng nói câu nào, Ngũ Thi Lâm đành phải ôm gói đồ đang đựng chú rùa này đi theo sau Hoàng Lam.

Đến một chỗ nghỉ ở trong công viên, hai người dừng lại (Mo: cái này jống cái lán lẩm nha, chỉ có điều làm bằng gạch hết)

Hoàng Lam xoay người nhìn thẳng vào Ngũ Thi Lâm, người mà suốt cả đoạn đường không cất một lời nào, nói: “Chúng ta ngồi ở đây nghỉ chút đã, có gì tí nữa đi tiếp.”

Ngẩng đầu nhìn Hoàng Lam “Được.”

Trong lòng thầm lầu bầu sao đến giờ Ngũ Thi Lang còn chưa gọi điện tới cho nàng.

Hai người ngồi ở hai ghế đá đối diện nhau.

Hai người đều không nói câu gì, im lặng ngồi ngó lơ xung quanh.

Hoàng Lam thở dài, quay sang nói với Ngũ Thi Lâm đang nghiêng nghiêng đầu ngắm phong cảnh bên ngoài: “Thi Lâm, phong cảnh bên ngoài đẹp lắm à?” Thật ra... Ta thấy cảnh vật đằng sau không có gì cả. Câu thứ hai anh không dám nói ra.

Ngũ Thi Lâm đang định trả lời...

Bỗng nhiên điện thoại của Ngũ Thi Lâm đổ chuông.

Rất hào hứng cầm lấy điện thoại: “Tiểu Lang?”

Rất đúng lúc a.

Bây giờ nàng đang cực kì cực kì không được tự nhiên a.

“Chị, chị mau về nhà đi, em có việc cần nói với chị.”

“Được được, chị về luôn đây, về ngay đây!” Nói xong liền tắt điện thoại.

Sau đó, Ngũ Thi Lâm nhìn Hoàng Lam xin lỗi.

“Em có việc...”

Hoàng Lam cười nhẹ với nàng “Không sao đâu, anh cũng chỉ là tiện đường qua đây thì mang quà cho Tiểu Chi giúp Ông Dương thôi mà” Đứng lên, đưa tay về phía Ngũ Thi Lâm, định kéo nàng đứng dậy “Bây giờ Thi Lâm có thể đưa anh ra bến xe bus được không? Không biết có tiện đường của em không.”

“Tiện đường, tiện đường” Ngũ Thi Lâm lấy hai tay cung kính dâng chú rùa cho Hoàng Lam, giả bộ không biết ý đồ của Hoàng Lam, đứng dậy “Chúng ta đi thôi.”

Suốt đường đi, hai người còn chưa tán gẫu được mấy câu thì đã đến trạm xe bus.

Đi đến bến xe bus phía trước, Hoàng Lam hỏi Ngũ Thi Lâm: “Em với Tiểu Chi phải đi học cùng một ngày à?” (Mo: Ở đây ám chỉ là ngày đầu tiên đi học sau đợt nghỉ hè giống nhau đó các bạn.)

“Uhm” Ngũ Thi Lâm gật đầu “Đúng rồi!”

“Vừa hay kịp.” Hoàng Lam nhìn chiếc xe bus đang đi đến.

“Hả?” Ngơ ngác nhìn Hoàng Lam.

“Xe đến rồi, anh đi đây.” Hoàng Lam bước lên xe “Bye bye.”

“Vâng, bye bye.”

Nhìn chiếc xe từ từ lăn bánh, Ngũ Thi Lâm xoay người chuẩn bị bước đi, chợt thấy bà lão bên cạnh gọi nàng lại “Cháu gái à, cháu đánh rơi vật gì kìa?”

Nghe thấy thế, Ngũ Thi Lâm nhìn xuống phía sau mình, nhìn thấy một quyển sổ bìa màu đen.

Là chỗ Hoàng Lam đứng lúc này.

Nhặt lên, Ngũ Thi Lâm mỉm cười với bà lão: “Cháu cảm ơn bà.”

Nói xong, đang chuẩn bị mở ra xem bên trong có ghi tên ‘Hoàng Lam’ hay không.

“Không cần, không cần.” Bà lão xua xua tay rồi đi về phía nàng, nhìn thấy Ngũ Thi Lâm đang cầm cái túi có chú rùa, cười tủm tỉm với Ngũ Thi Lâm “Cháu gái à, bạn trai cháu thật tốt với cháu nha, tặng cho cháu một công tử xinh đẹp như vậy.”

“Không phải, không phải.” Nghe đến đó, tim nàng bỗng nhiên đập rộn rã, đỏ bừng hai má, Ngũ Thi Lâm xua xua tay “Anh ấy không phải là bạn trai của cháu, đây là anh ấy nhờ cháu chuyển cho người khác.”

“Hả?” Bà lão nghi ngờ liếc Ngũ Thi Lâm một cái, đeo kính lão lên rồi lại liếc quyển sổ trong tay Ngũ Thi Lâm “Cháu gái không cần xấu hổ...”

Nói xong, bắt hai tay ra sau lưng, từ từ bước đi.

Choáng váng.

Nhìn theo bóng dáng của bà lão, sau đó Ngũ Thi Lâm mới cúi xuống nhìn cuốn sổ trong tay mình, chợt phát hiện ra, không hiểu sao quyển sổ này lại bị bong một tờ ra, lộ hẳn đầu giấy ra ngoài.

Không nhìn thấy thì không suy nghĩ, nhìn xong, Ngũ Thi Lâm bắt đầu thấy tim đập rộn ràng, trong lòng bồn chồn, lo lắng.

Rút tờ giấy bị bong ra, hiện ra trên trang giấy đó là một bức vẽ.

Chỉ vẽ vài đường nét, nhưng có thể dễ dàng nhận ra là khuôn mặt của cô gái.

Cúi đầu, không biết phải thế nào.

Vô cùng ngượng ngùng.

Cô gái này, chính là nàng. (Mo: giảm hình tượng soái ca nha! Mo k thích con trai biết vẽ – trừ mấy anh kiến trúc. Lý do? Bí mật)

Trên suốt đoạn đường trở về, Ngũ Thi Lâm suy nghĩ rất mông lung, gọi điện thoại cho Dương Chi, định hỏi xem cô ấy định bao giờ thì mang chú rùa này về.

Nhưng mà...

Dương Chi nhận điện thoại, vừa nghe thấy giọng của nàng, chẳng nói chẳng rằng tắt điện thoại luôn.

Thấy rất kì lạ, Ngũ Thi Lâm liền gọi lại, lần này Dương Chi còn không thèm nghe máy, từ chối cuộc gọi luôn.

Trong lòng sững sốt, Ngũ Thi Lâm liền gọi vào số máy bàn nhà Dương Chi, mẹ Dương Chi lại nói là Dương Chi đang ở phòng khách xem tivi, gọi cô ấy ra nghe điện thoại thì cô ấy lại chạy vào phòng ngủ.

Nàng đã gây ra tội gì sao?

Chẳng lẽ là...

Có chút buồn phiền, Ngũ Thi Lâm không biết phải làm gì nữa.

Việc đầu tiên chứng minh suy đoán của nàng chính là Ngũ Thi Lang lại gọi điện đến.

Ngũ Thi Lang, khiến nàng không biết phải làm sao nữa.

Lo lắng suông cũng chẳng có ích gì, Ngũ Thi Lâm lập tức quay lại hướng ngược lại, đi đến nhà Dương Chi.

41. Chương 42

Edit: Mogami

“Không biết là con bé nó bị làm sao nữa, cô vừa cúp máy được một lúc thì nó vùng vằng chạy ra ngoài. Kệ nó đi, Tiểu Lâm, vào ngồi chơi đã.”

Từ chối lời mời của cô Dương, Ngũ Thi Lâm cầm chú rùa đáng yêu đưa cho cô Dương rồi chào cô, chậm chậm đi bộ về nhà.

Trên màn hình điện thoại di động của nàng là tin nhắn Dương Chi vừa mới gửi đến: “Ta không bao giờ thèm nhìn mặt ngươi nữa! ! ! ! !”

Ngũ Thi Lang kể, nó vừa mới đăng nhập vào tài khoản Lâm Uyên Ngư Nhi.

Ngũ Thi Lang kể, nó mang hai tài khoản đi lang thang, đang đi thì tài khoản Chánh Tại Thái Thảo nhận được tin nhắn của Dương Chi, nó tưởng là Dương Chi đã biết Lâm Uyên Ngư Nhi chính là Chánh Tại Thái Thảo.

Ngũ Thi Lang kể, nó lỡ mồm nói với Dương Chi một câu, hai tài khoản cùng 1 chủ nhân.

Thời tiết bây giờ thay đổi bất thường.

Ngũ Thi Lâm mở ô che, chậm chậm đi bộ trên đường.

Nhìn mọi người mỗi người một vẻ ở xung quanh, nhớ lại tin nhắn lúc trước của Dương Chi, Ngũ Thi Lâm cúi đầu, kéo ô xuống thấp, chán nản chạy dưới mưa.

Từ trước tới giờ chưa từng lừa dối Dương Chi chuyện gì cả.

Nàng vốn dự định chờ một hai ngày nữa sẽ kể cho Dương Chi chuyện Lâm Uyên Ngư Nhi với Chánh Tại Thái Thảo là một, rồi mới vui vẻ nói rằng để thử xem cô ấy có nhận ra mình không.

Nhưng mà, nếu bây giờ nàng giải thích với Dương Chi như vậy, chắc chắn Dương Chi sẽ không tin.

Nếu chính nàng kể chuyện này cho Dương Chi trước, thì chuyện này sẽ chỉ là ‘Trêu đùa’.

Mà nếu để cho Dương Chi biết trước khi nàng kể ra, thì chuyện này sẽ được tính là ‘Lừa gạt’.

Chỉ là một ‘trước’ một ‘sau’ mà kết quả hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Chi chắc là rất tức giận?

Nếu không thì sẽ không nhắn tin đến là không bao nhờ thèm nhìn mặt nàng nữa.

Làm sao bây giờ...

Làm sao bây giờ...

Mưa lúc to lúc nhỏ, tiếng mưa rơi lên ô che vang bên tai nàng từng hồi từng hồi, mãi không dứt.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác như có một khối đá to lớn chèn chặt trong lồng ngực của nàng. Mắt nàng dần dần nhòe đi.

Bị chiếc ô càng ngày càng kéo thấp xuống che mất tầm mắt, Ngũ Thi Lâm cố gắng mở to mắt vẫn không nhìn thấy gì cả.

Hai mắt nhắm lè, mờ mờ ảo ảo, hình như nàng đụng phải một người, bước thêm một bước thì đã bị cản lại.

“Thật xin lỗi.”

Đợi một lúc, người trước mặt không hề có vẻ sẽ tránh sang.

Ngũ Thi Lâm không nói gì nữa, tự mình bước sang một bước, muốn tránh sang bên cạnh.

Rồi người bị đâm vào lại gọi tên nàng.

“Thi Lâm.”

Giọng nói trầm trầm gọi tên nàng, nàng giật mình, Ngũ Thi Lâm cảm thấy âm thanh kia rất ôn nhu, chậm rãi quay lại, giơ ô lên cao để nhìn cho rõ.

“Thi Lâm, có chuyện gì vậy?”

Đầu tiên là quần ướt đầm, tiếp đó áo cũng ướt đầm, tiếp nữa, là ô đã hạ xuống, gương mặt tuần tú kia cũng ướt đầm.

“Sao mà anh lại...” Phát hiện ra giọng nói của mình mang theo cả tiếng nước nở, Ngũ Thi Lâm liền hạ giọng xuống “Sao mà cả người anh lại ướt đầm thế kia.”

Hoàng Lam nghe thấy giọng nói của Ngũ Thi Lâm, nhú mày, cuối cùng vẫn trả lời câu hỏi của nàng.

“Anh lên xe bus thì phát hiện ra là đánh rơi vở, liền quay lại. Không ngờ đột nhiên trời lại đổ mưa, chạy vội đi mua ô...” Động tác của Hoàng Lam có vẻ không được tự nhiên, tay cầm chặt vào một cái ô khác, “Nghĩ em cũng giống anh, không mang ô theo, liền... Cũng may em có mang ô.”

Nói xong, Hoàng Lam còn định nói tiếp, bỗng nhiên kéo tay Ngũ Thi Lâm vào phía mình, Ngũ Thi Lâm liền đứng dưới ô của anh.

Một chiếc xe đạp phóng vèo qua.

Ô của nàng còn chưa kịp thu lại đã bị đâm vào.

Quanh vịnh mà lại hi sinh thảm thương.

Thấy mắt Ngũ Thi Lâm đỏ hoe, giọng nói Hoàng Lam bỗng trở nên vững vàng lạ thường “Em làm sao thế? Có chuyện gì thì có thể kể cho anh nghe a.”

Ngũ Thi Lâm không nói gì, chỉ đứng nhìn Hoàng Lam.

Em làm sao thế? Có chuyện gì thì có thể kể cho anh nghe a.

Kể cho anh nghe a...

Người trước mặt đang nhìn nàng chăm chú, dáng vẻ lo lắng.

Anh đang quan tâm nàng.

Mà cả người anh vẫn còn ướt đầm.

Nhất lời, nàng cảm thấy xúc động, giống như từng đợt sóng lăn tăn, từng đợt từng đợt đập vào bờ.

Cuối cùng cũng đến một ngày, sự quan tâm của anh đến được tâm tư của nàng, bắt đầu gieo hạt, mọc rễ rồi nảy mầm.

“Không có việc gì đâu” Ngũ Thi Lâm dịu dàng nhìn anh, dùng một lí do rất rất phổ biến để trả lời “Bụi bay vào mắt em thôi mà, hơi khó chịu.”

Nghe thấy câu trả lời này, Hoàng Lam không nói thêm gì nữa. Chỉ nhìn nàng chăm chú.

Bị anh nhìn như vậy, nàng không được tự nhiên.

Tuy rằng lúc này nàng không muốn nói bất cứ câu nào cả, cũng không muốn gặp bất cứ ai hết nhưng mà nhìn quần áo Hoàng Lam ướt sũng như vậy, nàng vẫn mở miệng nói: “Hoàng Lam sư huynh, em dẫn anh đi... Xem có bộ quần áo nào hợp với anh không.”

Nhưng Hoàng Lam không có dáng vẻ nào là muốn đi cả.

Ngũ Thi Lâm cuống lên, hơn nữa lúc này nàng rất rất muốn ngắm một chút nước mưa, nàng đang định đi bộ dưới mưa.

Hoàng Lam kéo tay nàng “Vội gì chứ” nói xong mỉm cười nhìn nàng “Em giúp anh chọn đi, anh chưa bao giờ nhìn thấy bộ quần áo nào hợp với anh cả.”

Nhìn thấy Ngũ Thi Lâm vẫn đang chần chừ, Hoàng Lam thở dài một cái, tiện tay cất cái ô mua cho Ngũ Thi Lâm từ lúc này vào trong túi đồ. “Em dẫn đường đi.”

Ngũ Thi Lâm tròn mắt nhìn Hoàng Lam đang gấp cái ô kia lại, ý của anh là, sẽ đi chung ô với anh?

Đột nhiên, Ngũ Thi Lâm nhớ ra trang giấy có vẽ hình kia, hai má tự dưng nóng bừng, ánh mắt vô tình liếc đến chỗ cái ô đã bị xe đạp tông vào kia.

Nhìn theo ánh mắt của Ngũ Thi Lâm, Hoàng Lam cũng nhìn thấy cái ô kia.

Anh xoay người, cúi đầu nói với Ngũ Thi Lâm: “Đi thôi, chúng ta ra nhặt cái ô kia lên.”

Nhặt ô lên xong, Ngũ Thi Lâm chỉ đường, hai người đi đến một cửa hàng chỉ chuyên trang phục nam, Ngũ Thi Lâm chọn cho Hoàng Lam một bộ quần áo.

Sau đó...

Bọn họ lấy quần áo làm vật đính ước, sau đó liền phát triển thành một đoạn tình cảm lưu luyến không rời.

Đương nhiên, đây là... Giả.

Thật ra là sau đó, Hoàng Lam ngượng ngùng nhìn Ngũ Thi Lâm, cúi đầu nói nhỏ: “Anh quên mang thẻ.” (Mơ: cực kì mất hình tượng, trừ 100 điểm soái ca!!)

Sau đó...

Hoàng Lam mặc một bộ quần áo mới bị Ngũ Thi Lâm áp tải đến điểm dừng xe bus.

Lúc này, mưa cũng nhẹ hạt hơn.

Mưa phùn lất phất, Hoàng Lam nói với Ngũ Thi Lâm: “Cảm ơn em, Thi Lâm” nói xong, anh lại lấy chiếc ô kia ra, đưa cho Ngũ Thi Lâm “Vừa hay, có chiếc ô này làm thứ gán nợ đầu tiên.”

Ngũ Thi Lâm nghe xong, mỉm cười. (Mơ: đưa 1 là phải trả lại 10 à nha!!)

Sau đó, chợt nhớ ra điều gì đó, Ngũ Thi Lâm rút trong túi xách ra một quyển sổ bìa màu đen, đưa cho Hoàng Lam: “Đây là sổ của anh à?”

Ánh mắt lảng tránh Hoàng Lam.

Nàng nhớ lại, bức vẽ kia nàng đã kẹp trở lại như cũ.

Nhìn theo chiếc xe bus rời đi, sắc mặt Ngũ Thi Lâm lại tốt đen trở lại.

Phiền muộn trong lòng vừa mới nguôi ngoai đi chút xíu, giờ lại phục hồi như cũ.

Tiểu Chi...

Không giận nữa có được không?

Người nói gì ta cũng nghe lời người...

Về đến nhà, nghe mẹ nàng lâu lâu một lúc, Ngũ Thi Lâm vẫn theo thói quen cũ, đi theo sau mẹ nàng, chờ bà nói xong.

Nhìn thấy ánh mắt hối lỗi của Ngũ Thi Lâm, Ngũ Thi Lâm chỉ mỉm cười lắc đầu, đó chính là hành động uy hiếp nó phải làm nhiều món ngon cho nàng ăn khuya.

Mau khai giảng, rất muốn quay trở lại quãng thời gian ăn chơi.

Mà vừa mới gọi điện thoại tới, Dương Chi vẫn tiếp tục tắt máy, điệu bộ rất bất mãn.

Tiểu Chi...

Mà ngày hôm nay khởi động máy tính, đăng nhập vào trò chơi, Ngũ Thi Lâm không tài nào tìm được Dương Chi.

Bữa tối trôi qua, khởi động máy tính.

Ngũ Thi Lâm nhanh chóng đăng nhập trò chơi, định tìm Dương Chi thì lại nhận được tin nhắn của Ngàn Niệm Nhi

42. Chương 43

Edit: Mogami

“Lâm Uyên Ngư Nhi, mau đến đỉnh Hạ Úc, người mà không đến thì cẩn thận đó.”

Nhìn thấy câu này, Ngũ Thi Lâm thấy rất ám ức.

Nếu là bình thường, gặp phải những loại vênh váo gửi tin sai khiến thế này, nàng đều mặc kệ, nhưng mà hôm nay...

Tâm tình bức bối sẽ khiến cho con người bùng nổ cảm xúc.

Nhanh chóng gõ bàn phím: “Ngàn Niệm Nhi, ta nghĩ, ta chẳng liên quan gì tới các người cả, không phải cứ muốn là lại đến làm phiền ta như thế này ? ! Ta với Ngàn Khuynh Nhi vốn chẳng có chút quan hệ nào, các người đừng có xáo trộn lung tung cuộc sống trên mạng của ta lên nữa. Ta đây đăng ký là để chơi game chứ không phải để cho các người đùa bỡn nha!”

Sau khi nhấn xong phím ‘ENTER’, Ngũ Thi Lâm mới bình tĩnh trở lại.

Tuy rằng đã không còn tức giận nữa, nhưng mà...

Mình nói như vậy có phải hơi quá đáng không nhỉ?

Đưa tay xoắn xoắn lọn tóc, Ngũ Thi Lâm quyết định không nghĩ đến chuyện này nữa, di chuột thật nhanh đến danh sách bạn tốt, tìm tên Chi Thảo Đình Lan.

Thật may, đang online.

“Tiểu Chi, ta sai rồi, ta tạ tội với người có được không?”

Không trả lời.

“Tiểu Chi?”

Lần này có tin nhắn trả lời, nhưng là của Hệ thống.

“Đối phương đóng chức năng nhận tin nhắn.”

Chán nản đóng cửa sổ tán gẫu, Ngũ Thi Lâm thấy chẳng còn chút tâm trạng nào, chuẩn bị thoát cửa sổ trò chơi.

Đang chuẩn bị thoát thì box tin nhắn lại sáng.

“Lâm Uyên Ngư Nhi, người nghĩ rằng ta muốn tìm người sao? Nếu không phải vì Ngàn Khuynh Nhi thì ta thèm vào. Chuyện của các người, nếu người muốn kết thúc nhanh chóng thì người mau mau đến đây, nói cách khác, về sau người thích nhiều phiền toái thì sẽ có nhiều phiền toái, ta không ngại để cho tất cả mọi người đuổi giết người đâu!”

Bốc khói!

“Ý đồ của người khiến người ta không hiểu cái gì a, ngại quá, ta bây giờ dù không bận chuyện gì thì cũng không qua chỗ của các người đâu! Hi vọng không gặp lại!”

Gửi tin nhắn xong, Ngũ Thi Lâm đã đem ID ‘Ngàn Niệm Nhi’ này ném vào sổ đen.

Thở dài một hơi, Ngũ Thi Lâm liền chọn ‘Đăng xuất’.

Vẫn không thể bình tĩnh lại được a.

Chỉ là, đến khi Ngũ Thi Lâm chuẩn bị ấn ‘Xác nhận’ thì box tin nhắn lại sáng đèn.

Giật mình, có phải là của Dương Chi không nhỉ?

Nghĩ như vậy, Ngũ Thi Lâm lập tức chọn ‘Hủy’, vội vàng mở tin nhắn kia ra đọc.

Nhưng mà đến khi nàng đọc được tên người gửi tin nhắn lại thấy chút thất vọng.

Không phải Chi Thảo Đình Lan.

Mà là Ngàn Nhu Nhi.

“Lâm Uyên Ngư Nhi, ta nghĩ Ngàn Niệm Nhi nói năng không được tốt cho lắm. Bây giờ người có thể đến đỉnh Hạ ước được không? Chúng ta có chuyện muốn nói với người, được không? Tọa độ là 123.522. Người yên tâm, sẽ không làm mất nhiều thời gian của người đâu.”

Bất đắc dĩ thở dài, Ngũ Thi Lâm nghĩ rằng, nếu sự tình có thể giải quyết một cách êm đẹp thì bây giờ đi gặp một chút cũng không sao. Mấy trò khôi hài diễn ra suốt kì nghỉ hè vừa qua cũng nên chấm dứt rồi.

Mặc kệ chúng nó nói gì, chỉ là nói chuyện đơn thuần thì cũng tốt thôi.

Tìm vị trí của đỉnh Hạ Ưc trên bản đồ. (Mo: có lẽ bị sai tên núi, haizz)

Sau đó, tìm được tọa độ kia.

Chỉ có hai nữ nhi hồ điệp là Ngàn Niệm Nhi và Ngàn Nhu Nhi.

“Ngàn Nhu Nhi mời bạn gia nhập đội ngũ, đồng ý không?”

Kênh lân cận.

[Ngàn Nhu Nhi]: Chúng ta nói chuyện, người không muốn để cho người khác nhìn thấy chứ?

Người khác ở đây chính là đám người nhàn rỗi suốt ngày kia, chuyên lấy chuyện riêng của người khác ra để bôi móc, đàm tiếu.

Vì thế, Ngũ Thi Lâm chọn ‘Đồng ý’.

Kênh đội ngũ.

[Ngàn Nhu Nhi]: Khuynh Nhi không có ở đây, chúng ta thấy cô ấy cũng đã phải vất vả suốt mấy tháng qua rồi, hy vọng người sẽ không kể lại nội dung cuộc nói chuyện hôm nay cho Khuynh Nhi.

Nhìn thấy câu nói này, rồi lại câu lúc nãy của Ngàn Nhu Nhi hẹn mình ra đây, liền tưởng đến những câu mà trước đây cô ta lên Kênh thế giới chửi ầm lên, Ngũ Thi Lâm không tưởng tượng được là cùng từ một người nói ra.

Kênh đội ngũ.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ta chỉ hi vọng, lần này có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện trước đây.

[Ngàn Niệm Nhi]: Lâm Uyên Ngư Nhi, người định rũ bỏ cái gì? Chẳng phải là ý vào Thanh Thanh thích người sao?

Nhúu mày.

Nhìn thấy những lời này của Ngàn Niệm Nhi, lòng Ngũ Thi Lâm càng thêm buồn bực.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Có chuyện gì, nói thẳng ra đi.

[Ngân Nhu Nhi]: Sao khi người nghe thấy tên Thanh Thanh này lại không ngạc nhiên chút nào vậy?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ngạc nhiên?

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ta phải ngạc nhiên vì cái gì chứ? Không biết Thanh Thanh là ai chẳng? (icon cười lạnh)

[Ngân Nhu Nhi]: Được rồi, chúng ta trở lại chuyện chính.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Xin mời.

Gõ xong hai chữ này, Ngũ Thi Lâm tựa lưng vào ghế ngồi, chờ xem Ngân Nhu Nhi chuẩn bị nói gì.

Đồng thời...

Liếc mắt sang hai cái tên Chi Thảo Đình Lan và Lam Phong Hiểu Nguyệt trên danh sách bạn tốt.

Không biết...

Tiểu Chi sẽ tức giận đến khi nào?

Không biết...

Hoàng Lam bị ướt hết như vậy, không biết có bị cảm không?

Trên đầu Ngân Nhu Nhi vẫn chưa xuất hiện dòng chữ nào.

Chắc nội dung dài lắm, bây giờ vẫn đang gõ?

Kênh đội ngũ.

[Ngân Nhu Nhi]: Chúng ta mãi vẫn không hiểu không biết Khuynh Nhi thích người vì cái gì, cô ấy luôn luôn đăng nhập vào game ngắm nhìn người. Ngoài đời thực, ta là bạn của cô ấy, đôi khi đi đến đằng sau ghế của cô ấy, lần nào cũng thấy cô ấy đang ngắm người ngồi nhìn tên của người trong trò chơi. Hôm nay ta hẹn gặp người, là muốn làm rõ một chuyện, lần người bị hack nick, người sử dụng danh nghĩa Ngân Khuynh Nhi để thay mặt người xin lỗi và đền bù thiệt hại cho những người bị người ‘Trộm’ không phải là Ngân Khuynh Nhi mà là một người bạn của chúng ta lập ra topic đó. Cho dù người không thích cô ấy, ta cũng không muốn phá hỏng hình ảnh của cô ấy trong mắt người.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Uhm.

[Ngân Niệm Nhi]: Chỉ có một chữ Uhm?

[Ngân Niệm Nhi]: Lâm Uyên Ngư Nhi, người đừng quá đáng!

Không thèm quan tâm đến câu nói của Ngân Niệm Nhi, Ngũ Thi Lâm tiếp tục gõ tiếp ý định của nàng.

Kênh đội ngũ.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Nói xong rồi?

[Ngân Niệm Nhi]: Ta không quen biết người, Lâm Uyên Ngư Nhi!

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Đồng quan điểm.

[Ngân Niệm Nhi]: Người lén lút trốn chui trốn lủi không đáng được Thanh Thanh thích ? ! Ngay cả Dương Chi cũng không chịu nói người là ai, người có biết Thanh Thanh phải lấy hết dũng khí mới dám gọi điện hỏi Dương Chi hay không a?

[Ngân Niệm Nhi]: Giới thì người nói tên, địa chỉ thật của người cho ta, ta muốn chứng minh là người ngàn vạn lần không xứng với Thanh Thanh.

Ngân Niệm Nhi này thật là...

Hết thuốc.

Kênh đội ngũ.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ta có thích người cũng không liên quan tới người.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ngược lại, người có thích ta cũng không liên quan tới ta.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Ít nhất, ta có quyền lựa chọn người nào bước vào cuộc sống của ta chứ không thể để cho ai tự tiện xông vào.

Ngay sau đó, trên màn hình trạng thái của Ngàn Niệm Nhi đã chuyển sang nổi bão.

Kênh đội ngũ.

[Ngàn Niệm Nhi]: Ta không tin người thấy ảnh chụp của cô ấy sẽ không thích cô ấy! QQ của người bao nhiêu? Ta sẽ lập tức gửi ảnh của cô ấy cho người! (Mo: Chị ơi, Thi Lâm nhà em không có vấn đề về giới tính nha!)

Ngàn Niệm Nhi, thật đúng là...

Không biết tôn trọng người khác.

Kênh đội ngũ.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Thật ra, ý của ta là, chuyện của cô ấy không liên quan tới các người, đương nhiên.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Nếu cô ấy nhờ các người đến can thiệp giúp chuyện của cô ấy thì coi như ta chưa nói những câu này.

[Ngàn Nhu Nhi]: Chúng ta gặp người thế này Khuynh Nhi không hề biết, người đừng nghĩ linh tinh.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Đã hiểu, cuộc nói chuyện của chúng ta dừng tại đây.

[Lâm Uyên Ngư Nhi]: Cũng hi vọng các người không liên tục lên kênh thế giới ân cần hỏi thăm bạn bè của ta. Nhưng mà, chuyện của Vô ưu giáo các người với bang Tung hoành tứ hải, ta không xen vào.

Thoát cửa sổ trò chơi xong, Ngũ Thi Lâm thấy hơi mệt mỏi, liền bước ra khỏi phòng, tới Ngũ Thi Lang đến nhà bếp.

43. Chương 44

Edit: Mogami

Hơn 10 giờ sáng hôm sau, nghĩ rằng Dương Chi đã ngủ dậy, Ngũ Thi Lâm liền gọi điện tới.

Vẫn phản ứng giống ngày hôm qua.

Tiếp tục tắt máy.

Cảm giác trong lòng rất khó hiểu.

Cả ngày không sờ đến máy tính, Ngũ Thi Lâm lúc ẩn lúc hiện trong phòng khách, Ngũ mẫu nhìn thấy thế liền bắt nàng cùng đi thăm bạn bè.

Mấy ngày gần đây, ngày nào Ngũ Thi Lâm ngày nào cũng gọi điện cho Dương Chi, ngày nào cũng gửi cho Dương Chi một tin nhắn. Mà phản ứng của Dương Chi mọi ngày đều giống nhau.

Mà mấy ngày gần đây, Hoàng Lam lại thường xuyên gửi tin nhắn đến cho nàng, đa phần đều chỉ là nói chuyện phiếm, tìm tất cả các đề tài để nói chuyện phiếm >..<>

Tô Minh cũng gửi tin nhắn hỏi nàng bao giờ thì quay trở lại trường, cũng thông báo là hắn đã quay lại trường rồi, muốn tán chuyện với nàng một lúc. Không ngoài dự đoán, Ngũ Thi Lâm đều khéo léo từ chối.

Trước khi quay lại trường một ngày, Ngũ Thi Lâm đang sắp xếp đồ đạc thì điện thoại của nàng đổ chuông.

Là nhạc chuông nàng cài đặt riêng cho Dương Chi.

Vội vàng buông đồ trong tay, Ngũ Thi Lâm lập tức nhấn ‘Trả lời’, kết quả...

Ấn nhầm ‘Từ chối’.

Bi kịch a! (Mo: Bôi cụ

Haiz haiz haiz, nhân sinh tượng bàn trà, mỗi người là một ly trà, phải đổi hết phiên muộn đi mới có thể chứa được vui vẻ, v.v... cuối cùng thì bôi cụ có thể tạm hiểu là bi kịch, haiz haiz haiz)

~^o^~

Lập tức ‘Gọi lại’, nhưng phản hồi lại cho nàng là: Số điện thoại bạn vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. (Mo: Tút nhanh cho nó nhanh!)

Kệ.

Vừa mới buông điện thoại xuống, tiếng chuông lại vang lên.

Lần này thì không ấn sai nữa (*^__^*)

“Ngũ Thi Lâm, người vừa mới từ chối cuộc gọi của ta để làm gì? Tìm đánh a! ?” Giọng nói Dương Chi sang sảng vang lên trong điện thoại, không hề có ý định dừng công cuộc phá hư loa điện thoại của nàng lại.

“Đâu dám...”

Còn chưa nói xong, giọng nói của Dương Chi lại tiếp tục vang lên: “Hừ hừ, nếu thật là người từ chối cuộc gọi của ta thì người mau đi tắm rửa cho sạch sẽ rồi chờ ta đến xử lý!”

“Ta...”

Xem ra, hôm nay Dương Chi không để cho nàng được nói câu nào cả, âm thanh của Dương Chi bỗng nhưng nhỏ lại: “Ta cái gì mà ta? Ngày mai mấy giờ người đi?”

“Ta cũng chưa biết...”

“Cũng chưa biết nữa? Quả nhiên phải để ta ra tay mới được” không dừng lại bao lâu, giọng nói của Dương Chi lại tiếp tục to dần “8h ngày mai, ở quảng trường đằng trước. Không đến muộn!”

“Ta...”

“Mấy ngày nay người cũng chưa đăng nhập trò chơi... Người sai là người đó, biết không hả?”

Vừa nghe xong, Ngũ Thi Lâm lập tức trả lời, giả giọng nịnh nọt: “Đúng vậy, tiểu nhân biết lỗi rồi.”

“Đến muộn, liệu hồn với ta.” Ngừng một chút, giọng nói của Dương Chi đã trở lại bình thường: “Hôm nay người đi ngủ sớm đi, bye.”

Tắt điện thoại, trong lòng Ngũ Thi Lâm xuất hiện một dải cầu vồng.

Ngày đẹp trời.

Tiểu Chi, cô ấy không tức giận.

Thật tốt quá.

Sắp xếp đồ đạc xong, bận rộn trôi qua, cũng không phải làm việc gì nữa. Trường Ngũ Thi Lang không khai giảng sớm như trường nàng, không phải sắp xếp đồ đạc sớm như nàng đã ra ngoài đến chơi nhà bạn bè.

Khắp nhà, chỗ nào cũng sạch sẽ, không phải quét dọn gì cả, Ngũ Thi Lâm quyết định khởi động máy tính, theo thói quen click vào ‘Mộng nhiều tam giới’.

Trò chơi vẫn náo nhiệt như thế, kênh thể giới vẫn đang rất kích động.

Kênh thể giới.

[Xem đi xem đi]: Ngàn Niệm Nhi, người mau tiết lộ hết những thông tin mà người biết đi... Ngàn Khuynh Nhi đã đá Lâm Uyên Ngư Nhi như thế nào vậy? Chẳng phải hắn đã kết hôn cùng với Chánh Tại Thái Thảo rồi sao?

[Tiểu hầu tử]: Lão tôn cũng muốn biết vì sao. Chẳng phải lúc trước là nữ nhân Ngàn Khuynh Nhi kia theo đuổi Lâm Uyên Ngư Nhi ầm ầm sao?

[Ngàn Niệm Nhi]: Hừ! Nam nhân vô liêm sỉ kia làm sao đáng được để đại mỹ nhân nhà chúng ta theo đuổi ầm ầm chứ? Ta thông báo này, hôm qua, nam nhân vô liêm sỉ kia đã bị Ngàn Khuynh Nhi của Vô ưu giáo chúng ta quăng đi rồi.

[Ngàn Phong Nhi]: Mà nam nhân vô liêm sỉ kia quả thực có quan hệ cùng bang Tung hoành tứ hải. Chắc chắn, nói cho mà biết, Tung hoành tứ hải các người cũng chỉ để cho Vô ưu giáo chúng ta bốn cột mà thôi!

[Ngàn san hi]: Tung hoành tứ hải mau chết đi!

[Ngàn đao nhi]: Tung hoành tứ hải vô liêm sỉ!

[Ngàn thừa nhi]: Đả đảo tung hoành tứ hải!

[Tinh phân giáo giáo chủ]: Hộ Pháp, cuối cùng cũng có người muốn gia nhập vào Tinh phân giáo chúng ta, ngộ cảm thấy rất vinh hạnh a! Chúng ta sẽ cố gắng dạy dỗ, ô ô ô...

[Tinh phân giáo tả hộ pháp]: Còn phải nói gì nữa chứ? Giáo chủ, chúng ta mau ôm nhau mà khóc đi thôi!

Tìm kiếm ID của Tinh phân giáo giáo chủ và Tinh phân giáo tả hộ pháp.

Là ID cũ.

Ngũ Thi Lâm không nói gì.

Đầu năm nay, mấy giáo đều tan rã, người người thay đổi tên, người người hóng hớt náo nhiệt, còn không nhận được mà đóng góp mỗi người một câu. Chắc chắn Tinh phân giáo chắc chắn là Cô đơn bang phát triển thành.

Kênh thế giới.

[Ngọc thụ lâm phong]: Hắc hắc, bang phái phân tranh (icon chảy nước miếng), sống mái với nhau, sống mái với nhau!

[Xem đi xem đi]: Mãi mãi theo gót Ngọc thúc!

[Quang trên thân khỏa thân]: Ta rất ngạc nhiên, vì sao chuyện của Lâm Uyên Ngư Nhi và Ngàn Khuynh Nhi lại biến thành hai đại bang phái phân tranh thế này? Vò đầu bứt tai.

[Tiểu hầu tử]: Ta rất muốn biết những lời Ngàn Niệm Nhi vừa nói có phải là thật hay không. Bất quá a, suy nghĩ của lão tôn rất đơn giản a...

Được rồi, chính nàng cũng thấy chán rồi.

Ngũ Thi Lâm nhìn kênh thế giới, muốn xem diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào.

Kênh Thế giới.

[Ngọc thụ lâm phong]: Giờ tay. Tiểu hài tử Ngàn Niệm Nhi, Ngàn Khuynh Nhi nhà các người là bách hợp sao?

(Mo: Đạo này Mo lười, tinh thần chán nản, máu lại bị paragame nên là lên não cực kì chậm, đi tìm từng bừa trên google, cũng là baidu đại thúc nhưng lại chỉ nói bách hợp vốn là tình cảm nữ – nữ bình thường, có kèm thêm 1 dòng minh họa cực kì hoành tráng là: LES

44. Chương 45

Edit: Mogami

Tô Minh a! Bi kịch vẫn còn ở phía trước!

Một quãng thời gian bận rộn trôi qua, Dương Chi lấy hành lý của mình ở trên xe đưa cho Ưông Dương. Còn cô...

Theo như lời cô nói, cô trao trọn vẹn đêm nay của cô cho Ngũ Thi Lâm.

Khi cô nói xong câu đó, nhận được rất nhiều cái ho.

Đến sớm nhất khu ký túc xá là phòng của nàng, cụ thể là nữ sĩ Hoàng Kỳ.

Ngay khi Ngũ Thi Lâm và Dương Chi bước vào phòng kí túc thì Hoàng Kỳ đang ngồi một chỗ vội tung song giường tiến đến phía Ngũ Thi Lâm. Đến khi đến trước mặt Ngũ Thi Lâm, cô ấy đột nhiên lại chuyển hướng, quay sang Dương Chi, dành tặng cho Dương Chi lễ vật truyền thống đáng quý của ký túc xá dành cho tất cả khách quý đó là một cái ôm mạnh mẽ.

Không nhìn đến hai người đang luyện tập phương pháp trao đổi tình cảm cầm tay cầm chân kia, Ngũ Thi Lâm đi thẳng đến giường của nàng, bắt đầu thu xếp đồ đạc lên giường và bàn học.

“Đồng chí a! Tiểu Dương Chi ái phi của ta a! Nàng cuối cùng cũng đến thăm thăm, thăm rất cô đơn, cực kì cô đơn a!” Một vài người bước ra ngoài đóng cửa.

“Nô tì...” Giọng nói có vẻ run rẩy, chứa chan ý cười “không phải đã đến rồi sao? Hoàng Kỳ Hoàng Thượng, nàng đừng khóc a, ta sẽ đau lòng...”

Nói đến đây, Dương Chi quay đầu sang Ngũ Thi Lâm đang thu xếp đồ đạc hỏi: “Tiểu Lâm, khăn tay dì cho người đâu rồi? Còn ở đây không?”

Nghe thấy câu hỏi của Dương Chi, Ngũ Thi Lâm vẫn đang ở bên cạnh cái bàn “Dù không có mẹ ta hỗ trợ, người vẫn khóc tốt lắm a.”

Dương Chi đành phải lết đến bên cạnh Ngũ Thi Lâm, một tay vắt khăn lau “Bé con, mau mau mặc thử cái váy kia cho Hoàng Thượng và bản cung ngự lãm xem có được không?”

Đang quay lưng về phía Dương Chi và Hoàng Kỳ, Ngũ Thi Lâm nghe thấy thế, ngừng lại một chút.

Ngũ Thi Lâm nhớ lại ánh mắt lúc Hoàng Lam đưa gói đồ cho nàng, không hiểu sao, trong lòng như có chú nai con chạy loạn, rất nhanh.

“Bây giờ không mặc được, người toàn mồ hôi.” Nói xong, Ngũ Thi Lâm nhìn Hoàng Kỳ, sau đó nhìn xuống sàn nhà “Phòng ốc a! Cô thật là lợi hại a! Bây giờ đại vương. Chờ ngày mai Tiểu Ngọc đến lột da người đi!”

Ánh mắt đảo khắp căn phòng, Hoàng Kỳ biến sắc: “Ngày mai Tiểu Ngọc đã về trường rồi sao?”

Không đợi Ngũ Thi Lâm trả lời, cô lập tức chạy ra ban công.

Đến khi cô quay trở lại, trên tay đã cầm theo cây chổi.

Cộng thêm sự trợ giúp của Dương Chi, Ngũ Thi Lâm đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, Hoàng Kỳ cũng quét dọn xong sàn nhà.

Trời cũng tối dần, ba người đều đói bụng, căng tin chính là mục tiêu của các nàng.

Hoàng Kỳ và Dương Chi không ngồi yên nổi, bắt đầu lúi rúi tán chuyện, dần dần, Hoàng Kỳ đã nhắc đến cái váy mà Dương Chi mới nhắc đến.

“Đồng chí Dương Chi, tổ chức có điều muốn hỏi đồng chí” ngừng một chút, Hoàng Kỳ ghé sát vào tai Dương Chi nói thầm “Nàng vừa mới kể chuyện cái váy kia là thế nào? Lúc này ta quên không hỏi.”

“Váy? !” Mặt Dương Chi sáng bừng lên, sau đó cũng bắt chước nhỏ giọng xuống trả lời Hoàng Kỳ “Nàng biết không? Gần đây Tiểu Lâm nhà chúng ta với một nam nhân đồng chí cực kì mờ ám a. Cái váy kia là của đồng chí đó tặng.”

Nói xong, Dương Chi nhìn trộm Ngũ Thi Lâm một cái, sau đó lập tức trở lại giọng nói lúc bình thường, hai tay khoác lên vai Hoàng Kỳ, ai mắt dịu dàng nhìn cô ấy: “Hoàng Thượng, không sợ, cô ấy đi thì còn có nô tì cơ mà!”

Người nào đó đã không chịu đựng được nữa.

Ngăn không cho Hoàng Kỳ nói tiếp những câu cô ấy đang nghĩ trong đầu khiến cho mọi chuyện càng trở nên phong phú theo trí tưởng tượng của hai người này, Ngũ Thi Lâm đang đi đằng trước bỗng quay đầu lại, vội vàng nói: “Các người không ăn cơm à? Còn tiếp tục nói lung tung, Tiểu Chi, bữa tối của người sẽ bốc hơi đó!”

“Thế là thế nào?” Giọng nói của Hoàng Kỳ bỗng dưng lớn hơn bình thường, bên trong ẩn chứa sự hưng phấn “Tiểu Lâm, bữa tối của ái phi của ta làm sao lại có thể bốc hơi được? Chẳng phải nàng ấy có thể sao?”

Nói xong, nhân lúc Ngũ Thi Lâm không để ý, kéo tay của nàng lại, cướp thẻ cơm trong tay Ngũ Thi Lâm đến. Sau đó ánh mắt liếc Ngũ Thi Lâm một cái, bàn tay vẫy vẫy “Bạn học Tô Minh, bữa tối của Tiểu Lâm giao cho người!”

Nói xong liền kéo tay Dương Chi chạy đến căng tin.

Nhìn thấy tốc độ của hai người kia có thể sánh với sao băng vụt qua, quả thật vượt xa với tốc độ bình thường, bỗng chợt nhận ra.

Hình như mình vừa mới nghe thấy tên Tô Minh, Ngũ Thi Lâm thấy buồn cười, lại nghĩ đến nội dung kia, ngừng ngừng quay đầu lại, cười cười chào Tô Minh đang đi sau nàng vài bước.

Không để Tô Minh kịp nói, Ngũ Thi Lâm cướp lời.

“Thu xếp đồ đạc nhanh thế?” Tiếp tục cười cười “Đang đợi ai à? Hoàng Kỳ vốn hay đùa như thế, mình đi trước đây.”

Nói xong liền chạy về phía hai người kia.

Để lại Tô đại soái ca một thân một mình đứng lại, một câu cũng chưa kịp nói ra, buồn bực đứng đó.

Còn chưa kịp hỏi xem nàng với Hoàng Kỳ có quan hệ gì à!

Trong căng tin, Ngũ Thi Lâm, Hoàng Kỳ với Dương Chi ngồi chung một bàn.

Vẫn chưa giải quyết xong công chuyện vừa rồi, Ngũ Thi Lâm trừng mắt nhìn Hoàng Kỳ.

“Tiểu cơ nương, nhìn chăm chăm trằm làm gì hở? Trằm giữ mình trong sạch, sau có được Chi phi sẽ không thu thêm ai nữa!” Hoàng Kỳ vỗ vỗ má nói.

“...” Ngũ Thi Lâm không nói gì nữa, ăn cơm.

Dương Chi ngồi bên cạnh Ngũ Thi Lâm ngẩng đầu lên nói nốt ý tưởng của mình.

“Ai, Tiểu Lâm, Hoàng Thượng, lúc trước ta ngồi trên xe cảm thấy Tô Minh nhìn quen ơ là quen mà bây giờ mới ra hử là ai!” Lộ ra một nụ cười rất gian manh, chợt thấy không có ai quan tâm đến mình, đành phải nói tiếp “Hoàng Thượng, nàng có chơi ‘Mộng nhiều tam giới’ không?”

Hoàng Kỳ lắc lắc đầu “Ta không chơi.”

“Pass!” Nói xong, Dương Chi đành phải quay sang nói với Ngũ Thi Lâm “Tiểu Lâm à! Người còn nhớ nick Lam Chi Thiên Bách không?”

Ngũ Thi Lâm gật gật đầu, nghi ngờ nhìn Dương Chi.

“Ta nhớ ra rồi. Lần trước ở trường Ôn Ương có cho ta xem một tấm ảnh, là ảnh chụp ba người bọn hử, trong ảnh có một người là Tô Minh. Mà Ôn Ương có kể cho ta là ba người bọn họ cùng chơi ‘Mộng nhiều tam giới’. Lam Chi Thiên Bách chính là hử.”

Nghĩ nghĩ, dương chi nhìn trước mắt đồ ăn, “Trước mặt kệ này. Giống như nói là phía trước hân trong nhà ra điểm sự, một năm trước sẽ không chơi. Hân là nửa năm tiền trở lại trò chơi . Kêu tủy... Cái gì đến?”

Thấy tay Ngũ Thi Lâm đơ lại trên đĩa rau, Dương Chi nói tiếp: “Thật ra, lúc trước tài khoản đó không phải do hân chơi, Lam Chi Thiên Bách chính là một tài khoản phụ của Hoàng Lam sư huynh, chơi được nửa năm mới đưa cho Tô Minh. Ta cũng nghe Ông Dương kể, trước đây Tô Minh có chơi một tài khoản, tên là gì nhỉ?”

“Ăn cơm.” Ngũ Thi Lâm nhìn Dương Chi vẫn đang cố gắng nhớ lại “Chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới bọn mình.”

Mà nữ sĩ Hoàng Kỳ đang ngồi đối diện, khụ khụ, đã chuẩn bị giải quyết xong đĩa cơm rồi.

45. Chương 46

Edit: Mogami

Sau đó, cuộc sống của Ngũ Thi Lâm vẫn diễn ra như trước đây, sau khi làm xong mọi việc, phần lớn thời gian còn lại Ngũ Thi Lâm đều đăng nhập trò chơi. Mà đến hôm Dương Chi rời trường học của nàng trở về, đã nói cho nàng biết Hoàng Lam và Ông Dương đã đoán được Lâm Uyên Ngư Nhi là ai.

Nói xong câu đó, Dương Chi đã ném nàng sang 1 bên rồi bước lên xe bus.

Ngạc nhiên nhưng lại rất thoải mái, Ngũ Thi Lâm nghĩ lại, thật ra cũng chẳng có gì, chẳng phải là chỉ phát hiện ra thân phận của nàng trong trò chơi thôi hay sao? Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, chẳng có gì cả.

Cùng lắm thì da mặt dày một chút, trong trò chơi nếu có ai muốn đánh nàng thì nàng tiếp chiêu thôi.

Hôm nay, Ngũ Thi Lâm rời thư viện trở lại đến ký túc xá là lập tức khởi động máy tính, còn tranh thủ tán chuyện với mấy cô nàng cùng phòng.

Từ hôm Hoàng Kỳ nhìn thấy Ngũ Thi Lâm mặc cái váy đó xong (Mặc trông thế nào mời quý độc giả tự tưởng tượng

46. Chương 47

Edit: Mogami

Kênh đội ngũ.

[Chi Thảo Đình Lan]: Tổ chức off cho người chơi?

[Xem đi xem đi]: Uhm. Các người có đi không?

[Nữ thần mỉm cười]: Nơi nào có soái ca nơi đó sẽ có ta.

[Nữ thần mỉm cười]: Tam bát, ở đó có soái ca không?

[Xem đi xem đi]: Không được gọi ta là tam bát!

[Xem đi xem đi]: Làm sao ta biết được chứ?

[Xem đi xem đi]: Ta chỉ ngóng trông gặp đại thần.

[Xem đi xem đi]: Các vị các vị, các vị có đi không a? Có đi không?

[Chi Thảo Đình Lan]: Còn chưa rõ là vào hôm nào, tí nữa xem lại đã.

[Vũ Nhất Kiếm]: Lời của lão bà là chân lý. Lão bà thế nào ta sẽ theo như thế.

[Lâm Uyên Ngự Nhi]: Ta không đi.

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]: Ta cũng không đi.

[Xem đi xem đi]: Vì sao lại không đi? Vì sao lại không đi? Lâm Uyên, người có biết ta muốn gặp người đến thế nào không? Người là thần tượng của ta a, thần tượng! Đi mà đi mà!

Nhìn thấy xem đi xem đi đang spam, Ngũ Thi Lâm ngừng lại.

Đành định nói “Suy nghĩ chút đã” thì Xem đi xem đi lại nói thêm một câu, khiến nàng lập tức bỏ thêm chút thời gian đưa Xem đi xem đi đến đài PK, tiến hành một cuộc ‘Luận bàn’ mới.

Kênh đội ngũ.

[Xem đi xem đi]: Người mà không đến làm sao chúng ta có thể biết được người là nam hay nữ chứ? Người chính là nhân vật chính trong những topic gần đây của ta a ~ người mà không đi, sẽ làm giảm rất nhiều topic của ta, không thể phỏng vấn được người, ta không cam lòng a a a a ! ! ! ! !

[Chi Thảo Đình Lan]:...

[Vũ Nhất Kiếm]:...

[Lam Phong Hiểu Nguyệt]:...

[Nữ thần mỉm cười]: Tự dưng ta lại chờ mong đến tiết học của Giáo sư Ngô Vũ nha... Ngóng ~ ing...

Chớp mắt, thời gian Hoàng Lam hẹn Ngũ Thi Lâm đi leo núi đã đến.

Mà Tô Minh sau khi vô tình nghe được Hoàng Kỳ nói Ngũ Thi Lâm chuẩn bị cùng ai ai ai đó đi leo núi đã kiếm cớ để đi theo.

Vì thế, danh sách đi leo núi gồm có: Hoàng Lam, Ngũ Thi Lâm, Dương Chi, Ưông Dương, Tô Minh.

Nói là đi leo núi cũng không đúng.

Thật ra chủ yếu là nướng thịt.

Bày biện tất cả đồ đạc vào một chỗ, Dương Chi quay sang hỏi Hoàng Lam: “Sư huynh, thịt này nướng thế nào?”

Còn chưa nghe thấy tiếng Hoàng Lam trả lời, bỗng nhiên Dương Chi nghe thấy tiếng cười nói ồn ào từ nhóm người ngồi ngay bên phải cô vang tới.

“Hi hi, người thua mà, việc nướng thịt giao cả cho người!” Cô gái mặc áo phong màu hồng nói với cô gái mặc áo đen đứng bên cạnh.

“Hừ! Ta không làm!” Cô gái áo đen vênh mặt lên, vẻ mặt rất kiêu ngạo.

“Dám chơi dám chịu” cô gái áo hồng quay sang lè lưỡi trêu chọc cô gái áo đen rồi sau đó quay sang hai cô gái khác nói: “Tiểu Nhu, Thanh Thanh, ta nói có đúng không?”

Vừa mới nghe thấy hai chữ ‘Thanh Thanh’, Ngũ Thi Lâm lập tức nhìn theo ánh mắt của Dương Chi.

Trông quen quen.

Cô gái này rất giống cô gái mà nàng gặp ở cổng trường Dương Chi, nhìn khá lạnh lùng.

Cô gái ấy ngồi ở một chỗ, nhìn hai người kia trêu đùa.

Không để cho Ngũ Thi Lâm kịp nhìn kĩ mấy người này, Dương Chi đã bước đến bên cạnh nàng.

Dương Chi liếc qua các cô gái đó, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người Vương Thanh Thanh, nói thầm với Ngũ Thi Lâm: “Nhìn thấy không? Nó chính là Vương Thanh Thanh.”

Giọng nói có vẻ khinh thường.

Đường như nghe thấy câu nói đó của Dương Chi, ánh mắt của Vương Thanh Thanh chuyển sang bên này.

Dương Chi giả bộ như không nhìn thấy cô ta, kéo tay Ngũ Thi Lâm chạy sang chỗ Hoàng Lam xin chỉ thị: “Sư huynh a, em mượn Tiểu Lâm một chút nha, hai đứa em đi rửa rau nhé.”

Nói xong, không để cho Ngũ Thi Lâm và Hoàng Lam kịp phản ứng, lập tức đến nhấc túi rau dưa và mấy xiên thịt rồi đi ra chỗ khác.

Nghe thấy Dương Chi nói đến chữ ‘Mượn’, khóe miệng Hoàng Lam khẽ cong lên, cười trộm một cái.

Hoàng Lam vui, lại khiến Tô Minh khó chịu.

“Sao cô ấy lại nói với người là ‘Mượn’?” Tô Minh đứng bên cạnh, không thoải mái cắt lời “Muốn nói là ‘Mượn’ thì phải nói với ta chứ? Hiện giờ ở đây, ngoài Dương Chi ra, ta được tính là thân nhất với cô ấy.”

“Thân?” Hoàng Lam đi về phía chỗ để đồ dùng cụ chuẩn bị nướng “Chúng ta đi đến lấy mấy thứ đã.”

Nhìn thấy mỗi người bọn họ đều đứng dậy tản ra làm việc, đột nhiên Vương Thanh Thanh đứng dậy, tiện tay nhấc mấy thứ linh tinh trên bàn lên, quay sang cô gái mặc áo đen vẫn đang vênh mặt lên, nói: “Tiểu Niệm, chúng ta đi rửa mấy thứ này đi.”

“Ta...” Đang định cắt lời nói ta không đi, bỗng nhiên nhớ lại khuôn mặt u buồn của Vương Thanh Thanh, đột nhiên thay đổi ý kiến “Đi thôi.”

Nhìn thấy hai người chuẩn bị đi, cô gái mặc áo hồng bỗng dừng lại gọi hai người bọn họ lại.

“Các người định đi rửa mặt ơng và tương sao?”

Vương Thanh Thanh ngơ ngác nhìn cô gái kia.

“Các người nhìn đồ trong tay các người xem.”

Nhìn.

Ha, hóa ra túi đồ trong tay các cô đều là chai chai lọ lọ.

Dọc đường đi, Vương Thanh Thanh vẫn im lặng như trước.

“Thanh Thanh, chẳng phải chỉ là một nam nhân trên mạng còn chưa từng thấy mặt thôi sao? Cũng không biết hẳn là loại cóc ghẻ nào, làm sao đáng để người suy nghĩ nhiều như vậy chứ? Hừ!” Giọng cô bùng bùng lửa giận “Chỉ cần người vẫy vẫy tay, làm gì có nam nhân nào lại không ngoan ngoãn nghe lời người chứ? Ta nghĩ cái người tên Lâm Uyên Ngư Nhi kia đúng là không bình thường.”

“Đừng nói nữa!” Vương Thanh Thanh quay sang Cố Niệm: “Ta không sao.”

Chỉ cần lấy dũng khí đi hỏi, sẽ biết được anh là ai phải không?

“Không sao đâu?” Kéo dài giọng, Cố Niệm không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, nói thẳng “Không sao mà trông người như kẻ mất hồn thế kia à?”

“Tiểu Niệm!” Vương Thanh Thanh ngăn không để cô nói tiếp “Ta đã cố gắng không suy nghĩ đến chuyện đó nữa rồi.”

“Hừ!” Đang định nói tiếp thì nhìn thấy gương mặt Vương Thanh Thanh nhợt nhạt đi, lập tức im lặng.

Hai người lẳng lặng đi đến bể nước.

Mà ở bên cạnh bể nước, Ngũ Thi Lâm và Dương Chi đang tán chuyện rất vui vẻ.

“Tiểu Lâm, người đừng giận nữa mà” Dương Chi tiếp tục nịnh nọt “Ta sai rồi, từ giờ trở đi ta sẽ không nói lung tung nữa mà. Người tức giận cũng đừng giận lâu như vậy nha, đã 10 phút rồi đấy!”

Sắc mặt không chút biến đổi nhìn Dương Chi, Ngũ Thi Lâm tiếp tục rửa rau dưa.

“Ta biết lỗi rồi, ta thật sự là biết lỗi rồi mà!”

Cắt những quả cà đã được rửa sạch sẽ vào trong túi, Ngũ Thi Lâm quay sang Dương Chi còn rửa ngô chưa xong nói: “Từ giờ trở đi người đừng nói lung tung nữa.”

“Được được được!”

Trả lời xong, Dương Chi lại tự lẩm bầm một mình: “Từ... trở đi sẽ không nói lung tung nữa.”

“Rửa ngô đi!”

“Tuân mệnh!” Tạo dáng quân đội, Dương Chi tiếp tục quay cười nịnh nọt Ngũ Thi Lâm “Ta bảo này, Tiểu Lâm a...”

Bỗng nhiên, một giọng con gái vang lên bên tai hai nàng.

“Lâm Uyên Ngư Nhi? !”

Ngũ Thi Lâm và Dương Chi hoảng hốt, quay sang phía phát ra giọng nói, nhìn thấy Vương Thanh Thanh và Cố Niệm.

Người nói ra câu đó, là Cố Niệm.

Cố Niệm buông túi đồ trong tay xuống, nhìn thẳng vào hai người: “Dương Chi, ta biết người là Chi Thảo Đình Lan. Thế thì, chẳng lẽ người lại là Lâm Uyên Ngư Nhi? ! Vô liêm sỉ! Mau giải thích với Vương Thanh Thanh nhà chúng ta!”

“Người là ai?” Dương Chi tròn mắt cố nhớ lại, ánh mắt liếc qua Vương Thanh Thanh đang kéo tay Cố Niệm “Người mới là người ăn nói lung tung đó!”

Ngũ Thi Lâm kéo kéo tay Dương Chi đang nổi đóa lên, quay sang gật đầu chào Vương Thanh Thanh và Cố Niệm, coi như đã chào hỏi “Lâm Uyên Ngư Nhi? Bọn ta không hiểu người đang nói gì cả.”

Ngừng lại, nhìn bắp ngô trong tay “Bạn của bọn ta đang chờ nguyên liệu để nấu ăn, không thể ngồi tán gẫu với các người được, xin lỗi.”

47. Chương 48

Edit: Mogami

Nói xong, Ngũ Thi Lâm huých nhẹ vào tay Dương Chi, ý bảo cô nhanh tay lên.

Dương Chi ngẫm nghĩ một lúc, nói thêm một câu: “Đúng là âm hồn không tan!”

Âm thanh này phát ra khiến mọi người xung quanh đều quay lại nhìn Dương Chi.

“Người...” Cố Niệm nghe thấy câu nói đó, đang chống nạnh chuẩn bị tiếp tục chiến đấu với Dương Chi thì Vương Thanh Thanh kéo Cố Niệm lại, đưa cả túi đồ trong tay mình chó Cố Niệm.

Cô giả bộ như mình đang chuyên tâm cho công việc, không thêm để ý đến Ngũ Thi Lâm, sau đó còn quay đầu lại lườm Dương Chi một cái, nuốt cục tức vào trong bụng, ánh mắt đảo một vòng xung quanh “Không còn chỗ, Tiểu Niệm, chúng ta sang bên kia đi.”

Nói xong liền kéo Cố Niệm đi.

Chờ bóng hai người đi xa hẳn, Ngũ Thi Lâm mới dừng động tác lại, nhẹ nhàng quay đầu về phía Dương Chi vẫn đang tức giận xoa xoa bắp ngô kia: “Tiểu Chi, ta thấy Vương Thanh Thanh có vẻ không làm sai việc gì cả, sao mà...”

“Người đừng xem vào, Tiểu Lâm” Dương Chi nói tiếp “Cô ta như thế nào cũng là bám theo người, không đúng với người. Đơn giản là không hợp tức là không hợp!”

“Được rồi, chúng ta nhanh tay lên đi!”

“Tiểu Chi, cẩn thận một chút” Ông Dương một mặt nước mắt lã chã ngăn cản hành vi ngược đãi của Dương Chi, một mặt sử dụng một giọng nói vô cùng dịu dàng với Dương Chi: “Đừng đổ dầu vào than a!”

Không hiểu sao gió cứ tạt từng đợt từng đợt về phía hắn.

Mà từng cơn mây khói mù mịt cũng theo gió đi đến bám lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

Nhưng mà bị thúc giục cũng rất là bức bối a!

Nghe được câu nói của Ông Dương, Dương Chi tức giận, chỉ muốn đập bàn “Ông Dương, anh coi thường em a ?!”

Ông Dương còn chưa kịp cất lời xoa dịu lửa giận của người nào đó thì lại vang lên một giọng con gái.

“Hừ! Một người mà chẳng biết làm cái gì cả, tính tình thì chẳng khác gì bà la sát, ai thèm để mắt tới a?” Không cần nhìn, câu nói mà tràn ngập lửa giận như vậy chắc chắn là từ miệng cô gái áo đen cực kì kiêu ngạo kia nói ra.

Nhưng Dương Chi lại không hề nổi trận lôi đình như Cố Niệm tưởng tượng.

Trước đây ở trường học, Dương Chi với Cố Niệm liên tục xảy ra xung đột, cô đã sớm tạo thành nói quen nói chuyện ‘tình cảm’ với Cố Niệm.

Chỉ thấy cô từ từ đổ chai nước ra “Ai, Ông Dương, anh xem có phải em vừa mới uống nhầm phải rượu không a? Sao hai bên tai cứ ong ong thế này, thật là khó chịu quá đi. Có phải rượu này thu hút ruồi muỗi không a?”

Nói xong, Dương Chi đưa chai nước cho Ông Dương, vừa hay kịp ngăn không cho Ông Dương nói gì cả “Từ lần sau trở đi, chọn đồ uống phải chú ý một chút, đừng chọn loại thu hút ruồi muỗi; thời gian đi chơi cũng vậy, lần sau trước khi đi chơi đâu nhất định phải xem ngày tháng cho tốt, không thì lại gặp phải cái lũ ruồi muỗi nó bu lại thì hỏng.”

“Người!” Cố Niệm lần này đã đập mạnh lên bàn một cái “Dương Chi, người đang nói gì thế hả? Ai là ruồi muỗi?”

Nhưng mà Dương Chi lại dùng ánh mắt vô tội nhìn về phía Cố Niệm “Chúng ta đang nói đến ruồi muỗi cơ mà, có liên quan gì tới các người sao?”

Dương Chi còn chuẩn bị nói tiếp thì Ông Dương làm bộ dáng cung kính dâng lên cho Dương Chi một viên thuốc “Lão bà, xin người bớt giận, em ăn mấy viên thịt này xong anh sẽ pha cho em một ly trà thảo mộc.”

“Người đúng là không...”

“biết xấu hổ” ba chữ này còn chưa kịp nói ra, Cố Niệm đã bị Vương Thanh Thanh giữ chặt lấy, quay sang cô gái mặc áo hồng kia nói: “Tiểu Niệm, chúng ta ra đằng kia chụp ảnh đi.”

Ngũ Thi Lâm đứng bên cạnh, nhìn tình huống này mà lạnh cả người, lo lắng không biết phải làm sao.

Nếu mà nàng giúp Dương Chi cãi nhau với mấy người kia...

Nói thật, về phương diện này, nàng không giỏi nha.

Hoàng Lam quay sang nhìn Dương Chi và Cố Niệm, nói với Ngũ Thi Lâm: “Hai người đó vốn dĩ luôn như thế, không ảnh hưởng gì đến Dương Chi đâu. Chúng ta tiếp tục đi.”

Chờ Cố Niệm đi khỏi, Ngũ Thi Lâm nhìn sang Ông Dương đang cầm một cái đĩa có mấy viên thịt màu đen, bên cạnh còn có mấy viên nhìn như vẫn còn sống, ánh mắt tràn ngập đồng cảm với Ông Dương.

“Tiểu Chi, em cứ nghỉ ngơi một chút đã, nếu em không ăn hết, cái đĩa này sẽ không dùng được” Ông Dương vẫn cố gắng nịnh.

Liếc mắt nhìn mấy xiên thịt trên đĩa, Dương Chi nói ra một câu “Không sao đâu, em chỉ thích nướng chứ không thích ăn.”

Nhìn ánh mắt của Dương Chi, Ông Dương thận trọng nhắc một xiên thịt lên, do dự một chút, cuối cùng trưng ra một bộ mặt vì tổ quốc hi sinh rồi đưa xiên thịt vào trong miệng.

Bạn gái nướng, dù không ngon cũng phải nhét hết vào trong bụng!

Dương Chi lập tức ngăn Ông Dương lại “Ăn cái này đi, em vừa mới nướng xong, anh thử xem thế nào?” Vừa nói vừa đặt xiên thịt vừa mới nướng xong vào đĩa.

Ông Dương thở phào một hơi.

Không phải lo sợ bị đau dạ dày, thật tốt a.

Đang định nói mấy câu cảm kích với Dương Chi, Dương Chi đã đem vỉ nướng nhét vào tay Ông Dương “Anh nhanh đi nướng cánh gà đi, đừng nói nhiều nữa” giọng nói trêu chọc “hai người bên kia không muốn nghe anh hát kinh kịch đâu.”

Nói xong, Dương Chi bước đến bên cạnh Ông Dương, ghé vào tai nói thầm “Nhìn thấy vẻ mặt ai oán thê lương của Tô đồng chí không? Chờ lát nữa đi leo núi anh để em giải quyết hẳn ta!”

“Cái gì mà kinh kịch a?” Ngũ Thi Lâm ngẩng đầu nhìn hai người kia đang thăm thẳm thì thì ra vẻ bí mật, giả vờ như không nghe thấy cô ấy nói “Hai người kia”, tiếp tục tập trung vào nghiệp lớn trước mắt: Nướng cánh gà.

“Được, lửa như thế này là vừa rồi” Hoàng Lam không để ý đến Ông Dương ngồi đối diện đang nháy mắt với anh, cũng không để ý đến người nào đó ngồi bên trái đang phát ra ánh mắt ai oán thê lương, quay sang nói với người ngồi bên phải đang tích cực xoay xiên thịt là Ngũ Thi Lâm “Để anh giúp em cho thêm chút mật ong.”

Động tác của Hoàng Lam làm cho Ngũ Thi Lâm sững sốt, rất muốn rút tay ra nhưng mà không được.

“Cẩn thận, đừng để cánh gà rơi xuống”, đồng chí Hoàng Lam vẫn tiếp tục không coi ai ra gì mà tiếp tục quét.

Ngũ Thi Lâm ngưng ngưng vẫn muốn rút ra.

Người ngồi bên cạnh là Tô Minh vẫn ai oán không vui, hắn mang xiên cánh gà hướng sang Hoàng Lam “A Lam, quét mật ong giúp ta nữa.”

Không quan tâm.

Thả chiếc cọ trong tay vào trong chai mật ong, Hoàng Lam bỏ lại một câu “Tự mình quét đi.”

Trời đất nơi nào không có hoa thơm... Trời đất nơi nào không có hoa thơm...

Bản thân sẽ đơn phương yêu mến đóa hoa này...

Tô Minh quét quét quét.

Bên kia, sau khi cô gái áo hồng kéo Cổ Niệm lôi đi, Vương Thanh Thanh và Đan Nhu đã tiếp tục nói chuyện.

“Không ngờ Lâm Uyên Ngư Nhi lại là con gái” Đan Nhu vẫn nhìn chăm chú nét mặt của Vương Thanh Thanh “Thảo nào gần đây ta luôn nhìn thấy hai người bọn họ chung một đội ngũ, mới đầu ta còn tưởng người dùng nick của Lâm Uyên Ngư Nhi là Chánh Tại Thái Thảo.”

“Không sao đâu” Cái miệng nhỏ nhắn của Vương Thanh Thanh tiếp tục uống Cola, ánh mắt vẫn nhìn nhóm người đang nướng thịt, nhìn hai người đang tình cảm thân mật là Hoàng Lam và Ngũ Thi Lâm rồi lại cúi đầu nhìn cốc nước của mình “Cô ấy trước đây đã nói với ta là cô ấy vốn là con gái, chỉ tại ta...” Không dám tin thôi.

“Ta thậm chí còn nẩy ra sáng kiến nói cho cô ta biết lần trước người đứng ra giúp cô ta nhận lỗi và bồi thường cho những người bị ‘Trộm’ vốn không phải là người.”

“Không sao đâu, Tiểu Niệm cũng chỉ muốn tốt cho ta thôi mà.” Cô thở dài.

Muốn tốt lại thành làm chuyện xấu.

Đan Nhu vỗ vỗ vai Vương Thanh Thanh, ánh mắt kiên định nhìn cô “Nếu người vẫn cảm thấy thích người ta, ta sẽ giúp...”

“Biểu tỹ!” Vương Thanh Thanh chặn lời Đan Nhu “Ta không có ý như thế. Có một số việc, ta vẫn biết đúng sai.”

“Được”, Đan Nhu mỉm cười. “Đây mới là người mang họ Vương chứ.”

48. Chương 49

Edit: Mogami

Tiệc nướng trôi qua, mấy người bọn họ ngồi nghỉ một lúc rồi quyết định đi leo núi.

Tiếng là leo núi, thực ra là leo bậc thang. Chỉ có điều, cầu thang trước mắc cứ hun hút lên trên, đứng ở chân núi cũng chẳng nhìn thấy điểm cuối của cái cầu thang này ở đâu.

Mà dưới chân ngọn núi này, còn có hai lối cầu thang lên khác nhau.

Đứng trước lối rẽ, Ông Dương và Dương Chi nín thở, cộng thêm cả hành động chân tay mới có thể kéo Tô Minh đi cùng đội với họ, chuẩn bị thi leo núi, xem đội nào leo đến đỉnh núi trước.

Vì thế, nhờ có sự trợ giúp đặc lực của đồng chí Dương Chi, Hoàng Lam rất thuận lợi cùng đội với Ngũ Thi Lâm, chia tay với ba người kia, mỗi bên đi một hướng.

Ở đội ba người này.

Nhìn những bậc đá uốn lượn, Tô Minh vô cùng ủy khuất hỏi Dương Chi: “Sao bạn luôn tạo cơ hội cho A Lam vậy?”

Dương Chi không thèm ngoái đầu lại, cánh tay tùy tiện đập một nhánh cây bên đường “Bởi vì bọn họ rất xứng đôi.”

“Nói vớ vẩn” Tô Minh cũng vươn tay đập nhánh cây bên đường “Bạn xem, mình ở gần Ngũ Thi Lâm như vậy, lại còn học cùng trường, ngoại hình của mình cũng không phải tầm thường, tại sao lại không xứng với cô ấy?”

“Mình chơi thân với Hoàng Lam sư huynh, Hoàng Lam sư huynh gần đây theo đuổi Tiểu Lâm rất mãnh liệt.” Vẫn tiếp tục đi.

“Mình cũng theo đuổi Thi Lâm mà.”

“Nga?” Dương Chi quay đầu, quay sang kẻ vẫn đang âm ức Tô Minh nói rõ: “Thế bạn cũng từng chủ động tìm Tiểu Lâm sao? Trong đợt nghỉ hè, bạn cũng tự tạo cơ hội để có thể tình cờ gặp được Tiểu Lâm sao? Bạn có hứa hẹn việc gì với cô ấy sao? Bạn có quen biết cô ấy trong trò chơi sao?”

Thấy Tô Minh chững lại một lúc, không nói được câu nào, Dương Chi cười cười nhìn Tô Minh: “Ngại quá, phong cách nói chuyện của mình hơi nặng nề, mọi người đều không thích, hi vọng bạn đừng giận.”

“À, đúng rồi” Dương Chi nói thêm “Sống là phải có niềm tin, rồi một ngày cơ hội sẽ đến, nếu ngay cả bản thân cũng không tin tưởng, cơ hội sẽ không tự dưng tìm đến đâu.”

Nghe đến đây, Tô Minh trầm hấn xuống.

Hắn không biết Ngũ Thi Lâm thích cái gì;

Cũng không biết sinh nhật của Ngũ Thi Lâm là vào ngày nào;

Lúc nghỉ hè, hẳn có gọi điện thoại cho Ngũ Thi Lâm mấy lần nhưng không có ai nghe máy, sau đó thì không tiếp tục gọi nữa, tờ giấy có ghi số điện thoại cố định nhà Thi Lâm cũng không nhớ đã để ở đâu.

Bản thân mình đã từng chủ động sao?

Đường bên kia, Ngũ Thi Lâm với Hoàng Lam sánh bước.

Ngũ Thi Lâm nhìn sang hai bên đường, hi vọng Hoàng Lam cũng đang ngắm phong cảnh, xung quanh cũng chẳng có người nào ngoại trừ hai người bọn họ, cứ im lặng thế này khiến cho Ngũ Thi Lâm rất xấu hổ.

“ ... ”

“ ... ”

Một quãng im lặng, sau đó hai người bỗng nhiên nhìn nhau cười.

Cười xong, Ngũ Thi Lâm nhìn Hoàng Lam đang đi bên cạnh mình, nói: “Sao em cứ cảm thấy, hai người chúng ta cứ đi cùng nhau là luôn...”

“Thật ra” Hoàng Lam cười nói “Thi Lâm, em có thích mấy thứ đồ trang trí không?”

“...” Ngũ Thi Lâm lắc đầu “Đồ trang trí gì?”

“Từ từ rồi sẽ biết. Đi nào” Đang đi trước Ngũ Thi Lâm mấy bước, tự dưng Hoàng Lam đứng lại chờ Ngũ Thi Lâm “Chúng ta đi nhanh lên đi. Cố gắng đến đỉnh núi trước khi bọn Uông Dương đến, thắng rồi chúng ta sẽ có thể đi xem mấy thứ kia.”

Tuy rằng thời tiết rất nóng nực, nhưng lượng người đi leo núi cũng không phải là ít, nhưng mà cũng lại không quá nhiều.

Đi đến đỉnh núi, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy rất nhiều ghế đá ở dưới bóng râm nhưng lại rất ít người ngồi.

Bên cạnh đó, còn một cái tiểu đình tử lý thưa thưa thớt thớt người đứng trong đó.

Hoàng Lam ngó nghiêng khắp mọi nơi rồi nói với Ngũ Thi Lâm “Có vẻ chúng ta thắng thật rồi.”

“Thế thì chúng ta phải nghĩ xem sẽ trừng phạt bọn họ như thế nào?” Hai mắt Ngũ Thi Lâm sáng ngời, hình như đã nghĩ ra điều gì đó “Em định để cho Tiểu Chi...”

Nghe Ngũ Thi Lâm nói xong, không biết Hoàng Lam lấy đâu ra một cái khăn tay đưa cho Ngũ Thi Lâm “Lau mồ hôi đi.”

Khăn tay này nhìn rất quen a!

Không sai a, các đồng chí ạ, cái khăn rực rỡ tươi tắn này chính là chiếc khăn lần trước Ngũ Thi Lâm đưa cho Hoàng Lam.

Suy nghĩ vẩn vơ một lúc, đầu óc Ngũ Thi Lâm đã lơ lửng lên tận mây xanh, nàng đến gần Hoàng Lam cười nói: “Hoàng Lam sư huynh, anh nói mấy thứ kia ở đâu?”

“Muốn xem sao?” Hoàng Lam tủm tỉm cười “Anh dẫn em đi xem, em trả công anh thế nào?”

Cẩn cẩn môi, Ngũ Thi Lâm cúi đầu “Cùng lắm thì, em không đòi lại cái khăn tay này nữa?”

Nói xong, ngẩng đầu, cầm chiếc khăn tay giơ lên.

Hoàng Lam cười, không có ý định dừng đề tài đó tại đây, sau đó, nắm tay Ngũ Thi Lâm, đi đến cái tiểu đình tử lý vắng người kia.

Đến gần, Ngũ Thi Lâm mới biết Hoàng Lam muốn nói đến cái gì.

Một ông cụ đầu tóc bạc phơ một tay cầm dao điêu khắc, một tay cầm một khúc gỗ, bận bịu làm việc.

Hoàng Lam để Ngũ Thi Lâm ngồi một bên, còn anh chạy qua nói gì đó với ông cụ kia.

Sau đó, Ngũ Thi Lâm nhìn thấy ông cụ lấy ở bên cạnh ra một bao tải nhỏ sau đó rút ra một con dao nhỏ cùng một khúc gỗ đưa cho Hoàng Lam, còn rất vui vẻ nói thêm mấy câu gì đó.

Hoàng Lam đi đến trước mặt Ngũ Thi Lâm, ý bảo Ngũ Thi Lâm nhìn vào trong tay anh “Trước đây anh cũng đi theo học cụ một thời gian, không biết bây giờ tay nghề có sút giảm đi chút nào không.

Sau đó, hai người không nói gì nữa.

Hoàng Lam tập trung bắt tay vào làm việc, Ngũ Thi Lâm thỉnh thoảng quay sang nhìn Hoàng Lam, sau đó nhàn cư vi quay ra ngắm cảnh sắc bên ngoài, thỉnh thoảng lại giơ máy ảnh lên chụp chỗ này chỗ kia một kiểu.

Tranh thủ chụp trộm một kiểu ảnh Hoàng Lam đang chăm chú đùa nghịch với khúc gỗ, sau đó, Hoàng Lam bỗng dưng quay đầu sang, Ngũ Thi Lâm chợt dạ nhìn Hoàng Lam cười, giả bộ không hiểu chuyện gì, lại tiếp tục giơ máy ảnh lên chụp mấy chỗ khác.

Một dao, hai dao...

Hoàng Lam ngẩng đầu lên, nhìn về phía Ngũ Thi Lâm phát hiện ra nàng đang chăm chú nhìn vào tay anh.

Đột nhiên một ý tưởng xuất hiện trong đầu, Hoàng Lam quay sang nói với Ngũ Thi Lâm: “Thi Lâm, em có muốn học không?”

“...”

“Tuy rằng anh cũng không phải là tay nghề lão luyện, nhưng mà dạy một người chưa biết gì thì chắc cũng không vấn đề.”

Nhìn thấy Ngũ Thi Lâm vẫn không nói lời nào, Hoàng Lam thẳng tiến đến bên cạnh Ngũ Thi Lâm, tay vòng qua vai Ngũ Thi Lâm, không cần quan tâm xem Ngũ Thi Lâm có xù lông lên không, mặc kệ Ngũ Thi Lâm có phản ứng gì, bắt đầu cầm lấy tay Ngũ Thi Lâm, tiện tay hoàn thành những chỗ còn lại.

“Lần đầu tiên tiếp xúc cùng người khác giới thân mật như vậy, nàng chỉ cảm thấy trong lòng rất kì lạ, Hoàng Lam có nói gì gì đó nhưng nàng hoàn toàn không nghe được gì cả.

Tay nàng hình như cũng không tuân theo ý thức, cứ di chuyển theo bàn tay của Hoàng Lam.

Cũng không có tâm trạng đầu mà nhìn xem khúc gỗ trong tay đã chuyển thành hình dáng gì.

Đến khi Tô Minh nhìn thấy hai người đang ở trong tư thế tình cảm thân mật như vậy, trong lòng có chút khó chịu.

Rất vất vả trên suốt quãng đường cứ phải chạy tới chạy lui thúc giục Dương Chi đang chậm chậm lết từng bước đi nhanh lên, đến khi đi đến đỉnh núi, hần gấp gáp tìm kiếm bóng dáng của Hoàng Lam và Ngũ Thi Lâm.

Theo như cái phương pháp mất thời gian của Dương Chi, Tô Minh đã sớm hiểu là sẽ thất bại.

Nhìn khắp bốn phía, đến khi Tô Minh nhìn thấy Hoàng Lam và Ngũ Thi Lâm lại càng thêm bị kích.

Đột nhiên, đúng vào lúc đó, trong đầu hần bỗng xuất hiện một ý tưởng có thể chủ động theo đuổi Ngũ Thi Lâm.

Hần là vẫn còn có biện pháp?

Đột nhiên lúc đó, hần rất muốn đăng nhập vào trò chơi, rất muốn đăng nhập bằng tài khoản đã bỏ hơn một năm kia, tìm cô gái đó, kể rõ ràng mọi chuyện.

Dương Chi sau khi nhìn thấy Hoàng Lam với Ngũ Thi Lâm, quay sang cười gian với Uông Dương: “Sư huynh lại dám ăn đậu hũ của Ngũ Thi Lâm.”

Uông Dương nghe xong, vuốt vuốt cánh mũi, không nói câu nào.

“Em bảo này, A Dương a, anh có thể làm một vật giống như vật trong tay của sư huynh không?” Dương Chi ngẩng đầu lên hỏi Uông Dương.

Uông Dương xấu hổ cúi đầu: “Trước đây anh cũng đã học qua, nhưng mà không có năng khiếu, chắc sẽ không học tiếp đâu.”

Dương Chi quay sang kẻ mất hồn Tô Minh, đột nhiên nói to “Em bảo, chúng ta bây giờ cùng đoán một chút, khúc gỗ trong tay của Tiểu Lâm và sư huynh sẽ biến thành hình gì nhỉ?”

Uông Dương lập tức phối hợp: “Anh đoán là khung ảnh.”

“Em đoán là bấp ngô.”

“...” Tô Minh chưa nói gì cả.

Đúng lúc hội Dương Chi nhàm chán không có việc gì làm quay sang đoán mò, tác phẩm trong tay Ngũ Thi Lâm và Hoàng Lam đã hoàn thành.

“Tốt lắm” Hoàng Lam buông tay Ngũ Thi Lâm, cầm lấy sản phẩm kia, để trước mặt Ngũ Thi Lâm “Giống không?”

Ngũ Thi Lâm cầm lấy khúc gỗ, ngẩn người.

Sau đó, nàng tự an ủi chính mình: Thời tiết nóng nực, mặt đỏ là chuyện bình thường.

Hoàng Lam thấy nàng như vậy, đem dao mang trả cho ông cụ kia, còn nói thêm vài câu nữa sau đó trở lại chỗ cũ, ngồi xuống.

“Sao thế, không thích à?” Giọng nói của Hoàng Lam vẫn bình tĩnh như bình thường “Để anh mang về hoàn thành nốt cho.”

“Ai, đừng” Né tránh không cho Hoàng Lam lấy lại khúc gỗ trong tay nàng “Em rất thích. Không cần sửa lại nữa, như thế này là đẹp lắm rồi.”

Sao mà không thích được chứ?

Người gỗ trong tay nàng tuy có vẻ thô ráp, không giống như thợ chuyên nghiệp, nhưng mà, Ngũ Thi Lâm vẫn có thể nhận ra đây là hình ảnh của mình.

Cũng giống như bức tranh mà lần trước Ngũ Thi Lâm nhặt được ở bến xe bus, rất giống.

Không biết có phải tại thời tiết càng ngày càng nóng lên không, Ngũ Thi Lâm tự dừng lại nhìn thấy vẻ mặt Hoàng Lam hình như không được tự nhiên, đội nhiên mở lời: “Em không có năng khiếu nghệ thuật được như thế, chắc là em không đáp lễ được rồi.”

Vừa nói vừa xoa xoa tượng gỗ kia, cười nói.

Sau đó, Ngũ Thi Lâm không biết phải nói gì nữa.

“Cái gì đây? Ngũ Thi Lâm, có gì mà người cười đấm đuối như vậy?” Không cần phải nói, chắc chắn là Dương Chi. Vừa nói tay còn lao ra định cướp vật trong tay Ngũ Thi Lâm xem nó là cái gì.

Ngũ Thi Lâm vội vàng cất tượng gỗ vào trong túi xách, quay đầu lại phản kích “Cái gì mà đấm đuối? Tiểu Chi, người muốn ăn đòn à?”

Buổi leo núi trôi qua, Ngũ Thi Lâm trở về trường, cuộc sống vẫn diễn ra như trước đó.

Ngày 11 đang đến gần, thời gian off dần dần cũng đến.

49. Chương 50

Edit: Mogami

Tối hôm ấy, trước ngày bang Trục huyết các tổ chức off vài ngày, Ngũ Thi Lâm cùng với cả phòng kí túc xá của nàng ra sân trường chơi, không đăng nhập vào trò chơi.

Đêm ấy, ở server Ngũ Nguyệt thạch lưu đang âm ỉ về chuyện kia a! Người người đều hưng phấn lao lên kênh thể giới gây loạn.

Kênh thể giới.

[Ta phong lưu phóng khoáng]: Lão bà, nhớ kỹ a... Đến hôm đấy tổ chức off, người nào mà em thấy soái nhất thì đó chính là lão công!

[Mây bay a mây bay]: Cái gì? Có ai có thể nói cho ta biết là ta có nghe nhầm hay không không?

[Ta xinh đẹp như hoa]: Lão công, không dễ dàng a, cuối cùng anh cũng có thể nhìn thấy vẻ đẹp như hoa của em, thiếp thân... Rất cảm động... Ô ô...

[Hoa cúc bay đầy trời]: Cực lực cầu chúc cho 2 đồng chí Ta phong lưu phóng khoáng và Ta xinh đẹp như hoa trở thành đôi tình nhân đầu tiên nguyện hiến thân để phục vụ sự nghiệp đam mỹ, mọi người vỗ tay!

[Cầm hoa cúc chạy khắp nơi]: Vỗ tay vỗ tay!

[Quang trên thân khóa بدن]: Ta muốn lưu lại a!

[Ta xinh đẹp như hoa]: Đây ~ Tiểu hoa cúc, đến lúc đó, vì lời cầu chúc của người, tỷ tỷ sẽ biến đổi nga... Lão nương là nữ 100% nha! Nữ!

[Xem đi xem đi]: Thật ra ta rất muốn gặp Ngọc thúc và Lâm Uyên Ngư Nhi, người đầu tiên là thần tượng của ta, người sau là nhân vật chính của tất cả câu chuyện của ta a!

[Xấu hổ xấu hổ]: Xấu hổ xấu hổ rất muốn gặp bang chủ của Tung hoành tứ hải Hoa thủy tiên, che mặt.

[Ta hận người, xấu hổ xấu hổ]: Ta hận người, xấu hổ xấu hổ muốn nhìn thấy Tung hoành tứ hải và Vô ưu giáo quyết đấu, che mặt.

[Cô đơn № Giáo chủ]: Bản giáo chủ không thích náo nhiệt ~ Cô đơn. Nếu mà Hoa thủy tiên với Ngân nhu nhi quyết chiến, bản giáo chủ sẽ tung hoa chào mừng!

[Cô đơn № Chu tước]: Tỷ tỷ không biết Hoa thủy tiên ~ Giáo chủ tung hoa chào mừng. Giáo chủ thống nhất giang hồ, thiên thu muôn đời!

[Cô đơn № Huyền vũ]: Đệ đệ không ái mộ Ngân nhu nhi ~ Giáo chủ vẫn ngập tràn ảo mộng về khuôn mặt kia. Giáo chủ thống nhất giang hồ, thiên thu muôn đời!

[Khinh bỉ cô đơn bang]: Cô đơn bang, các người lại đánh Tương du. Khinh bỉ các người!

[Cô đơn № Thanh long]: Gia không hiểu dòng chữ của đồng chí Khinh bỉ cô đơn bang, là do hần ta đang có nhu cầu khẩn cấp bốn thiếu gia an ủi trái tim hần. Giáo chủ thống nhất giang hồ, thiên thu muôn đời!

(Mo: Mỗi lần edit đến cái hội Cô đơn này là muốn đấm!)

[Tương du]: Ai đánh đại gia ta?

[Cô đơn № Bạch hổ]: Đại ca thấy không phải Xem đi xem đi, là mọi người kia đều háo hức đi xem bát quái. Giáo chủ thống nhất giang hồ, thiên thu muôn đời!

[Thất thất quân]: ...

[Hoài niệm quá khứ]: ...

[Khẩu hồ]: ...

[Xem đi xem đi]: Người của Cô đơn bang thay đổi tên này, mọi người mau đến đánh hội đồng nha! Các đồng chí mau lên nha!

Cùng lúc đó, trong bang Trục huyết các cũng náo nhiệt âm ỉ.

Không chỉ vì đã đến gần thời gian tổ chức off của bang, còn có thêm một chuyện nữa, chính là cái người mà bọn họ nghĩ rằng vĩnh viễn cũng không đăng nhập trở lại nữa trưởng lão 'Túy thanh sam' online, tên của hần được hệ thống thông báo lên hần kênh tán gẫu của bang phái.

Như thế thì làm sao mà yên tĩnh được chứ.

Tô Minh vốn định tối nay sẽ thông báo cho Ngũ Thi Lâm, không ngờ giai nhân có hẹn, không đếm xỉa gì đến hắn.

Trong lòng hắn cảm thấy rất hiu quạnh nha! Rất cô đơn nha!

Trái tim nhỏ bé của hắn bỗng chồm không yên, làm nổi cô đơn gào thét trong tâm can hắn, thiếu chút nữa hắn đã gia nhập vào cô đơn bang... Ách, nội tâm cô quạnh.

Thải Thảo sẽ đăng nhập vào trò chơi chứ?

Sau đó sẽ lặng lẽ ngồi nghe hắn nói chứ?

Hắn suy nghĩ, chẳng phải Hoàng Lam đang thích Chánh Tại Thải Thảo sao? Từ khi nào đã đem ánh mắt chuyển sang hình ảnh Thi Lâm rồi?

Không phải là...

Cố ý biểu hiện trước mặt hắn là cảm thấy hứng thú với Thải Thảo, sau đó đằng sau lưng hắn chạy tới quyến rũ người hắn thầm mến – Thi Lâm?

Không phải người tốt a!

Mặc kệ, đêm nay tâm hồn hắn rất cần có người an ủi.

Thải Thảo có thể giống như ngày xưa, nghe hắn kể chuyện không?

Vì thế, tài khoản kia cuối cùng cũng đã được gặp lại những người bạn xa cách hơn một năm trời – Tài khoản Túy thanh sam.

Lệ rơi đầy mặt.

Sau đó, tên Túy thanh sam đã được cả bang phái kêu gọi 1 vòng.

Kênh bang phái.

[Bang phái chủ quản]: Năm năm tháng tháng hoa vẫn vậy, tháng tháng năm năm người đổi thay. Nhiều lần đau thương, trưởng lão Trục huyết các Túy thanh sam lãng du giang hồ, bỗng nhiên tỉnh mộng, trở về nhân gian.

Choáng váng -_-|||

Cái gì gọi là ‘Trở về nhân gian’?

Không phải là đã hơn một năm sao.

Kênh bang phái.

[Diêu Diêu]: Chỗ chúng ta tổ chức off cũng chính là chỗ nhà hàng mà công ty trò chơi đặt à?

[Tuyệt thế hồng nhan]: Trời ạ trời ạ trời ạ trời ạ ! ! ! ! ! ! !

[Tuyệt thế hồng nhan]: Tuyệt sắc, người sang phòng ta nhéo ta một cái, có phải ta bị ảo giác không thể ? !

[Diêu diêu]: Thanh sam thật sao?!

[Tổ tông gia tộc Vọng nguyệt]: Sau khi Thải Thảo trở về, lại có một người xuất hiện giữa chốn nhân gian!

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Tỷ, không cần ta phải qua nhéo người đâu. Ta vừa tự nhéo chính mình xong, rất đau!

[Bảo Bảo]: Trưởng lão thanh sam, hoan nghênh trở về nhà!

[Diêu Diêu]: Đáng tiếc Thải Thảo không online.

[U u thiên bất lão]: Trở về là tốt rồi.

Có nhiều người nhớ thương như vậy, nếu nói không cảm động thì là nói dối.

Những ngón tay bình thường gõ phím thuần thục nay lại... Loạn.

Kênh bang phái.

[Túy thanh sam]: Các vị tỷ tỷ muội muội, các huynh đệ, tiểu sinh này có lỗi với các vị!

[Túy thanh sam]: Không ngờ các vị còn nhớ đến tiểu sinh, tiểu sinh thật là xấu hổ muốn chết.

[Diêu Diêu]: Trưởng lão thanh sam, người cũng đừng phải cố gắng chin chu từng chữ một như thế! Mau mau trả lời, một năm qua người đi đâu?

[Bảo Bảo]: Đúng rồi! Giống hệt Thái Thái, ra đi không nói một tiếng!

Tô Minh sững sốt.

[Túy thanh sam]: Thái Thái bây giờ không chơi nữa?

[U u thiên bất lão]: Qua 1 năm, Thái Thái đã trở về, chẳng qua...

[Túy thanh sam]: Chẳng qua cái gì?

[Diêu diêu]: Trưởng lão, người đừng buồn, ta tin Thái Thái không cố ý bỏ rơi người.

[Nhất túy tam bộ diêu]: Ta đoán, vì trưởng lão ra đi không một lời tạm biệt, trở thành vết thương trong lòng của Tiểu Thái Thái của chúng ta, cho nên cô ấy tỷ bà biệt bảo!

(Mo: Nguyên văn cả câu là: Tỷ bà biệt bảo quy nam phổ, Phụ khước đương niên loan cảm thư – ý chỉ người con gái thay đổi, đã lấy người khác)

[Túy thanh sam]: Được, ta hiểu rồi.

Đúng vậy, tỷ bà biệt bảo, chính là bảo với người con gái lâu nay hần đã đem lòng cảm mến.

Làm gì có chuyện, hai nữ nhân vào trò chơi kết hôn a?

[Diêu Diêu]: Ôi chao, làm sao người lại biết?

[Túy thanh sam]: Có người nói cho ta biết.

[Tổ tông gia tộc vọng nguyệt]: Bạn hữu đừng buồn, đến khi nào gặp mặt hỏi là biết ngay mà!

Tô Minh tiếp tục sững sốt.

[Túy thanh sam]: Gặp mặt là sao?

[Tuyệt sắc hồng nhan]: Ai nha, quên mất là hai lần trước bang phát tổ chức off trưởng lão cũng không đến.

[Tuyệt thế hồng nhan]: Nói lại vậy. Mọi người đã quyết định tổ chức gặp mặt vào tối thứ 7 tại nhà hàng J... Trưởng lão, người có tham gia không?

[Diêu Diêu]: Chắc Thái Thái cũng sẽ đến nga!

Vốn định từ chối, Tô Minh nhìn thấy dòng này, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định sẽ đi.

Dù sao, hần cũng muốn biết người bạn bí mật này của Ngũ Thi Lâm là người nào.

Nói không chừng, đến lúc đó cô ấy có thể giúp hần được thì sao?

Tuy rằng khả năng này cũng không cao lắm.

Kênh bang phái.

[Túy thanh sam]: Được rồi, ta cũng không bận gì, ta cũng đi.

[U u thiên bất lão]: A, Thanh Sam, mau gửi số điện thoại di động của người cho ta.

[Túy thanh sam]: OK, gửi ngay.

50. Chương 51

Edit: Mogami

Hôm nay chính là ngày gặp mặt.

Bởi vì mọi người ở trong bang vừa muốn được gặp mặt bằng hữu trong bang lại vừa muốn có thể gặp được những người bằng hữu ở trong trò chơi, qua nhiều lần biểu quyết, bọn họ quyết định chọn địa điểm tổ chức gặp mặt chính là khách sạn mà công ty trò chơi tổ chức buổi off cho người chơi.

Bây giờ đã chạng vạng tối, nhìn những ánh điện lấp lánh trên các tòa nhà cao tầng, chợt tiếng còi xe làm Ngũ Thi Lâm không nhìn ra cửa sổ nữa, quay đầu lại nhìn Hoàng Vân Ưu vẫn đang chăm chú lái xe, nhỏ giọng nói: “Không biết mọi người có thay đổi...”

Hoàng Vân Ưu chính là U u thiên bất lão. Theo như lời cô nói, từ chỗ cô đến chỗ khách sạn gặp mặt, vừa hay có đi qua trường của Ngũ Thi Lâm, cô liền quyết định tiện đường qua đón Ngũ Thi Lâm luôn.

Nghe thấy Ngũ Thi Lâm nói thế, Hoàng Vân Ưu cười hỏi: “Người hy vọng bọn họ thay đổi hay không thay đổi?”

Ngũ Thi Lâm nghe xong chợt tĩnh lặng, không biết phải trả lời như thế nào.

“Thải Thải”, thấy Ngũ Thi Lâm không nói gì, Hoàng Vân Ưu lên tiếng.

“Uhm? U U tỷ?”

“Thải Thải có hy vọng gặp được Thanh sam không?” Vẫn không quay đầu nhìn đến Ngũ Thi Lâm.

“Ách, U u tỷ, người nói là... Túy thanh sam?” Ngũ Thi Lâm nhìn sang Hoàng Vân Ưu, đầu hơi nghiêng nghiêng sang bên phải, ánh mắt nghi ngờ “Sao ta lại hi vọng gặp được hần?”.

Hoàng Vân Ưu cười cười: “Hôm nay gặp mặt Thanh sam có lẽ cũng sẽ đến.”

“Nga” suy nghĩ một chút, Ngũ Thi Lâm tiếp tục nói “U u tỷ, người không phải lo lắng cho ta. Thời gian cũng qua lâu rồi, cái thời mà ta vẫn còn ngây thơ mộng mơ đã xa lắm rồi!”

Nói đến câu cuối cùng, Ngũ Thi Lâm còn cố gắng kéo dài giọng sau đó còn kết hợp với hành động gần đây đang thịnh hành trong phòng kí túc của nàng – Ngắc đầu ngơ ngác, mắt chớp chớp nhìn phía trước.

Lấy tay gõ nhẹ lên đầu Ngũ Thi Lâm, Hoàng Vân Ưu cố nhịn cười trên nàng.

“Tiểu cô nương trưởng thành rồi sao? Thế thì sao mà ở giữa thời khắc hiện đại thế này, vẫn đem lòng nhớ mong một bóng hình ở trong trò chơi?”

“Bóng hình...” Ngũ Thi Lâm mỉm cười “U u tỷ, ta nghĩ, ta có thích một người.”

Đến lúc Ngũ Thi Lâm và Hoàng Vân Ưu đẩy cửa bước vào, bên trong đang lộn xộn vô cùng.

Đập vào mắt Ngũ Thi Lâm là hình ảnh hai cô gái có vóc dáng giống hệt nhau, đều tóc dài đang hát, bởi vì hai người đó quay lưng về phía nàng nên nàng không biết hai người đó là ai.

Ở một chỗ khác, bên bàn trà, một nhóm nam sinh (viên) đang ngồi chơi bài, trong đó có một người trông rất trắng trẻo, rất mảnh mai, không ngờ rằng giọng nói lại rất... Đàn ông.

“Xem ta dạy dỗ các người này, bọn nhóc!”

Đương nhiên, những lời này của hần khiến cho mọi người phẫn nộ, không tránh khỏi bị 1 trận đánh hội đồng.

Nếu nàng nhớ không lầm, giọng nói này, chính là Ta có thương sao hôm trước đã đổi tên thành Tổ tông gia tộc ngàn năm. Bao nhiêu năm không gặp mà người này vẫn trẻ con trắng trẻo như vậy.

Còn nữa, Ngũ Thi Lâm cảm thấy rất nể phục, ở một chỗ không khí ồn ào náo nhiệt như thế này mà vẫn có hai người như lão tăng trên chùa, im lặng ngồi đối diện nhau, khuôn mặt dí sát vào bàn trà.

Ở trên bàn trà là một bàn cờ vây.

Người phát hiện ra hai người sớm nhất là người đứng bên trái hai cô gái đang hát kia, chuẩn bị POSE 2 người đó. Còn lại những người kia đều không có ai rảnh rỗi nhìn đến hai người.

Sau đó một thanh âm chói tai vang lên, sau đó ném ngay microphone, vội vã chạy tới cửa, cô gái này lao đến ôm chầm lấy Ngũ Thi Lâm, khiến cho nàng một phen khiếp sợ. Sau đó nhìn thấy người đứng bên cạnh Ngũ Thi Lâm là Hoàng Vân Ưu, cô quay sang hướng cô gái lúc này đứng hát cùng mình gọi lớn: “Diêu Diêu, mau đến đây đi! Ta không ôm cả hai người được.”

Không sai, cô gái ôm lấy Ngũ Thi Lâm chính là Bảo Bảo, còn người đang ôm chầm lấy Hoàng Vân Ưu là Diêu Diêu. Hai người này là chị em sinh đôi.

Sau khi nhìn thấy hai người, những người còn lại cho dù đang chơi bài hay là đánh cờ vây đều bỏ lại chạy ra cửa.

“U tỷ, hai người đến rồi!”

“U tỷ thật lợi hại, lời được Thải Thải đến đây!”

-__-!

Dắt?

“Làm hư Thải Thải! Lâu lắm rồi không gặp, bộ dạng của ngươi ngày càng lạnh lợi đó! Rất hợp làm nhân bánh bao!”

“Không nói không rằng biến mất lâu như vậy, Thải Thảo, ngươi đáng bị phạt rượu!”

Đến khi lỗ tai Ngũ Thi Lâm đã chuẩn bị bị điếc thì không biết Hoàng Vân Ưu đã đẩy Diêu Diêu ra từ lúc nào để đến giải cứu cho nàng.

Đuổi tất cả mọi người ra ngồi ghé sô pha, Hoàng Vân Ưu hỏi: “Được rồi, mọi người đến đủ hết rồi? Ngừng! Bảo Bảo không ăn đậu hũ của Thải Thải nữa!”

“Không, Vọng Nguyệt còn gặp mấy người khác nữa rồi mới đến, hấn đến buổi off cho người chơi trước” Tổ tông gia tộc ngàn năm tròn tròn mắt “Hấn nói sẽ mang lão bà của hấn đến.”

“Tiểu Thương” Ngũ Thi Lâm ngắt lời anh ta, quay sang bắt chước anh nháy nháy mắt “Ngươi lại nháy mắt rồi.”

Tổ tông gia tộc ngàn năm đang định phản kích lại Ngũ Thi Lâm thì cậu bé ngồi bên cạnh anh ta đột nhiên lấy tay ôm ngực, tru lên một hồi “Trời ơi! Mỹ nữ Thải Thảo lại quay sang ta phóng điện a! Phóng điện! Ta có diễm phúc gì mà lại có thể...”

Còn chưa nói dứt câu thì giọng nói của người này đã bị âm thanh đánh đập và tiếng cười của mọi người đè bẹp.

Một lúc sau, mọi người cũng dừng công cuộc ẩu đả lại.

Mười mấy người bắt đầu lú lú riu riu buồn chuyện.

“Thải Thải, ngươi mau mau khai thật, một năm qua ngươi đi tha phương ở đâu a?” Diêu Diêu thấy Ngũ Thi Lâm mỉm cười, cong môi lên, kéo tay áo Ngũ Thi Lâm, nũng nịu nói: “Nói cho ta biết đi mà, người ta ngày nào cũng nhớ đến ngươi mà!”

Bộ dáng của Diêu Diêu lúc này trông rất đáng yêu, giọng nói lại dịu dàng nhã nhặn, đôi môi hơi cong lên, tạo ra một hiệu ứng rất lợi hại.

“Đừng đừng” Ngũ Thi Lâm xua xua tay “Ngươi đừng sử dụng chiêu này với ta.”

Nhìn ngó xung quanh, Ngũ Thi Lâm lén lút nhìn trộm ánh mắt của nhóm nam sinh đối diện, nhìn thấy mấy gương mặt xa lạ, lưỡng lự một lúc mới ập a ập ứng, nhỏ giọng hỏi người ngồi sát bên phải nàng là Hoàng Vân Ưu “U u tỷ, chuyện kia...”

“Ừ? Sao thế?”

“Người nói, Túy thanh sam trở về? Thế thì ai là...” Lại nhìn xung quanh.

“Người đoán thử xem?” Hoàng Vân Ưu vuốt nhẹ tóc Ngũ Thi Lâm “Ta mới nhận được tin nhắn, hình như hẳn có chút việc, tối nay mới đến được.”

“Nga.”

“Thất vọng sao?” Hoàng Vân Ưu mỉm cười nhìn Ngũ Thi Lâm, chờ Ngũ Thi Lâm trả lời.

“Có đôi chút” Ngũ Thi Lâm cầm cốc nước lên uống “Dù sao cũng đã quen biết một thời gian dài.”

Hoàng Vân Ưu không nói thêm câu nào nữa.

Cô đứng lên, từ từ nói: “Lần trước chúng ta tổ chức gặp mặt có chơi trò chơi nói thật, thế thì lần này, chúng ta có nên chơi...”

Lập tức có người nói tiếp: “Đại mạo hiểm.”

Quy tắc của trò chơi này là, mọi người ngồi thành vòng tròn, sau đó lấy vỏ chai rượu đặt ở giữa. Sau đó xoay chai rượu, chai rượu dừng lại ở chỗ người nào người đó sẽ thực hiện đại mạo hiểm. Người đó sẽ phải làm một việc mạo hiểm, người thứ hai tiến hành xoay cái chai là người thứ nhất thực hiện mạo hiểm, người thứ ba tiến hành xoay cái chai sẽ là người thứ hai thực hiện mạo hiểm. Cứ như thế.

Bây giờ chỉ có mười mấy người chơi đại mạo hiểm, về cơ bản là ai cũng bị xoay trúng.

Người trúng đầu tiên là tuyệt thế hồng nhan, chính là một trong hai người lúc này ngồi ở bàn cờ vây.

Hoạt động mạo hiểm của cô bị mấy người quyết định là phải uống sản phẩm mới là mấy ly rượu bị pha chế lung tung beng.

“A! Định lấy rượu giết ta a?” Nói đi nói lại, Tuyệt thế hồng nhan vẫn uống sạch bách mấy ly rượu này.

Lúc này, người lúc này ngồi đánh cờ vây với cô gái này, chính là Tuyệt thế hồng nhan phì cười. (Mo: chắc là tác giả nhầm, nàng này chắc là tuyệt sắc hồng nhan.)

“Hắc hắc, các người đều bị chị gái ta lừa a, thật ra chị ấy...” rất thích uống rượu nha.

Còn chưa nói dứt câu đã bị Tuyệt thế hồng nhan vỗ mạnh vào vai một cái.

Tuyệt thế hồng nhan lướt nhanh nhìn mọi người một lượt, cười gian trá: “Tiếp tục!”

Tiếp tục cho ta uống rượu đi!

Mấy lượt trôi qua, cũng đến lượt của Ngũ Thi Lâm.

Mọi người đang suy nghĩ xem để Ngũ Thi Lâm mạo hiểm thực hiện việc gì, Hoàng Vân Ưu lên tiếng: “Người xưa vẫn nói nam truy nữ cách tòa sơn; nữ truy nam cách tầng sa. Ta chỉ thường thấy nam nhân tỏ tình với nữ nhân, chưa bao giờ thấy nữ nhân tỏ tình với nam nhân bao giờ. Hôm nay, Thái Thái, người giúp ta mở mắt đi!” (Mo: nhớ k lầm thì giải thích nghĩa câu này rồi)

“...” Ngũ Thi Lâm cứng họng nhìn Hoàng Vân Ưu.

“Được rồi, im lặng là đồng ý, bây giờ chúng ta sẽ lựa chọn giúp người để người tỏ tình.”

“U u tỷ...” Ngũ Thi Lâm tròn mắt nhìn cô, sau đó làm bộ mặt bị thương ai oán với Hoàng Vân Ưu, có điều, Hoàng Vân Ưu coi như không nhìn thấy gì.

“Thế này đi, chúng ta sẽ không bắt người phải đối mặt trực tiếp rồi tỏ tình, được rồi, người chỉ cần tỏ tình qua điện thoại là được.”

Rút điện thoại của Ngũ Thi Lâm ra, không thèm quan tâm đến vẻ mặt lã chã nước mắt của Ngũ Thi Lâm, Hoàng Vân Ưu giả bộ đắm chiêu suy nghĩ lựa chọn ai đó.

“Hắn cùng họ với ta, đều là Hoàng, tên hắn là Hoàng Lam.”

Nhớ lần trước Ngũ Thi Lâm có nhắc đến cái tên này, Hoàng Vân Ưu ấn tên ‘Hoàng Lam’.

Lập tức hiện ra số điện thoại của Hoàng Lam.

Ấn vào nút gọi xong, Hoàng Vân Ưu lập tức đưa lại điện thoại cho Ngũ Thi Lâm, ý bảo Ngũ Thi Lâm bắt đầu.

Ngũ Thi Lâm vừa cầm vào điện thoại đã thấy bên kia nhắc máy.

Vẫn trầm ảm như trước.

Bốn bề yên lặng, tất cả mọi người đều tập trung nhìn Ngũ Thi Lâm.

Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, Ngũ Thi Lâm không cất lên lời.

“Thi Lâm?” Không nghe thấy giọng nói của Ngũ Thi Lâm, Hoàng Lam có vẻ sốt ruột.

Cẩn cẩn môi “Hoàng Lam sư huynh.”

“Thi Lâm, sao thế?” Giọng nói dịu dàng.

“Ách...”

Mặt Ngũ Thi Lâm đỏ bừng, vẫn không nói nên lời.

Diêu Diêu đứng bên cạnh nàng, miệng mấp máy từng chữ, phiên dịch ra là: “Mau nói thích hắn đi, nói đi nói đi.”

Còn ý của Bảo Bảo lại là: Chỉ là đại mạo hiểm, không sợ không sợ!

Ngũ Thi Lâm tránh ánh mắt của hai người này, lại nhìn thấy những người còn lại đều chấp hai tay, chỉ còn thiếu hai chữ cổ lên nữa.

Tổ tông gia tộc ngàn năm lại rất khoa trương, một tay nắm chặt hình nắm đấm, tay kia chống vào thành ghế sô pha, nhẩy xuống.

Nhảy xuống xong, ban đầu chỉ là 1 nắm tay giờ đã thành hai nắm tay, ngẩng mặt, nháy mắt, tiếp tục mấp máy môi: Tổ tình! Nhanh lên!

“Em...” Những lời còn lại không thể nào nói ra.

Mặc dù sau này có thể giải thích với Hoàng Lam, tổ tình với anh chỉ là vì đang chơi trò đại mạo hiểm, nhưng mà trong lòng của nàng, cũng hơi muốn nói ra.

“Sao thế? Thi Lâm? Có chuyện gì xảy ra sao? Nói cho anh biết đi?”

Nghe thấy câu nói này, lập tức có cô gái lấy hai tay đặt lên trái tim, quay sang Ngũ Thi Lâm thăm thì: Cực kì dịu dàng a! ! !

Ngũ Thi Lâm nước mắt lã chã.

Bởi vì là đại mạo hiểm, mọi người đều phải kiểm chứng sự sợ hãi của nạn nhân nên bắt Ngũ Thi Lâm để điện thoại phát qua loa, những lời nói của Hoàng Lam đều bị mọi người nghe rõ từng câu từng chữ.

Hoàng Lam dừng nói lung tung a!

“Em...”

Phải nói như thế nào?

Đúng lúc này, Hoàng Vân Ưu vỗ vỗ vai Ngũ Thi Lâm.

Ngũ Thi Lâm ngẩng đầu nhìn Hoàng Vân Ưu.

Thời điểm này, những lời nói khi ở trên xe bỗng dường như hiển hiện ra trong đầu nàng.

“Thải Thải, có một số việc cần phải chủ động.”

“Bây giờ không nói, sau này tính sao?”

Sau này tính sao?

Tâm trí đang bay bổng, giọng nói của Hoàng Lam lại vang lên “Thi Lâm, có chuyện gì xảy ra rồi? Em đang ở đâu?”

“A? Không có việc gì đâu!”

Hít sâu, thở ra.

Lại hít sâu, thở ra.

Được, mở miệng.

“Hoàng Lam, em thích anh!”

Còn chưa nói xong, chưa để cho đối phương kịp phản ứng, Ngũ Thi Lâm lập tức tắt máy, sau đó tắt nguồn.

Tay đặt lên ngực, Ngũ Thi Lâm cảm nhận thấy trái tim mình đang nhảy dựng lên, tiếng tim đập rất nhanh rất nhanh.

Áp hai bàn tay lên má, nóng nóng.

Mọi người xung quanh bị hành động tắt máy của Ngũ Thi Lâm dọa cho choáng váng.

Đến khi tinh thần phục hồi trở lại, lập tức lại ồn ào náo nhiệt.

“Bọn ta còn chưa kịp nghe thấy trả lời mà!”

“Đúng vậy đúng vậy! Thải Thải người thật là ác độc, mau khởi động máy, gọi lại!”

Ngũ Thi Lâm không biết phải làm thế nào, giọng nói đứt quãng “Ta... Ta đã nói xong rồi, tiếp tục trò chơi đi!”

“Ác độc a!”

Lại tiếp tục một trận ồn ào.

“Mọi người cũng đừng trêu chọc Thải Thải nữa” Hoàng Vân Ưu đứng dậy “Đúng rồi, bây giờ đến lượt ai nhỉ? Nhanh xoay cái chai nào!”

Cứ thế, thời gian vùn vụt trôi qua.

Có người nhìn đồng hồ “Đã gần tám giờ rồi, sao trưởng lão Thanh sam vẫn chưa tới nhỉ?”

Hoàng Vân Ưu cũng thấy là lạ, chuẩn bị lấy điện thoại gọi cho Túy thanh sam.

Vừa cầm vào điện thoại thì phát hiện ra máy hết pin.

Hoàng Vân Ưu đành phải mượn điện thoại của Ngũ Thi Lâm.

Mấy tiếng trôi qua, Ngũ Thi Lâm cũng đã bình tĩnh trở lại, khởi động lại máy.

Đến lúc bấm xong số điện thoại mà Hoàng Vân Ưu đọc, Ngũ Thi Lâm sửng sốt.

Hoàng Vân Ưu thấy Ngũ Thi Lâm nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, người cứng đờ liền hỏi “Sao thế? Không gọi được à?”

“Không phải” Ngũ Thi Lâm quay đầu lại cười cười với Hoàng Vân Ưu “U u tỷ, người có thể đọc lại lần nữa được không? Ta chẳng may thoát mất dòng số lúc nãy rồi.”

Hoàng Vân Ưu cười cười, đọc lại dãy số kia một lần nữa.

Nhìn cái tên hiện ra dưới dòng số, Ngũ Thi Lâm lại hỏi Hoàng Vân Ưu lần nữa “U u tỷ, đúng số này rồi chứ?”

“Ừ, đúng rồi” Uống hết ly rượu, Hoàng Vân Ưu nói với Ngũ Thi Lâm “Người gọi cho hần luôn đi.”

Ngũ Thi Lâm phân vân một lúc, vẫn quyết định đưa điện thoại cho Hoàng Vân Ưu: “U u tỷ, người gọi cho hần đi, ta vào WC đã.”

Nói xong lập tức đứng dậy.

Rời khỏi khung cảnh náo nhiệt, tâm trạng của Ngũ Thi Lâm không được tốt cho lắm.

Cái dãy số kia, bấm xong, tên hiện ra là... Tô Minh.

51. Chương 52

Edit: Mogami

Sau khi Hoàng Lam nghe được một cuộc điện thoại không bình thường, thì lại xuất hiện một người chuẩn bị được nghe một cuộc điện thoại không bình thường nữa, đó chính là người có thể phản ánh rất rõ ý nghĩa của cụm từ ‘Bi kịch’, người này không phải ai khác — chính là đồng chí ô Minh.

Người chơi gặp mặt nhau, âm thanh rất náo nhiệt, ồn ào, đầu đầu cũng vang lên ‘Hóa ra người chính là XXX a’, ‘Ta là XXX’ linh tinh cả. Nghe đến mấy câu này, Tô Minh cảm thấy rất chán nản khi nhìn thấy một nam nhân khoảng 20 tuổi tự nhận là ‘Lâm Uyên Ngư Nhi’, nghe hần giải thích một thôi một hồi vì sao lại đến server Thất nguyệt làm nhân yêu “Cuộc sống làm gì có chỗ nào không có nhân yêu” nghe thấy mấy câu này, Tô Minh cũng không nói được gì.

Ý định của Tô Minh là không đến buổi gặp mặt của người chơi, hần định sẽ dành cả buổi tối để gặp mặt người chơi trong bang. Nhưng mà lúc ở căng tin hần vô tình gặp bạn cùng phòng của Ngũ Thi Lâm rồi lại vô tình nghe thấy bọn họ nói là Ngũ Thi Lâm sẽ đi gặp mặt những người quen trong trò chơi, sau khi nghe thấy thế hần quyết định thay đổi ý kiến, quyết định đến gặp mặt người chơi trước, tranh thủ lợi dụng cơ hội bồi dưỡng tình cảm với Ngũ Thi Lâm, chắc chắn Hoàng Lam sẽ không đến buổi gặp mặt người chơi này.

Nhưng mà hần rất buồn bực, lại có tên nam nhân đáng ghét này, đáng vẽ khá giống Ngũ Thi Lâm lại dám tự nhận là ‘Lâm Uyên Ngư Nhi’, hần không hiểu là Ngũ Thi Lâm đã đi đâu mất.

Nhưng rồi khi hần nhìn thấy màn hình điện thoại hiện lên thông báo là có cuộc gọi đến của Ngũ Thi Lâm, tâm trạng của hần lại thay đổi, giống như cây non chịu nắng hạn bao ngày nay lại được đón nhận một trận mưa rào mát mẻ; nhưng mà đến khi trả lời điện thoại, nghe thấy giọng nói của U u thiên bất lão, cây non kia lập tức đổ xuống.

Âm thanh của U u thiên bất lão khá lớn vọng đến tai hần: “Người nói Thi Lâm? Hóa ra người có quen biết với Thái Thái?”

Nhất thời, Tô Minh cứ nghĩ là tai mình có vấn đề, sửng sốt một chút rồi nói tiếp: “U tỷ, sao người lại không dùng máy của người gọi cho ta? Ta cứ tưởng...”

Lời còn chưa nói xong đã bị chặn lại.

“Điện thoại của ta hết pin, vừa hay ngồi cạnh Thái Thái nên mượn điện thoại của cô ấy.”

Tô Minh tiếp tục sửng sốt: “U tỷ, người nói Thái Thái... Người nói ai là Thái Thái?”

Đối phương nói nhanh hơn “Còn ai nữa? ! Chính là Chánh Tại Thái Thảo nha. Người mau đến đi? Tất cả đều chỉ chờ 1 mình người nữa thôi.”

Tô Minh thiếu chút nữa quên mất mình tất máy như thế nào, hấn cứ nghe thấy những âm thanh vang vọng lại trong đầu mãi không thôi, lại nhớ đến lời hẹn với mọi người, lập tức rời đại sảnh, đi đến địa điểm gặp mặt của bang phái mà U u thiên bất lão đã chỉ.

Hấn muốn chứng thực một việc.

Chứng thực Chánh Tại Thái Thảo không phải Ngũ Thi Lâm.

Có thể sẽ có trường hợp này xảy ra, chắc là Ngũ Thi Lâm đưa điện thoại cho Chánh Tại Thái Thảo mượn thôi.

Đường đi rộng rãi thoáng mát nhưng lại mang đến cho Tô Minh một cảm giác rất chật chội, ngọn đèn chiếu thứ ánh sáng vàng vọt như tâm trạng của hấn, áp lực, mất tự nhiên.

531.

Đến.

Lặng lặng hít sâu một hơi, từ từ nhắm hai mắt lại, hấn đẩy cửa phòng.

Sau khi nghe tiếng đẩy cửa của Tô Minh, tất cả âm thanh hoạt náo vui vẻ ở trong phòng đồng loạt im bật, tất cả đều quay về phía Tô Minh.

Tô Minh mở hai mắt, dùng đôi mắt thị lực 20/10 kia nhìn khắp một lượt căn phòng, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Hoàn hảo, không có Ngũ Thi Lâm ở đây.

Trong lòng thở phào một hơi, một cậu thanh niên trông mặt rất trẻ con đi đến bên cạnh hấn hỏi nhỏ một câu “Người có phải là Túy thanh sam không?”, Tô Minh chuẩn bị tinh thần thật tốt, đang định mỉm cười chào tất cả mọi người trong bang phái, sau đó sẽ nhẹ nhàng nói một câu ‘Đúng vậy’, trả lời toàn bộ thắc mắc trong đầu mọi người thì một câu nói khiến cho trái tim hấn nhảy dựng lên.

Tâm trạng của Tô Minh tiếp tục chết lặng.

“Thải Thải! Người về rồi!” Người A.

“Thải Thảo, nhìn này! Đây chính là trưởng lão Thanh sam nha! Trưởng lão Thanh sam!” Người B kích động nói.

“Vớ vẩn, hấn đã thừa nhận đâu?” Người C.

Nhưng mà, giọng nói khiến điên đảo trái tim hấn không phải là của những người này, giọng nói đó vang lên phía sau hấn.

Một câu nói rất thần nhiên, đủ để mọi người im lặng.

“Tô Minh, là bạn à?” Giọng nói nhẹ nhàng, mang theo sự thất vọng rất khó nhận ra.

Tô Minh xoay người, nhận ra người sau lưng mình, đang chuẩn bị bước đến – là Ngũ Thi lâm.

Ngũ Thi Lâm sắc mặt không được tốt lắm, nhìn thẳng vào hấn.

“Mình...” Tình huống này phải dùng từ ngữ nào để diễn tả a! ! ! !

Tô Minh muốn phát điên.

“A? Hóa ra Túy thanh sam với Thải Thải có quen nhau ở ngoài đời a? Thảo nào trong trò chơi lại thành một đôi tình nhân.” Người A.

“Không đúng, người không nhìn ra tình huống bây giờ sao? Hơn nữa, người được công nhận là tình nhân của Thải Thải trong trò chơi chẳng phải là Lâm Uyên Ngư Nhi sao?” Người B.

“Ồ? Là Lam Phong Hiểu Nguyệt chứ?” Người C.

“Vớ vẩn! Lam Phong Hiểu Nguyệt với Lâm Uyên Ngư Nhi mới là 1 đôi! Xem đi xem đi bảo như thế mà!” Người D.

“Xem đi xem đi? Người tin hần a? Ta vừa mới đến chỗ gặp mặt người chơi để xem rồi, cuối cùng lại phát hiện ra Xem đi xem đi là một cô gái mới nhìn trông rất đoan trang, thuộc thành phần tri thức, không ngờ rằng... Làm ta sợ muốn chết, từ giờ trở đi ta không bao giờ tin vào mấy topic của chị ta nữa!”

...

Từ từ, mọi người phát hiện ra không khí giữa Ngũ Thi Lâm và Tô Minh có chút gì đó là lạ, lập tức im lặng trở lại, chuẩn bị xem có chuyện gì sắp xảy ra.

Chỉ thấy Tô Minh đột nhiên xua xua tay “Các người nhận nhầm người a, ta chỉ đến đây chuyển lời thôi, người mà các người nhắc đến – Túy thanh sam có việc đột xuất, điện thoại của hần lại hết pin, ta lại là bạn của hần nên mới đến đây chuyển lời giúp hần. Hần nói là rất xin lỗi...”

“Trái tim của ta sắp không chịu được a, hóa ra hần không phải Túy thanh sam.”

“Đúng rồi, cuộc sống sao lại lắm sự tình cờ như thế được? Hóa ra Thái Thái với Túy thanh sam ngoài đời không quen biết nhau...”

“Ta hi vọng cuộc sống có thật nhiều tình cờ!”

Một tràng âm thanh lại vang lên.

Ngũ Thi Lâm lại im lặng, chỉ chăm chú nhìn Tô Minh.

Tô Minh vừa nhìn thấy ánh mắt của Ngũ Thi Lâm lập tức nhìn sang hướng khác.

“Thi Lâm, mình bận chút việc, mình đi trước đây! Hẹn gặp lại sau nhé! Bye Bye!”

Từng bước từng bước đi xa dần, bước đi có vẻ nặng nề.

Tô Minh đi rồi, mọi người lại tiếp tục náo nhiệt như trước.

Hoàng Vân Ưu im lặng ngồi bên cạnh Ngũ Thi Lâm, Ngũ Thi Lâm vẫn cầm chặt điện thoại trong tay, vuốt vuốt tóc nàng “Thái Thái, buông ra đi.”

Ngũ Thi Lâm mở điện thoại ra, tìm thấy số điện thoại vừa mới liên lạc, dãy số của Tô Minh đứng đầu tiên.

Bấm gọi, một bản nhạc vui vẻ vang lên, cuối cùng vẫn chỉ là giọng nói “Xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Thấy Ngũ Thi Lâm thả điện thoại xuống, Hoàng Vân Ưu cầm ly rượu, lo lắng nhìn sang Ngũ Thi Lâm “Thái Thái...”

Ngũ Thi Lâm quay lại cười với Hoàng Vân Ưu “U u tỷ, người không cần phải lo lắng. Bây giờ ta... đã thích người khác rồi.”

Vốn cứ tưởng rằng tình cảm đơn phương kia cứ mãi sâu đậm như thế, không ngờ thời gian trôi qua lại nhạt phai dần.

Ai mà ngờ được, mọi chuyện lại xảy đến như ngày hôm nay?

Nếu có thể, nàng ước gì mình chưa từng gặp ‘Túy thanh sam’ ngoài đời.

‘Túy thanh sam’ chỉ cần tồn tại hư ảo trong trò chơi là đủ rồi.

52. Chương 53: Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Tô Minh

Edit: Mogami

Chỉ có thể nói, bỏ qua chính là bỏ qua, có làm thêm bao nhiêu việc nữa cũng không có tác dụng.

Nếu không phải do sự trùng hợp hôm gặp mặt người chơi kia, làm sao Ngũ Thi Lâm với Hoàng Lam có thể xác định được tình cảm của họ, hẳn có lẽ còn thể tiếp tục theo đuổi Ngũ Thi Lâm; nhưng mà qua lần gặp mặt người chơi đó, Tô Minh không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt Ngũ Thi Lâm.

Lời ước hẹn trên mạng, có lẽ vẫn có 1 số người tin tưởng và thực hiện, nhưng bên cạnh đó cũng có một số người chỉ coi là trò đùa, có lúc Tô Minh thuộc nhóm này, có lúc Tô Minh lại thuộc nhóm còn lại. Khi hẳn dùng nick Túy thanh sam chơi ‘Mộng nhiều tam giới’ có ước hẹn cùng với Chánh Tại Thải Thảo, hẳn lại không thực hiện.

Kể ra cũng buồn cười, người mà hẳn thích thật sự ở ngoài đời lại chính là người con gái này, thế nhưng với Chánh Tại Thải Thảo thì hẳn cảm thấy có cũng được mà không có cũng chẳng sao; càng buồn cười hơn là, lần này hẳn đến buổi gặp mặt người chơi, mục đích chỉ để xem mặt cô – người bạn tốt của Ngũ Thi Lâm, rồi nhờ chính cô giúp đỡ mình.

Tô Minh mở tài khoản Túy thanh sam, cài đặt chặn tin nhắn đến, che tất cả những kênh có thể che. Hắn đeo phone lên, lắng nghe âm thanh trầm lắng nhẹ nhàng, nhìn trên màn hình nhân vật Túy thanh sam – vân du khách đang đứng ở một cánh đồng hoa bướm bay rợp trời, giống hệt lúc đó, suy nghĩ chợt bay về một thời điểm xa xôi.

Vẫn là một cánh đồng hoa, vẫn là vân du khách, còn có một linh diêu nữ.

Hai người vai kề vai ngồi bên nhau, đàn bướm cứ dập dìu bay đi bay lại bên cạnh hai nhân vật hư ảo.

Kênh đội ngũ.

[Túy thanh sam]: Thải Thảo ngốc, anh phải rời khỏi trò chơi một thời gian.

[Túy thanh sam]: Nhưng mà, em đừng lo lắng, nửa năm nữa anh sẽ trở về, đến lúc đó, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ nhé. Chúng ta sẽ mời tất cả mọi người trong bang đến dự.

Một lúc lâu sau Chánh Tại Thải Thảo mới trả lời.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Được.

[Chánh Tại Thải Thảo]: Đây chính là ước hẹn sao?

[Túy thanh sam]: Ha ha, sao con gái bọn em lại luôn thích cạm từ ‘Ước định’ như thế nhỉ?

[Chánh tại Thải Thảo]: Có lẽ thế, chỉ vì muốn có cơ sở để yên tâm thôi.

Sau đó như thế nào, Tô Minh không còn nhớ nữa.

Hắn chỉ nhớ rõ, lúc đó hẳn cảm thấy đã chán chơi trò chơi này rồi, muốn chơi thử các trò chơi khác. Việc nói với Chánh Tại Thải Thảo là nửa năm nữa trở lại cũng chỉ là do lúc đó đang nói chuyện với Chánh Tại Thải Thảo thì thuận miệng nói ra như vậy thôi.

Hắn cũng không nghĩ rằng, tình cảm trên mạng thì phải trân trọng giữ gìn.

Ai biết, trong thế giới võng du, cô là nam hay nữ chứ?

Cổ gắng, cũng chỉ là thuận miệng thì hẳn nói ra thôi.

Mà trò chơi mới kia hẳn cũng chơi không được bao lâu, lại cảm thấy chán không muốn chơi nữa. So sánh hai trò chơi với nhau, hẳn vẫn thích ‘Mộng nhiều tam giới’ hơn, liền chơi lại trò chơi này. Lúc đó, cũng mới bỏ được mấy tuần.

Khi hẳn đăng nhập tài khoản Túy thanh sam xong, chợt nhớ đến lần buột miệng ước hẹn với Chánh Tại Thải Thảo, nếu tự dưng lại quay trở lại như vậy, sẽ cảm thấy sĩ diện bị tổn thương đôi chút; hẳn bỗng dưng lại muốn thử cảm giác làm quen mới những người chơi mới, lại đang có tài khoản của Hoàng Lam trong tay, chính là Lam Chi Thiên Bách, tiếp tục chơi ‘Mộng nhiều tam giới’.

Sau đó vài ngày, Tô Minh nhận được thư tình Ngũ Thi Lâm đưa cho.

Đương nhiên hẳn biết lá thư này không phải do Ngũ Thi Lâm viết.

Hôm đó là mừng 1 tháng 4, lá thư tình nặc danh này là do em gái hắn bày trò mới viết cho hắn. Hắn muốn cho mọi người đều tin rằng lá thư này là do Ngũ Thi Lâm viết, chính là hắn muốn nhân cơ hội này có thể tiếp cận được với Ngũ Thi Lâm.

Ngũ Thi Lâm rất hiền lành, dịu dàng, ngay từ đầu hắn đã chú ý đến cô rồi. Chỉ là hắn cũng không phải là người chủ động, cũng rất ít khi liên lạc với Ngũ Thi Lâm, chỉ mượn cớ cùng với phòng ký túc của cô để tiếp cận cô, nói chuyện vài câu, nghe ngóng tin tức của cô. Hắn luôn luôn tin tưởng, Ngũ Thi Lâm sẽ đứng nguyên ở đó chờ hắn.

Sau đó a, hắn cảm thấy, dù sao cũng chỉ là tình cảm trên mạng, hắn cũng không phải để ý làm gì cái lời hẹn ước 6 tháng kia, toàn tâm toàn ý quan tâm đến Ngũ Thi Lâm.

Chỉ là...

Không ngờ hai người đó lại chỉ là một a!

Nghĩ đến đây, Tô Minh không khỏi thở dài một hơi.

Vô số điều ngẫu nhiên xảy ra, một số lại biến thành tất nhiên.

Bỏ qua, tốt nhất là nên bỏ qua thôi.

“Tô Minh, chú lại tức giận chuyện gì thế? ! Bị đá? !” Diêu Hoảng đang nằm giường đối diện, nhìn thấy hắn như vậy bèn ném cái áo khoác qua đó.

Tô Minh bỏ tai nghe xuống, nói bằng một chất giọng rất diễn cảm: “Không cần phải hâm mộ anh đây, anh chính là một tấn bi kịch!”

Nói xong, mặc kệ mấy người bạn cùng phòng đang ôm bụng cười ha ha, hắn dứt khoát mở danh sách bạn tốt ra, lần lượt xóa tên từng người một.

Đến lúc click vào dòng tên Chánh Tại Thái Thảo, Tô Minh do dự một chút, phân vân nhìn dòng chữ ‘delete’, sau đó vẫn quyết định click chuột, xóa đi.

Sau đó là rời khỏi bang.

Đem nhân vật ảo Túy thanh sam này đến điểm Sâm La, chuẩn bị tự sát.

Chỉ là, đến khi Diêm Vương hỏi hắn có chắc chắn muốn rời khỏi chốn nhân gian hay không, hắn lại do dự trước nút ‘Xác nhận’ trước mắt.

Coi như hết, mang đoạn kí ức này vào một góc kín trong đầu.

Chọn ‘Hủy bỏ’, tắt cửa sổ trò chơi, Tô Minh quay sang mấy người bạn cùng phòng.

“Đi, chúng ta đi chơi bóng rổ!”

Lúc đó, khi Tô Minh vừa thoát khỏi trò chơi, hệ thống tiếp tục xuất hiện một dòng tin.

[Hệ thống]: Chúc mừng Lam Phong Hiểu Nguyệt cùng Chánh Tại Thái Thảo đã trở thành đôi vợ chồng thứ 999 của server. Chúc cho vợ chồng họ luôn luôn hạnh phúc, sống đến đầu bạc răng long.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-nhieu-lam-lam>